Bir Şans Daha

ALYA ÖZTANYEL

DEX

hâlâ yaşayabileceğimiz her şeye...

ÖNSÖZ

"Keşke" ve "acaba"larımızın kavgası
ne zaman susar zihinde?

Sorgulama kavramı tükenmekte insanlık için. Önümüze gelen her şeyi kabul ediyor, sadece günü kurtarma amaçlı çalışıyoruz. "Gelecek, gelecek" de bir yere kadar aslında. Ânı yaşamayı unutuyoruz biz. Kim olduğumuzun bilincini kaybediyoruz, beklediğimiz otobüs duraklarında. Her gün aynı kahvaltıyı satın alarak rutinleştiriyoruz kendimizi, düşüncelerimizi de öyle.

Sormuyoruz "Neden savaş var?" diye. Neden açlar? Neden buradalar, neden buradayız?

Peki ya burada olamayanlar?

Burada bulunabilmek için hak etmek mi lazım? O hak nasıl kazanılıyor? Doğmak, ölmeden bir saniye yaşamak, iki saniye yaşamak, yirmi sekiz hafta yaşamak, seksen dokuz yıl yaşamak...

Mesela ben ne yaptım da şu an burada olmayı hak ediyorum? İstediklerimi ihtimallere emanet ettiğim her dakika hayata haksızlık ediyorum.

Ertelediğimiz ne varsa kendimizden bir parça yitiriyoruz.

Vicdanımızı rahatlatmak içinse ona "fedakârlık" ismini takıyoruz.

Nefes alışımızın hakkını vermiyoruz. Âşık olduğunda kaçacak delik arayan bir ırktan bahsediyoruz.

Hiçbir şey için geç değil, bunu hâlâ birbirimize fısıldayamıyoruz.

1. KISIM

Son birkaç aydır doğru düzgün uyuyamıyordum.

Hani çok yorgun olursun ve bir türlü dinlenemezsin ya, öyle geçiyordu her günüm.

Beni yoran sadece iş güç değildi ne yazık ki. Kendi düşüncelerimde de kaybediyordum huzurumu. Geçmişimdeki sıcak dokunuşlar, aşk, merak ve heyecan alıp başını gitmiş; beni yapayalnız bir soğuk çukurda bırakmıştı sanki.

Yatakta ne kadar dönüp dursam da yararı yoktu. İçine hapsolduğum bu buzdan duvarlar, kaybettiğim yılları gözlerimin önüne getirmekten çekinmiyordu. İnsanın hayatı boyunca farklı versiyonları olur. Dünkü kişiyle bugünkü kişi asla aynı değildir. Yarınkinin ise bu ikisinden utanç duyacağını kim bilebilir?

Ben biliyordum.

Ne yazık ki bu farkındalık beni fazlasıyla yoruyordu işte.

Ayakkabılarımı çantamdaki yedeklerle değiştirmek için yalnızca bir saat daha dayanmam gerekiyordu.

Adliyenin binlerce defa geçtiğim koridorlarındaydım yine. Bunca zamandır tek bir kez dahi topuklu ayakkabılarımın çıkarttığı sesi duyamamıştım. Mütemadiyen kalabalık, uğultulu ve insanı yoran, dünyanın en kasvetli yeriydi burası. Özellikle salı ve perşembe günleri... Ah o salı ve perşembeler! Stajyerken de nefret ederdim, bir asır sonra bile bu düşüncemde bir değişiklik olmamıştı. Duruşmalar, dinlenme odaları, icra daireleri, teraslarda bulunması imkânsız olan bir santimetrekarelik boş alanı kovalama çabaları...

"Avukat ol, çok güzel meslek" dediler. Evet, güzel ve kötü yanları her mesleğin vardı tabii ki ama işimin beni bu kadar yorabileceğini bilseydim belki de farklı bir yol izlerdim. Ne bileyim, bir ağaç olurdum mesela ya da saç kurutma makinesi.

"Dikkat et!" diye bağırdı biri.

Uyarıya daha erken tepki göstermeliydim. Benim gibi oradan oraya dosya telaşında koşan başka bir avukata çarpmıştım. Çantasını yere düşürdü. "Kusura bakmayın" dedim. Burada itip kakılmaktan doğal ve sinir bozucu bir şey yoktu. Eğildiği yerden doğruldu. O da alışkındı. "Problem değil, kolay gelsin." Karşılık verme fırsatı bırakmadan hızlı adımlarına kavuştu, kalabalığın içinde gözden kayboldu.

O kadar dalgın değildim aslında. Hallettiğim iş sayısının gerçekten haddi hesabı yoktu. Verimli bir gün sayılırdı. Takipler başlatılmış, talepler yazılmış, birkaç kararın hızlandırılması için adliyede dosyaları arşivlemekle görevli kalemlerle konuşulmuştu.

Listemi kontrol ediyordum ki yapılacaklar arasından bir tek duruşmaya girmek kalmıştı. Dürüst olmak gerekirse iki stajyere de aynı anda izin verirken neyi düşünmüştüm bilmiyorum. Aklım o esnada muhtemelen farklı bir galakside olmalıydı. Uzun zamandır bu koşuşturmacanın içine girmeyip her şeyi ofisten yürütmenin rahatlığına alışmıştım. Yine de çok somurtulacak bir şey yoktu, arada sırada tokat etkisi yaratıyordu burası, her avukatın ihtiyacıydı ayılmak. Hem, birkaç zorluk çıkaran görevlide vakit kaybetmiş olsam da hâlâ adliyede öğle arasına girilmemiş, günümün yalnızca yarısı sömürülmüştü. Aslında gayet kutlanması gereken bir zaferdi.

Genç bir avukat yaklaştı. "Merhaba, aile mahkemeleri ne tarafta acaba?"

Bir omzumdan aşağıya, kurşun gibi ağırlığıyla omurgama baskı yapan çantamın fermuarını açtım. Neredeydi şu paket?

"Arkanı dön" dedim.

"Efendim?"

Evet! Tıktığım delikten yarısı bitmiş sigara paketini ve çakmağı çıkarttım. "Arkana bak" dedim terasa doğru ilerlerken.

Genç kız gülümsedi. "Ah, evet, arkamdaymış gerçekten. Ben de tam yirmi dakikadır işaretleri takip ederek bulmaya çalışıyordum."

Gülümseyişine hafifçe karşılık verdim. "Elbet alışırsın." Başını olumlu anlamda salladı. "İyi günler dilerim, kolay gelsin size."

Bir kişiyle daha çarpışmak veya konuşmak istemiyordum. Tek isteğim bir an önce terasa ulaşıp sigaramı yakmaktı.

Dışarı çıktığımda beni her zamanki gibi gri bir duman karşıladı. Terasa açılan camekân kapıyı arkamdan iterek kapattım. Küçücük yerdeki yirmi, belki otuz kişinin arasından yolumu bularak bir şekilde bir açıklığa çıkmaya çalıştım. O esnada küllüklerden birinin olduğu yerden iki kişi kapıya yöneldi. Fırsatı değerlendirerek yerlerine geçtim. Çantamı terastan aşağıya düşmeyecek şekilde kenara sabitledikten sonra gri paketten bir dal sigara çıkarttım. Her kaybettiğimde sebebini bilmediğim bir şekilde gidip aynı rengini aldığım çakmağı yaktım. Dumanı içime çektim. Mola anlayışım bundan ibaretti.

Kol saatimle göz göze geldim. Güzel, henüz vaktim vardı. Ayrıca pilini yenilediğim için tıkır tıkır çalışıyordu.

Dileyen kişi paranoyak olduğumu ileri sürebilir. Saatin pili bitince kafayı yiyorum. Teknolojiye adapte bir insanım ama tarih için ajandama, saat için kolumdakine güveniyorum. Sanırım hep de böyle kala-

cağım. Bu tarz net cümlelerin ardından hep ne dediğimi biliyorum; kesin birgün korktuğum başıma gelecek. Her şeyden şikâyet eden, torunlarının sevmediği bir nine olacağım. Yıllar geçtikçe sigarayı arttıracağım, şu an boş duvara bakıp hayatımı sorguladığım saatlerim rutin hale gelecek. En son ne zaman müzik dinlemiştim mesela? Neden müzikten vazgeçtim? Oysa çok severim eşlik etmeyi çalan Candan Erçetin veya Sezen Aksu ise. Bir de The Beatles var tabii... Plak alacaktım kendime, ikinci el dükkânlarını ve sahafları gezmekten usanmayacaktım hani? Ne oldu da vazgeçtim beni ben yapan şeylerden, bilmiyorum. Aslında suçu kendime yüklemekten de kaçıyorum. Vazgeçen ben olmamıştım. Zamanla, kendiliğinden ufalıp yok oldular sadece. Şimdi yemek yaparken açıyorum radyoyu veya İstanbul trafiğinde arabadayken.

En son ne zaman dışarıda hoş bir mekânda bir kadeh şarap içmiştim? Neden artık hep evde, kendi dört duvarımın arasında dizi izlerken yapıyorum bu işi? Yarına ne yetişmesi gerektiğini düşünmekten bugünümü mahvetmiştim. Değiştirebilir miyim, sanmıyorum. Olduğum gibi mutluyum sanırım. Hem bunları düşünmek yerine vaktimi alan, gerçekten yapılması gereken çok işim var. Neyden fedakârlık ettiysem meyvesini de aldım sonuçta.

Sigarayı bitirmeden söndürdüm. Dalgınlıkla yanlış markayı almış olabilir miydim? Çantamı bırak-

tığım yerden alıp omzuma taktım. Duman kokusu midemi bulandırmıştı. Erken gidip mahkeme salonunun önünde beklesem daha iyi olacaktı. Önümde cübbesiyle sigara içen avukata içimden güzelce sövüp yanından geçtim. Cübbeyi odaya teslim ettikten sonra sigara içseydi, en azından ondan sonra ödünç alanlar hâkimin karşısına sigara kokusu sinmiş şekilde çıkmazlardı. Başımı memnuniyetsizce iki yana salladım. Bu insanlardan bıkmıştım.

O an... Kapıdan dışarı çıkan Kaya'yı gördüm...

Terastaki kalabalığın şaşkınlığını yaşadı hafifçe önce, ilerledi, kenara kadar. Adliyenin olmayan manzarasının boşluğuna gözlerini birkaç saniye diktikten sonra ceketinin cebinden beyaz bir sigara paketi çıkarttı.

Vay be, şansa bak.

Ne kadar zaman geçmişti? Onu son gördüğümde hâlâ üniversitedeydim. Yıllar, yıllar önceydi...

İnsanları itip kakmayı, aralarından geçmeye çalışmayı bıraktım. Olduğum yerde bekledim bir süre.

İlk sigaramı onunla yakışım aklıma geldi. Yakışıklı, komik ve elbette çapkın bir havası vardı okuldayken. Neyi merak ediyorsam onunla denememi, kendimi güvende hissetmemi isterdi. Öyle de hissetmiştim. Öksürerek elimde tuttuğum zehri ona geri verdiğimi hatırlıyorum. Bunu hatırlayınca o küflü tat yeniden ağzıma geldi. Nefes alışım zorlaştı. Geçmişe döndüm. Uzaktan öylesine izliyordum onu.

Tanıştığımız günden ayrıldığımız güne kadarki her adımımızı gördüm, yıllar sonra karşılaştığım yüzünde. Hiçbir zaman sıradan iki arkadaş olamayacaktık; bunu gözlerimiz ilk kenetlendiği anda biliyorduk. Kulaklarıma fısıldadığı renkler, tablosunu birlikte çizdiğimiz her anı sihirle boyamıştı. Aşk nedir, kimdir, neler yaptırır insana; Kaya, elimden tutarak göstermişti bana.

Sonra nasıl da geri almıştı her umudu benden.

Bıçak gibi keskin bir soğuk kapladı dört bir yanımı. Unuttuğumu sandığım ne kadar gözyaşı varsa o soğuk geri getirdi bana büyük bir fırtınayla. Titredim. Tüylerim diken dikendi. Geçmişin bu kadar güçlü olabileceği aklıma gelmezdi. Yıllar sonra burada durmuş, o beni görmezken dahi hesap soruyordum sanki. Büyük bir boşluğa düştüm. Uçsuz bucaksız bir kuyunun içinde sonsuzluğa gömülmek üzereydim; kendimi yakaladım. Son anda.

Üzerinde takım elbise, yüzünden gergin bir ifade vardı. Beni görmemişti. Durduğu yerde derin nefesler alıyordu. Yaşlanmış mıydı? Elbette yaşlanmıştı, yıllar geçmişti üzerinden. Yine de aynı gözüküyordu bana garip bir şekilde. Ne halde olursa olsun tanırdım onu. Uzun boyu, karizmatik yüz hatları değişmemişti. Geniş omuzları da takım elbisenin kesiminden kendisini belli ediyordu. Saçlarında beyaz yoktu sanki. Soğuk bakışları hiç değişmemişti. Etrafındaki insanların dip dipe oluşu onu rahatsız edi-

yordu, buradan görebiliyordum. Huzursuzdu.

Sigarayı dudaklarının arasına götürdü. Ellerini rüzgâra siper yapıp yakmaya çalıştı.

Onu karşımda görüyor olmak beni etkilemeye başlamıştı. Karnımda ufak bir sıcaklık hissettim. Ne olduğunu çözmeye çalıştım. Yabancılığı beni rahatsız eden bir histi bu. Tuhaf bir tebessüm sardı dört bir yanımı. Aklım geçmişi taramaya başladı. Üniversiteden sonra nasıl da koptuğumuzu unuttuğumu sanırdım. Herkes üniversite aşkını anlatırken sıra bana geldiğinde kabaca birkaç kelime söyleyip geçiştirirdim işte. Geçmişimde kalan sahaf tutkusu gibiymişçesine dile getirmiştim ilişkimizi yıllarca. Onu görünce, nedense, unuttuğumu sandığım ne varsa çocuksu bir gülümsemeyle canlandı hafızamda. İyisiyle kötüsüyle kabullenmişim gibi kucakladım anılarımı. Bana kendilerini hatırlatmalarına izin verdim. Karşı çıkmak haddim değilmiş gibi geliyordu.

Çakmağı yanmadı. Dudaklarının önündeki siperi sağlamlaştırdı, yine olmadı. Rüzgâr yoktu ki zaten. Çakmağı birkaç kez salladı, yine denedi. Olmadı. Altına vurdu, çakmak yanar gibi oldu ama tütüne yetişemeden yine söndü. Birkaç adım uzağımdaydı sadece. İlerledim. Elimdeki çakmağı yakıp ona tuttum.

Sert bir hareketle bana döndü. Beklemediği bir anda ona bu kadar yaklaştığım için vücudu gerilmişti. Kim olduğumu anlayana kadarki davranışları beni korkuttu. Kahverengi gözleri benimle buluş-

tu, sonra hemen tanıdı. Şaşkındı. Onu yakından görmek daha farklıydı. Bu yaşımda onun kadar aynı kalamadığımdan emindim. Bir şey söylemedim. Dumanı içine çektikten sonra sigarasını uzaklaştırdı. Beni süzdü. Şaşkınlığını sesine yansıtmayacaktı. Kendinden emin bir şekilde "Teşekkür ederim avukat hanım, bu ne tesadüf..." dedi. Ardından ekleyebileceği binlerce kelime seçeneğini aklından geçirdi. Hiçbiri yeterli kalmayacak gibi hissetti. Hafif bir tebessüm hâkim oldu yüzüne.

Siyah gömleğim gri eteğimin içindeydi. Önde birkaç düğmesini açık tuttuğum yakasını sade ama zarif kolyem dolduruyordu. Açık kumral saçlarım normal bir duruşma günü için hazır ve maşalıydı. Tam anlamıyla klasik bir adliye günüydü benim için.

Üstümdeki kıyafetleri göstererek espri yaptım: "Mesleğimi çok mu belli ediyorum?"

Gözlerini kısarak başını yana yatırdı. "Biraz belli oluyor tabii" dedi. Esprimi devam ettirmesi hoşuma gitmişti. Sözlerimizin nedense devamı gelmiyordu. Dudaklarımı aralayamıyordum. Harfleri unutmuştum. Bunca yıldan sonra hayatın sunduğu bu karşılaşmayı sürdürebilmek için yeni bir konuşma başlatmak istedim ama yüz ifadesindeki ani değişiklik beni durdurdu. Kaya, gözlerini benden kaçırdı, adliyenin boşluğuna bakmaya çoktan dönmüştü.

Yeni tıraş olunmuş, kravatından kol düğmelerine hiçbir eksik bırakılmamıştı. Ciddi bir mesele için bu-

rada olduğu belliydi, diğer çoğu insan gibi. Beni endişelendiren ise yüzündeki soğuk renklerdi. Mimik yoktu. Kaygı vardı. Bir şeylerin istediği gibi gitmediğini gözlerinde görebiliyordum ama başka herhangi bir ipucu için ihtiyacım olan açıklığı vermiyordu bana.

Üzüldüğümü hissettim. Senelerdir görmediğim Kaya'yla karşılaştığımızda böyle olmak kötüydü. Bu anın hayalini kurmuş muydum? Hiç kurmadığımı söylesem yalan olur. Merak duygusunun içimde perçinlendiği bazı akşamlar onu ve neler yaptığını tabii ki düşünürdüm. Herkes eski sevgilisinin yaşamını mutlaka bir noktada tahmin etmeye çalışmıştır. Bunun her zaman önemli bir anlam ifade etmediğini bilecek kadar da tecrübe sahibiyim.

Şimdiyse onu karşımda bu kadar donuk görmek içimdeki anaç duyguyu körüklemişti. Hayatımın en güzel yıllarında her şeyden çok değer verdiğim tek insandı. Onu böylesine kötü bir gününde görmek, beni belki de haddim olmayan soruları sormaya yönlendirecekti. Fakat sorsam da cevap vermeyebilirdi. Ne olup bittiğini hemen anlatabileceği yakın çevresinden değildim artık.

İkimiz de bir şey söylemedik. Sessizliğini paylaştım bir süre. Bu adliyeye binlerce kez gelmiştim ama hiçbirinde kendi davam için burada bulunmamıştım, bu sebeple Kaya'nın o an aklından neler geçtiğini ancak tahmin edebilirdim. Kalabalığından şikâyet et-

tiğim bu binanın birilerine ıssız gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Aklımda pek çok düşünce dolanıyor, Kaya'nın yüzüne bakıyordum. Bir anda terasın uğultusu susmuş, yalnızca Kaya'nın donuk bakışlarının yarattığı sorular meydanı boş bulup kaplamıştı dört bir yanımı.

"Sormalı mıyım?" dedim sakince, kendime hâkim olamayarak.

Cevap vermemeyi tercih edebilirdi, sorun değildi.

Dumanı ciğerlerine bir kez daha çekti. Bekledi. Nefesini bırakırken zamanını acele etmeden kullandı.

"Boşanma."

Yalnızca avukatlar yürütmüyorsa, duruşmalar böylesine sıkıntılı geçiyorsa; bunun belalı ve çekişmeli bir boşanma olduğu açıktı. Kaya'nın güçlü ve kendinden emin yapısını hatırlıyordum, onu bu denli zorlayan bir durumla karşı karşıya kaldığını fark etmek beni kötü şeyler düşünmeye itiyordu. Soracağım diğer soru belliydi:

"Velayet?"

Sigarasına baktı. "Hayır." Düşünceliydi, dalgındı, kafası doluydu. "... Haklısın, en azından çocuk yok, bir de o olsa işin içinden iyice çıkılamazdı" dedi.

Evlendiğini bir yerlerden duymuştum. Ne zaman, kiminle, nasıl bilmiyordum. Araştırmamıştım. Belki araştırmak acı vereceği için, belki de umurumda olmayacağı için. Yine de çocuğunun olmadığını duy-

mak beni rahatlatmıştı. Velayet konusu hem taraflar hem de çocuklar için daima büyük problemler yaratır. Meslek hayatımı çeşitli alanlardaki bin bir türlü davayla geçiren biri olarak bu konu tecrübeyle sabit.

Onu böyle görmek, hem de yıllar sonra... İçimi parçalıyordu. Anılarımda kalan, her şeyin üstesinden gelebilen, sığınılabilecek kuvvette olan bir adamdı. Şimdiyse dünyasının altı üstüne getirilmiş gibiydi. Çok mu seviyordu? Elbet birini çok sevebilmiş olmalıydı, benim gibi bekleyip yerinde saymak yerine sonunu getirip evlenmişti sonuçta. Bambaşka bir dünyası, hayatı olmalıydı. Empati kurabilir miydim? Neler olup bittiğini, nelerle uğraştığını tahmin edebilir miydim?

Daha da önemlisi, sormaya hakkım var mıydı? Onun için kimdim?

İçimdeki dürtü sen kim oluyorsun da adamın boşanma davasına karışıyorsun diye bas bas bağırıyordu. Karşı koyamayan çocuk yanım, yine her şeyin iyisini Kaya'nın bilebileceğini söylüyordu. Bir de yadsınamaz gerçekler vardı. En belirgin olanı; artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığıydı. Biz ne "biz"dik, ne de ben o sakar, heyecanlı genç kızdım.

Düşüncelerim bir müvekkille yaptığım toplantıdaki gibi sırasıyla tazminat, nafaka ve diğer tüm ihtimaller üzerinde duruyor, çekişme hangi konu üzerinde olabilir diye binlerce varyasyonu ölçüp biçiyor-

du. Diyebileceğim pek bir şeyin olmadığını hissediyor olsam da aslında konuyu öğrenirsem belli noktalarda faydamın dokunabileceğini de biliyordum.

"Yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı Kaya?"

Bu soruyu bekliyordu, yanıtı hazırdı. "Hayır, teşekkürler" dedi.

Tabii ki benden yardım istemeyecekti. Kavramları birbirine girmiş, yabancı bir tanıdıktım. En hassas noktasına beni karıştırmak istemiyor oluşu doğaldı.

Belki gerçekten de hiçbir şeye ihtiyacı yoktu, bilemezdim. Onu okumak eskisi kadar kolay değildi, insan değişirdi.

Rastlaşmamızın bir kıymeti olup olmadığını düşünürken buldum kendimi. Biraz farklı bir insandım. Hayatta pek çok şeye inancımı yitirmiş sayılırdım. Keyif aldığım şeyler güzel bir akşam yemeğinin, bir kadeh şarabın ve üstünde kafa patlattığım davayı kazanmış olmamın ötesine geçmiyordu sonuçta. Yine de hepsinin bir sebebi olmalı felsefesinin eski okurlarındandım. İçimdeki kitap kurdu kendi hayal aleminden sesleniyor, o anda orada bulunmamızın önemi olabileceğini söylüyordu.

Konuşmanın nasıl devamı getirilir bilmiyordum. Bir şeyler söyleyip, orada Kaya'nın yanında kalmak istiyordum ama zamanlama doğru değil gibiydi. Ortada gözle görülür bir gerginlik vardı ve parçası ol-

mak istediğimden emin değildim. Her ne kadar boşanma sebebini ve eşinin kim olduğunu öğrenmek istiyor olsam da bunların hiçbirinin şimdi sırası değildi. Saatime baktım. Yavaştan mahkeme salonunun olduğu tarafa geçsem iyi olacaktı. Vedalaşmak için kurabileceğim en olumlu cümleyi kurmaya çalışırken aynı anda söze girdik:

"Umarım en kısa zamanda çözülür."

"Sen neler yapıyorsun?"

Güldüm. O da güldü. Ortamdaki gerginliği yok etmeye yarayacak kadar içten bir gülümseme değildi ne yazık ki.

"Söyle" dedim.

"Lütfen, önce sen."

Bana sorduğu soruyu cevaplamaktan kaçacaktım çünkü karşılaşmamız üzerine zorunluluktan ötürü öylesine mi sorduğunu yoksa gerçekten mi öğrenmek istediğini bilmiyordum. Belki de tüm samimiyetiyle sohbet etmek istiyor ve görüşmeyeli neler yaptığımı, hayatımın nasıl olduğunu dinlemek istiyordu ancak gerçeği yüzünden okuyamayacağım kadar kalabalıktı düşünceleri. Hem, dürüst olmak gerekirse aklını okumak da istemiyordum. Belli ki hayatının en zor dönemlerinden birini yaşıyordu. Ortalık onun için adeta bir savaş alanı olmalıydı. Benimse yetişmem gereken bir duruşma vardı. Kaçırmak veya geç kalmak gibi bir lüksüm yoktu. Bir an önce yola koyulsam iyi olacaktı.

Aynı anda girdiğimiz sözün önceliğini bana vermiş olduğu için hafifçe gülümsedim, teşekkür eder şekilde başımı salladım. "Umarım en kısa zamanda dosyanız karara bağlanır" dedim dünyanın en sinir bozucu avukatı gibi. Çekişmeli boşanma davaları neredeyse üç yıla kadar uzayabiliyordu. Bunu çok net biliyor olmama rağmen bomboş bir iyi dilekte bulunmuştum. "... Yetişmem gereken bir duruşma var da içeri girsem iyi olacak."

Bitmek üzere olan sigaraya devam ediyordu. Sohbeti devam ettirmeyeceğimi anlamıştı. Hem zaten, onun da derdi başından aşkındı.

"Tabii, avukat hanım, sizi tutmayayım."

Hoşça kal mı denirdi, görüşürüz mü? Görüşürüz denmezdi sanırım, bunca zaman hiç görüşmemiştik de şimdi mi görüşecektik? Bu kadar evirip çevirmeye gerek yoktu, lafın gelişi söylenilen bir laftı. Söylesem yanlış mı anlardı? Başımı sallayıp hiçbir şey demeden yürümeye başladım. Ben ki kararlılığım ve netliğimle bilinirdim, böylesine ufak bir veda cümlesi konusunda ikilemde kaldığım ofiste bilinse, herhalde herkesi kovmak zorunda kalırdım.

En iyisi hiçbir şey söylememekti.

Evet, evet ya, iyi yapmıştım. Zaten ne diyecektim ki? Eşini bile tanımıyordum.

Terasın kapısına ulaştım. Ben açacakken benden önce davranan bir başka avukat açtı. Teşekkür ettim.

O an duraksadım.

Neden her şeye avukat mantığımla bakmaya çalışıyordum ki? Bu bir refleks miydi? Eğer öyleyse, sıyrılmak istiyordum. Eskiden sevdiğim adamla yıllar sonra yüz yüze gelmiştim. Basit bir "görüşürüz" veya "hoşça kal" ikileminde boğulmak saçma geliyordu. Avukatı değildim, hukuki tavsiyemi de istememişti zaten. Arkadaşı değildim, benimle dertleşmek herhalde yapacağı son şey olurdu. Adliyenin yoğunluğuna ve insanı hayata küstüren kasvetine alışkın değildi. Belki de hayatının mücadelesinin eşiğindeyken üç dakikalık bir mola için bu terasa çıkmıştı ve sigarasını içiyordu.

Her şey çok farklıymış gibi geliyordu ama bir o kadar da aynı olabilirdi, bilemezdim.

Evet, eşini tanımıyordum ama bu davanın terasa hava almaya çıkmış tarafını bir zamanlar avcumun içi gibi biliyordum.

Döndüm, omzundan tutarak Kaya'yı kendime çevirdim. "Davanın konusu tam olarak ne bilmiyorum ama bildiğimden emin olduğum tek bir şey var: Senin her şeyin üstesinden gelebilecek güçte olduğun."

Gözlerini benden kaçırdı. Elimle çenesini tuttum, hafifçe kendime çevirdim.

"Hey, bana bak."

Bir saniye sonra dediğimi yaptı. Gözlerini benimkilere kilitledi.

"Belki sayısını dahi hatırlayamayacağım kadar

çok kez elimden tuttun, beni kendime getirdin sen. Çok gençtim, çok toydum. Saftım, sen sahip çıktın. Düştüm, sen kaldırdın. O küçük kız seni örnek aldı. Senin duruşunu, insanlarla konuşma kabiliyetini, liderliğini, yaptıklarını... Neleri hallettin sen, nelerin altından kalktın, hatırla. Unutmuşsun hepsini sanki. Ben de unuttum çoğunu belki ama baksana, ne olarak kalmışsın aklımda; güçlü, kendine güvenen ve her şeyin altından kalkabilen Ertan Kaya Altınoğlu."

Gözlerini benden ayırmıyor, dediklerimi hayretle dinliyordu.

Bir anda, düşünmeden, kelimeler dudaklarımdan dökülmüştü. En az onun kadar şaşkındım. Çok geçmeden olaya kendimi kaptırmamam gerektiğini hatırlatırlarken bulmuştum. Tek ve basit bir açıklaması vardı: Onu öyle kaybolmuş görmek beni paramparça etmişti. Neler yaşıyor olduğunu bilemezdim. Hatırladıklarım yalnızca üniversite anılarımızdan ibaretti. Söylediklerimin bir şeyleri değiştirmesini umut etmiştim, işe yarardı belki, kim bilir? Elim kolum bağlı oturmak, hiçbir şey söylememek bana yakışmazdı ve sanırım yapabileceğim tek şey de buydu. Gözlerimi son kez onun gözlerinde gezdirdim. Geç kalınmış, buruk bir veda gibi baktım onlara. Elimi Kaya'nın yüzünden indirdim.

"... O yüzden hatırladığım adam gibi davranmaya çalış ve ne kadar güçlü olduğunu unutma" dedim.

Fazla duygusal davranmak konuşmaya başlamadan evvel kendime koyduğum hedefler arasında değildi. Akıntıya karışıp gitmek istemesem de onu yeniden görmek; içimde farklı, eski, tanıdık ama uzun zamandır ulaşamadığım bir kapıyı aralamıştı. Kapının ötesine geçmek korkutucuydu. Eşiyle neler yaşadığını ne kadar merak ediyor olsam da onu üzdüğü kadar beni de üzebileceğinden korkmuştum.

Arkama bir kez daha bakmadan içeri girdim. Ayaklarım beni otomatik olarak az sonra duruşmaya gireceğim iş mahkemesine doğru yönlendiriyordu. Her şeye rağmen Kaya'yı çok sevmiştim. Bugün de kanıtlamıştı ki, kalbimin en masum köşelerinde daima yeri olacaktı. Bana kattığı, öğrettiği, kelimelere, şarkılara, şiirlere sığdıramadığım kadar hissettirdiği, yaşattığı her şey için müteşekkirdim. İlk aşkımdı. Her güzel şeyin bir sonu vardı, bizim için de dünyanın bir istisnası olmamıştı. Koridoru geçtim, asansörün düğmesine bastım. Kendi kendime gülümsedim. Onunla karşılaşmanın benim için ne ifade ettiğine karar vermiştim. Geçmişimin en kıymetli anılarına ettiğim en güzel vedalardan biri olmuştu bugün.

Hoşça kal çocukluğum, hoşça kal gençliğim, hoşça kal Kaya...

Ayaklarım lanet olsun ki çok ağrıyordu. Spor ayakkabılara geçmek için neden adliyedeki işimin bitmesini beklediğimi bilmiyordum. Duruşmaya kadar sporları giyip duruşmadan hemen önce topuklu-

lara dönebilirdim. Bu fikrin aklıma daha yeni gelmiş olması, benim adliye maratonlarından ne kadar uzak kaldığımı bir kez daha kanıtlıyordu.

Asansör geldi.

"Nil!"

İlk bekleyenlerden biri olarak binmek üzereydim ki adımı duydum.

Başımı çevirip terasın olduğu tarafa baktım. Kaya, arkamdan beni takip etmiş ve asansörlerin olduğu yere gelmişti. Önden çekilip diğerlerinin binmesi için müsaade ettim.

"... Buradaki işin bitince kahve içelim mi?"

Gülümsedim.

Az önceki tereddüdümü anımsadım. Konuşmayı öylesine devam ettirmek için mi halimi hatırımı sormuştu, yoksa gerçekten on dört yıl boyunca neler yaptığımı öğrenmek için mi? Evet, işte şimdi gerçekten istiyordu benimle sohbet etmeyi. Basit bir detaymış gibi gözüküyordu ama manası büyüktü.

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Çok isterim."

Asansörde yalnızca bir kişilik yer kalmıştı. Kalabalık asansöre adımımı attım. Az sonra kapanacak olan kapısına yüzümü döndüm. Dışında beni bekleyen Kaya'ya baktım.

"... saat birde B kapısında olabilir misin?" dedim.

Kaya'nın kendi içinde B kapısının nerede olduğunu sorguladığından emindim. Bilmediğini hiç çaktır-

madan "Olurum" dediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum, başardım. "Tamam" dedim.

"Anlaştık."

Asansörün kapısı kapanmaya başladı.

"Anlaştık Kaya."

Adını söylemek, bunca yıl sonra, çok farklıydı...

Duruşma iyi geçmişti. Büyük bir dosya değildi ama suç isnat edilen sanığın sağır ve dilsiz olması sebebiyle yaptığım müdafilik önemliydi. Normalde sürecin dışında herhangi bir aksiyonun yaşanmadığı duruşmanın tek can alıcı yanı iki tanık getirilmesiydi. En azından olaya renk katılmıştı. Her şey bittikten sonra tuvalete gittim. Aynaya baktım. Birazdan B kapısına gidecek ve Kaya ile buluşacaktım. İçimde garip bir heyecan vardı. Aslında bu hisse heyecan değil de merak demek daha doğruydu. Onun beni merak ettiği kadar ben de onu merak ediyordum.

En son ne zaman sosyal medyasını kurcalamıştım internette? En az dört beş yıl önceydi. Dürüst olmak gerekirse, şu anda neler yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu. İki şey netti yalnızca: Çekişmeli bir boşanma sürecinde olduğu ve çocuğunun olmadığı... Nerede çalışıyordu? Ne işlerle uğraşıyordu? Eminim ki anlatacak güzel şeyleri vardı. Yorucu bir adliye sabahının ardından ihtiyacım olan şey, kafamı bu nefret ettiğim iş yoğunluğundan alacak bir sohbetti. Ne anlatırsa, razıydım.

Makyajımı tazeledim, ayakkabılarımı değiştirdim. Sonunda rahata kavuşmuştum.

Ofisi arayarak ben gelene kadar tamamlanmasını istediğim birkaç işten bahsettim. Tahminimce Kaya ile buluştuktan sonra onunla bir saat kadar oturur, üniversite sonrasında hayatlarımızın ne kadar garip yollar izlediğini anlatır, ardından günün geri kalanı için büroya dönerim diye planlıyordum. Tuvaletten çıktım. Tanıdığım insanlarla adliyede karşılaşmak daima muhtemeldi benim için, fakülteden eski arkadaşlar, çevremdeki avukatlar, savcı ve hâkimler... Bir keresinde üst kat komşumu bile görmüştüm ki o beni burada görene kadar avukat olduğumu bile bilmiyordu. Yaşı epey vardı, o yüzden dosya takiplerini onun yerine artık ben yapıyordum. Üniversite aşkımı yıllar sonra en nefret ettiğim yerde göreceğim aklımın ucundan geçmezdi. Mutluydum sanırım, değişik bir ruh halim vardı.

Sonuçta Kaya'yla karşılaşmak eski bir dosta rastlamak gibiydi, öyle değil mi? Belki de değil...

B kapısında duran güvenlik görevlilerine "Afiyet olsun arkadaşlar" dedikten sonra dışarı çıktım. Saat 13.02 idi. Durduğu yeri hemen tespit etmiştim. Kaya, onu görebileceğim bir yerde, kapının biraz ilerisinde beni bekliyordu. Telefonla konuşuyordu. Yanına gittim. Birkaç kısa kelimenin ardından görüşmesini bitirdi.

"Nasılsın?" diye sordum.

Yüzü biraz daha gevşemiş, onda gözlemlediğim kadarıyla terastaki halinden daha rahattı.

"İyiyim, iyiyim." Yürümeye başladık. Yine o saçma sessizlik anı yaşandı. Önce hangimizin konuya gireceğini merak ederken, Kaya benden önce davrandı. "Önceye dair... Kusura bakma" dedi.

Onu herhangi bir açıklama yapmadan önce durdurdum. "Saçmalama. Burası benim hayatımın yüzde doksan altısını oluşturuyor. Akli dengesi yerinde hiçbir insan normal gününde buraya gelmez."

Gülümsedi. "Haklısın, ama yine de... Gergindim ve sana ters gözükmek istemezdim. Tekrar kusura bakma."

Terasa duruşmadan çıkıp mı geldiğini yoksa terastan sonra mı duruşmaya girdiğini sormak istiyordum. Sessiz kaldım. Kendime hâkim oldum. Sırası ve yeri değildi. Ayrıca hazır o rahatlamışken istemediği şeyleri hatırlatarak onu tekrar gergin bir havaya sokmak istemiyordum. Uğraştığı konular zaten ona yeterdi.

Yürüdüğümüz istikamete baktım ve beni adliyenin karşısındaki ilk kafeye yönlendirdiğini fark ettim.

"Hım, nereye gidiyoruz?"

Gözleriyle ileriyi gösterdi. "Kahve yok mudur?"

Güldüm. "Var, ama gerçekten çok kötü."

Durdu. Kafasındaki B planına geçmeye hazırdı. "Araba otoparkta, eğer adliyede daha işin yoksa başka bir yere de gidebiliriz."

Doğal habitatımdaydı. Kararları bana bıraksa iyi olacaktı.

"Beni takip et" dedim.

İki elini havaya kaldırdı, aynı eski günlerdeki gibi. "Pekâlâ avukat hanım, sizi takip ediyoruz." Bu mimiğini nasıl unutmuştum? Herhangi iki fikir üzerindeki tartışmamızda hoşuna giden bir şey söylediğimde hep ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırırdı. Kendime inanamadım, hafızam bugün hazırlıklıydı. Gülümsedim.

Adliyeden karşıya geçip ara sokaklara doğru ilerlemeye başlamıştık. Kötü olduğunu bildiğim ve gerçekten hiç kimseye tavsiye etmediğim o kafeyi geçtik, sağa döndük. Biraz ilerledikten sonra yalnızca beş masası olan minik, sevdiğim kurukahveciye varmıştık.

"Ooo kimleri görüyorum!"

"Osman Abi nasılsın? Yerin var mı iki kişiye?"

Kafenin sahibi Osman Abi dışarı çıktı ve bizi karşıladı. "Masam olmaz mı Nil Avukat'a? Buyurun içeride bekleyin, iki üç dakikaya dışarı alırım sizi."

"Tamamdır, teşekkür ederiz."

"Ne demek ne demek..."

İçeride cam kenarındaki masaya yöneldik. Çantamı sandalyelerden birine koydum.

Kaya "Buralarda seviliyorsun sanırım" dedi.

Bunu beklemiyordum. Gülümsedim. "Çok geldim. Güven bana, içebileceğin en güzel kahveyi burada bulursun."

"Pasta da varmış?" Kaya kasanın olduğu tarafa gidip vitrindeki pastalara bakmaya başladı. Gözüne hoş gözüktüklerine karar verdiği ilk anda bana döndü. "İster misin?"

Çok pastacı değildim ama bugün hallettiğim işlerin sonucunda kendimi ödüllendirmek için bir farklılık yapabilirdim. "Bölüşür müyüz?"

"Olur."

Yanına gittim. Çeşit çeşit dilim pastalar vitrindeydi. Osman Abi "Frambuazlı olan yeni çıktı. Taptaze" dedi.

Kaya "Avukat Hanım hayatta meyve yemez, biz çikolatalı olanı alalım" dedi.

Şaşırarak ona baktım. "Hatırlıyorsun" dedim.

Üniversite yılları... Yeni bir arkadaş çevresine dahil olurken her şey nasıl da hızlı geçiyordu. Oraya buraya adımı yazdırmaktan, okulun etkinliklerinde görev almaktan başımı kaldıramıyordum. Liseli öğrencilerin üniversite gezilerinden sorumlu ekibe de girmiştim. Bir haftalığına yurtta kalıp mesai saatleri aralığında çalışacak, velileriyle gelen lise öğrencilerine tercih döneminde yardımcı olacaktım. İşimiz çok basitti; üniversiteyi gezdirecek, birkaç soruyu yanıtlayacaktık. O hafta tüm çalışanlara okul yurt temin etmişti. Kaya ile ilk birlikte uyuduğumuz gündü odaların dağıtıldığı gün. Kız ve erkek yurtları farklı olsa da yangın merdivenlerinin boşluğunu kullanarak istediğimiz değişikliği gizlice

yapmıştık. Akşam elinde iki çanta mandalinayla gelmişti odaya. "Ne yapacağız bunlarla?" diye sormuştum gülerek. Çantaları yere koyup yanağımdan bir öpücük almıştı. "Yeriz" demişti. En sempatik haliyle, her zamanki kendine hayran bırakan içtenliğiyle. Ona meyve yemeyi sevmediğimi söyleyememiştim. Zahmet edip getirdiği çantalara kıyamayıp zorla üç mandalina birden yemiştim. Sonunda tadına dayanamayıp yere kustuğumda anlamıştı sevmediğimi. Çok gülmüştü. Çok.

Karizmasını asla bozmadı. "Öyle ilginç bir nefretin var ki meyvelere karşı, hayatımın sonuna kadar unutabileceğimi sanmıyorum" dedi.

Osman Abi çikolatalı pastayı vitrinin içinden çıkarıp tepsiye koydu. "Avukat Hanım her zamankinden, az şekerli Türk kahvesi ister. Size ne yapalım beyefendi?"

Kaya söze girmeden ben söyledim: "Sade içer, yanına damla sakızlı lokumlardan da koyabilir misiniz?"

"Hay hay."

Seçimlerimizi yapmış, masamıza oturmuştuk.

"Sen de kahveyi nasıl içtiğimi unutmamışsın."

Atışmak için sıra bendeydi. "Unutmak zor, tatsız tuzsuz ne varsa onu severdin" dedim. Gülümsedi. "Elbet iyi tercihlerim de olmuştur hayatta" dedi bana referans yaparak. Eğer iltifat olarak kabul edersem konuşmanın çok farklı bir noktaya kayabileceğinin farkındaydım ve boşanma duruşmasından he-

nüz yeni çıkmış eski sevgilimle o yola girmek istediğimden emin değildim.

Oysa ilk zamanlarımız...

Fazla renkli geçmişti.

Çevremizdeki herkesi kıskandıran bir çifttik. Kaya'nın sürprizleri, karizması ve birbirimize olan aşkımız kasıp kavururdu ortalığı. Pek çok skandalın hem dibinde hem de en uzağında kalırdık. Başımızı soktuğumuz belalardan yırtmakta ustaydık. Eğlenmeyi bilirdik. Kahkahalarımız eksik olmazdı. Nereye gitsek, sevgimizi de oraya götürürdük. Öyle güçlüydük ki iki kişi, dünya bile karşımızda durmaya cüret edememişti.

"Dışarısı kalktı, geçelim mi?" Taşırken bir gün omzumu da beraberinde bırakacağım çantamı kaldırıp diğer masaya taşıdım. Kahvelerimiz geldi. Yıllardır tek başıma veya sadece iş arkadaşlarımla sıkça geldiğim kafede onunla oturuyor olmak çok farklı geliyordu. Kendimi nedense şanslı bir günümdeymiş gibi hissediyordum. Monotonluğundan bıktığım hayatımın bugünü, en azından diğerlerine nazaran anlatılmaya değer bir karşılaşma ile renklenmişti. Hoş bir karşılaşma anı olmasa da bir şekilde yolumuzu Osman Abi'nin kuru kahvecisinde bulmuştuk. Şimdilik her şey iyi gidiyordu.

"Ayakkabılarını ne ara değiştirdin?"

Ayağımdaki beyaz Skechers'lara baktım. "Gerçek adliye kombinim, beğendin mi?"

Kahvesinden bir yudum aldı. "Siz kadınlar gerçekten inanılmazsınız."

Omuzlarımı silktim. Gülümsedim.

Hiç olmadığım biri gibi durmadan gülümsüyor, hiç olmadığım bir kadın gibi hissediyordum. Böyle bir değişim mümkün müydü? Belki de özüme dönüyordum. Rahattım. Bugünkü ben, onun karşısında bu kadar rahat olabilmenin tadını çıkarıyor olmalıydı. Eskiden onunlayken ne kadar terlediğimi, gerildiğimi hatırlıyordum yavaş yavaş. Heyecandan elim ayağım birbirine karışır, türlü sakarlıklar yapardım. Şimdiyse kartlar toplanmış ve yeniden dağıtılmıştı sanki. Elim kuvvetliydi ve bu sefer oyunu oynamayı da öğrenmiştim.

Beni bir kez daha süzdü.

"Vay be, gerçekten de avukatsın."

Ellerimi iki yana açtım. "Tam karşınızda."

Masaya yaklaştı. "Yanlış anlama, tabii ki çok başarılı bir avukat olacağını biliyordum. Hatta seni avukattan ziyade, hep hâkim olarak hayal etmişimdir."

Onaylar şekilde başımı salladım. "Teşekkürler Kaya Bey. Peki siz de bana mesleğinizi lütfeder misiniz?"

Gülümsedi. Çatalının yanında duran bıçağı aldı ve çikolatalı pastayı eşit iki parçaya ayrılacak şekilde kesmeye başladı.

"Biliyorsun, ben hiçbir zaman senin kadar çalışkan olmadım."

Onu durdurdum. "Hadi ama, çalışmıyorum ayağına gezdikten sonra sınavları geçip gösteriş yaptığını herkes hatırlıyor." Kestiği parçaların eşitliklerinden emin oldu, bıçağı peçetenin üstüne bıraktı. Ah detaylar... O an yeniden görene kadar unuttuğumu sandığım detaylar... Aynı Kaya...

"Ona sınavlardan geçmek denmiyor avukat hanım, iyi kopya çekmek deniyor. Pek aran yoktu senin."

Çikolatalı pastadan bir çatal aldım. Tadı harikaydı.

"Yalan söyleme, neydi sizin bir hoca vardı, o kadar sıkıydı ki hele bir ondan kopya çekin mahvederdi sizi."

Güldü. "Bülent Hoca."

Parmağımı şıklattım. "Hah, evet. Bülent Hocanız vardı sizin, tüm okulun korktuğu. Eminim onda çekemezdin."

Beni takip edip o da pastanın tadına bakmak için çatalını eline aldı. "Tabii ki çalıştık biraz da, öyle yan yatarak mezun olmadık okuldan."

Makine mühendisliği mezunuydu Kaya. Babası da mühendisti, o yüzden aynı bölümden mezun olması için baskı kurmuştu. Hiç sevmezdi bölümünü, aklı fikri şirketlerde, olayın iş tarafındaydı. İşletme veya ekonomi aslında onun için daha doğru seçeneklerdi ama babasına bu konuda karşı çıkmak imkânsız gibiydi. Sabahki konuşmamızda ona kendisini hatırlatırken değindiğim konulardan biri de buydu aslın-

da. Üstesinden gelmek için savaşını verdiği, asla geri adım atmadığı konulardan biriydi babası.

"Babanla aran nasıl?"

Sorduğum soru onu şaşırtmıştı. Çatalı tabağın kenarına bıraktıktan sonra biraz bekledi. Sessiz kaldığı için bana cevap vermeyecek sandım. Vermek zorunda da değildi zaten. Zor bir insandı babası, Kaya'nın da hatırladığım kadarıyla bu konuda ondan aşağı kalır yanı yoktu. Aralarındaki anlaşmazlık ve kavgalar kimi zaman onun canını çok sıkardı üniversitedeyken. Kavgalar eder, evden çıkar yanıma gelirdi. Hem de kaç defa...

Ailesindeki sorunların efkarı, bazen daha çok içmemize neden olurdu. Birayı onunla tatmamıştım ama ilk adam akıllı içişimde Kaya yanımdaydı. "Sarhoş olmak nasıl, merak mı ediyorsun? Tamam, birlikte içeriz. En azından ben yanında olurum. Kendini kötü hissedersen de ne yapılması gerektiğini biliyorum. Benim yanımda iç." Söylediği şeyler dün gibi kulaklarımdaydı.

Arkadaşlarımızın evindeydik o akşam. Okul çıkışı, yorucu bir günün ardından alınmıştı şişeler kasa kasa. Biranın yanında bir likör vardı: Jagermeister. Büyük bir şişe. Ufak shot bardakları... Bir şişe bitince diğerine geçiyorduk. Müzik çalıyordu. O günün DJ'i her kimse, ondan isteniyordu bir sonraki parça. İki bira ve dört Jager'den sonra midem bulanmaya başlamıştı. Tuvalete gitmek için ayağa kalktığım-

da vurmuştu alkol. Ben dengemi kaybetmeden Kaya yakaladı kollarımı. "Gel aşkım, bir tanem, sarhoş sevgilim" diyerek gülüyordu. Benimle dalga geçiyordu ama yanaklarımı öpüyor, yürümeme yardım ediyordu. Tuvalete vardık. Lavaboya tutundum. Ayakta durmak ne zamandan beri bu kadar zordu? Musluğu açtı. Yüzümü yıkadı. Hissettiğim su artık bana çarpmayı bıraktığında aynaya baktım. Kaya da aynadan bana bakıyordu. "İyi miyiz yoksa kusacak mıyız?" diye sordu. O anda akşam yediğim tüm patlamış mısır kâsesi ağzıma geldi. "Sanırım ikinci seçenek! Hadi bakalım! İlk sarhoşluğun kutlu olsun güzelim benim" derken o, çoktan dizlerimin üstüne çökmüş klozetin yanındaydım. "İğrenç bir şeymiş" diye fısıldadım yerdeyken. Her zaman benden bir parçayı yanında taşımak istediğini söyleyerek odamdan çaldığı lastik tokamı bileğinden çıkarttı. Saçlarımı topluyordu. "Öğrendin işte, iğrenç bir şey zaten. Bu kadar basitti." Saçlarımı topladı. Sarhoş olmak isterken sonuçlarının böyle olacağını tahmin etmemiştim. Kaya'nın önünde kustuğum için utanıyor muydum? O kadar rahat ve güvende hissettiriyordu ki beni, utanç kelimesi ilişkimizde yer almıyordu. Onunla olmak uçsuz bucaksız bir gökyüzünde süzülmek gibiydi. Nereye saparsa rotamız, eninde sonunda iniş yapacağımızı biliyordum. Bana bunu aşılamıştı. "Çok çirkinim şu anda, bakma bana" demiştim gülerek. Beni ayağa kaldırdı. Bir kez daha

yüzümü yıkadı. Havluyla kurularken aynada kendime bakıyordum. Makyajım akmış, gözlerimin altı simsiyahtı. Uykusuz ve yorgundum.

Kaya havluyu yavaşça yüzümden indirdi. Aynadan bana bakıyordu. "Hayır, çok güzelsin."

Hatırladığımı bile bilmediğim çok görüntü vardı gözlerimin önünde. Gençliğimizin ilk sayfaları bir bir çevriliyordu Kaya'yla otururken.

"Babam iyi" dedi. "... Gayet iyi hatta çünkü en son altı sene önce konuştum."

Endişelendim. Yine haddimi aşmak istemiyordum ama sormuştum bir kere. "Bir vefat, hastalık mı oldu?"

"Hayır, yollarımı ayırdım diyelim. Zaten daha mezun olmadan bile biraz bağımsızdım ondan, hatırlıyorsundur. Sonrasında iyice koptu her şey."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Peki ya annen? Onunla konuşuyorsundur ama?"

Ateş kadar sıcak olan kahveyi nasıl bu kadar hızlı yarıladığını merak ediyordum.

"Annemle aramızda bir sıkıntı yok, neredeyse her gün konuşuyoruz. Seninkiler de iyidir umarım."

Bilmiyor muydu?

"Annem iyi çok şükür, Fethiye'de yaşıyor. Babam ise artık yok, biliyorsundur."

Gözlerini kıstı. "Nasıl yok?" Anlam veremedi. "Tanıştığımı hatırlıyorum."

"Vefat etti."

Sessizliğinden, o Amerika'dayken burada olup bitenleri bilmediğini çıkarıyordum. Bu da beni şaşırttı çünkü bilmesine rağmen beni aramadığını sanmıştım o esnada.

"Ne zaman?" dedi.

"On dört sene önce. Senin yurtdışına gidişinle aynı dönemlerde." Bilmediği için onu suçlayabilir miydim? Evet. Kaya ile ayrıldığımız hafta babam kalp krizi geçirmişti. Bir şekilde duymuş olması gerekiyordu diye düşünmüştüm ya da en azından iletişimde kalmış olsak benden öğrenebilirdi, bu gerçekti. Ama üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki artık detaylar önemini yitirmişti. Sorun değildi.

"İlk kez duyuyorum, üzgünüm. Başın sağ olsun."

Kaya ile ilişkimiz boyunca çok kavga etmemiştik ancak ettiğimiz zaman hasarı büyük olurdu. Birbirimize söylediğimiz veya yaptığımız şeyler değil, tartışma sonrasındaki yokluğumuzun etkileri ağır gelirdi. Beni başkalarıyla paylaşmayı hiç sevmezdi. Sahip olduğu en kıymetli hazineymiş gibi avuçlarının arasında tutardı elimi. Bırakmazdı. Başkalarının yanındayken mekâna kiminle geldiğimi ve oradan kiminle ayrılacağımı mutlaka belli ederdi. Birbirimizi boğmazdık, tam aksine, birlikte geçirdiğimiz vakti hep en çok tutmaya odaklı yaşardık. Ben dahi henüz kim olduğumu bilmezken onunla keşfedebilmiş olmak ayrıcalıktı. Şanslıydım hem onu bu kadar sevebildiğim hem de onun tarafından bu kadar sevildiğim için.

Bazen elimizde olmayan sebeplerle meydana gelen engellerde zorlanırdık. Mesafeler, arkadaşlık ilişkilerimiz, akademik başarı ve hedefler... Bunların tamamı kontrol altında tutabildiğimiz kadar bizim yanımızdaydı. Kimi zaman özlerdik, çok özlerdik... Dokunmayı, konuşmayı, görmeyi delicesine beklerdik. Süre uzamaya başladığında sabırlı kalmak da zorlaşırdı. Ben çok hırslı bir öğrenciydim. Her başlattığım şeyin sonucunu o anda görebilmeyi talep ederdim. Kaya ise daha stratejik hareketlerle uzun vadeli planlar yapardı. Bazı durumlarda beklenmesi gerektiğini de ondan öğrenmiştim. İşte, karakterimizdeki farklılıklar bizi bazen gözyaşlarıyla da bırakmıştı.

Çöken kasvetli havayı dağıtmak en güzel seçenekti. Yıllar sonraki karşılaşmamızın sohbeti ailelerimizden ibaret kalmamalıydı. Daha da önemlisi, bu kadar kısa sürmemeliydi.

"Yurtdışı demişken, neler yaptın Amerika'da? Anlat bakalım."

Keyfimin yerinde olduğunu görünce onun da morali düzeldi. "Ben de bu soruyu bekliyordum. Ne tarafından anlatmaya başlamamı istersin? Babama mühendis olmayacağımı söylediğimde tüm kredi kartlarımı kapattırıp bir anda evsiz kalmamdan mı, yoksa MIT'ye giden bir çocukla barda tanışıp, şirket kurup ardından nasıl batırdığımızdan mı?"

"Evsiz mi kaldın?"

"Evet. Babam üşenmedi, ev sahibimi arayıp beni evden attırdı. Ne diyorsun..."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Şu çikolatalı pastanın çok lezzetli oluşu kadar gerçek."

Gülümsedim. Beğendiğini duymak güzeldi.

"Eee sonra peki? Ne yaptın? Nerede çalıştın?"

"Pizzacıda."

"Aynı anda okurken sadece pizzacıdan kazandığın para nasıl geçinmene yetti ki?"

"Yetmedi zaten" kahkaha attı. "Beni biliyorsun, gezmeden duramam. Tüm Amerika'yı dolaştım ve hepsini kendi kazandığım parayla yaptım."

"Lütfen pokerle kazandım deme."

"Tahmininden dolayı seni takdir ediyorum ama hayır, kumar oynamadım. Çalıştığım pizzacının en geç vardiyaları hep bendeydi, ben de patrondan gizlice o gecelerde daha çok kazanmak için canlı grup çıkartmaya başladım."

"Daha çok para kazandırıyorsa neden patron bu durumdan memnun kalamasın ki? Neden gizli yapasın?"

"Sunduğumda fikri beğenmedi çünkü. O kadar psikopat bir adamdı ki kavgaya girmek istemezdin. Adam haksız olduğunu kabullenmek yerine kendini kızaran yağın içine atar daha iyi."

"Yakalanmadın mı?"

"Yakalandım" dedi gülerek. "... ama iki üç ay sonra. Bazı geceler canlı müzik ve konser bileti satışı,

bazı geceler talebe göre başka etkinlikler yapıyordum, kira ücreti alıyordum."

"Tabii cebine gidiyor hepsi"

"Kesinlikle."

"Kim ispiyonladı?"

"Bak bunun hikâyesi daha güzel. Kimse ispiyonlamadı. Patron kendisi gece çok acıkmış, dükkâna geldi pizza yapmaya."

"İnanmalı mıyım?"

"Sahi söylüyorum. O kadar manyaktı işte, üşenmemiş, gecenin dördünde dükkâna gelmişti."

"Sen bir yerden kovulmuş olmayı kaldıramazsın, gittin kendini bara attın ve MIT'deki çocukla tanıştın tabii."

"Normalde evet, egoma sığdıramazdım ama gece dörtte adamı pijamalı haliyle pizzacısındaki üniversite partisinde görmek çok komikti."

"MIT'deki çocukla şirket neden kuruyorsunuz, Google'ı hack'leseydiniz ya?"

"Daha birinci sınıftaydı o da o yüzden belki Yahoo olabilirmiş bak... Hiç aklımıza gelmedi."

Gülerek omzuna vurdum. "Devam et."

"Filipinler'den gelen bir çocuktu. Çok akıllıydı, barda dart oynanıyordu, orada tanıştık. Hangi okuldasın neler yapıyorsun muhabbetinden kaç bira sonraydı hatırlamıyorum, peçeteye bir şeyler karalamaya başladık. Bir uygulama yaptık aslında. Üniversitelerdeki notların geçmiş nesillerden gelecek nesille-

re ve üniversitelerarası paylaşımı için bir platformdu. Hem öğretmenler hakkında puanlamalar ve sınavlarına, ödevlerine ilişkin tüyolar vardı hem de öğrencilerin birbirleriyle konuşabileceği serbest bir alandı. Çalışkan öğrencinin peşinde ders notu için dolanmaktan ziyade uygulamaya girip dersin adını yazmak yetiyordu."

"Güzelmiş ama okulların bundan hoşlanacağını sanmıyorum"

"Tabii, resmen tüm derslerin yazılı şekilde hali hazırda internette bulunması demek oluyordu bu. Pek çok kişi için haksızlıktı."

"Okul yönetimi öğrendi mi diye sormayacağım, elbette öğrenirler böyle şeyleri, o zaman ne oldu?"

"Birkaç yatırımcı ilgileniyordu, bu yüzden çok mutluyduk aslında ama Benjie okuldan atılma riskini almadı, app'i sildik."

"Gerçekten nerede sorun yaratacak illegal parlak fikir varsa, orada sen varsın Kaya. Şöyle adam akıllı, rahat durabileceğin bir şey yapmıyorsun" dedim. Anlattıkları eğlenceliydi, fakat şaşırtmıyordu. Kaya daima riskli ve yasak şeyleri yapardı ama paçayı da bir şekilde kurtarmasını iyi bilirdi. Karakteri, onu çevresinde lider kılardı. Çok zekiydi. Gençken Kaya'yı örnek alışımla ilgili söylediklerim o anı kurtarsın diye söylenmiş sözler değildi. İnsanları etkileyen bir yapısı, karizması vardı. Sonunun kötü olacağını bilsen bile pek çok fikre "evet" diyordu insan

onunla, sırf pişman olmayacağına inandığı için. Çok güçlü rakiplerle dolu bir yarışa katılmak gibiydi. Kazanma şansı ne kadar düşük olursa olsun Kaya'nın eşliğindeki bir yolculuğun keyifsiz geçme ihtimali yoktu. Sonuçta on sekiz yaşında, üniversiteye yeni girmiş bir hukuk fakültesi öğrencisiydim, o ise son sınıftaki havalı, herkes tarafından sevilen ve bir o kadar da saygı duyulan bir makine mühendisliği öğrencisiydi. Okula başladığım yıl tanışmıştık. Yüksek lisans için yurtdışına gidişi pek çok şeyin sonunu getirdiği gibi bizim de sonumuzu getirmişti. Dediğim gibi, üzerinden çok zaman geçmişti. Her olayımızı o günkü kadar hatırlamak güçtü. Kaç yıl kaç insan geçmişti ikimizden. Kim bilir?

"Aldığım kararları almasaydım, şu anda olduğum yerde olmazdım."

Sahi, ne iş yapıyordu? Bir şirket yönettiğini biliyordum. Yıllar içinde ortak arkadaşlarımızdan duyduklarım ancak bununla sınırlıydı. Ne şirketi ne zamandır var bilmiyordum.

"Adliyede seni bu kadar az gördüğümüze şükretmeliyiz o zaman, başını belaya sokmaktan asla kurtulamamışsın baksana" dedim. Güldü. "Uygulamayla ilgilenen yatırımcılardan biri sayesinde bölüm değiştirdim. Fikirlerimin doğrultusunun hep bir makine mühendisi gözüyle değil, yönetici veya ticaretle uğraşan biri gibi şekillendiğini söylemişti bana. Ben de bölümü bıraktım."

Duyması gerekeni duyması yeterli gelmişti sanırım. Aldığı kararın ardından babasıyla arasının dönüşü olmayan bir yola girmiş olduğundan emindim. Hatırladığım kadarıyla babası hep Kaya'nın ileride kendisi gibi makine mühendisi olup fabrika makineleri üreten şirketlerini devam ettirmesini istemişti. Aile baskısı konusu, her ne kadar klişe geliyor olsa da üniversitedeki arkadaş çevremizin neredeyse tamamının üstesinden gelmek için yıllarını vermek zorunda kaldığı bir baskıydı. Ailesinin isteklerine karşı gelebilenler erkenden hayatlarına devam etmişken, kimileri ise baskıya boyun eğip ailelerinin istediği gibi insanlar olmuşlardı... Pişman olanı vardı, olmayanı vardı.

"... Olayın *business* tarafına direkt olarak geçmem imkânsızdı çünkü transkriptimdeki makina mühendisliği dersleri herhangi yakın bölüm için yeterlilik sağlamıyordu. Sıfırdan başlamak çok zahmetli geldi, o işi Amerika'da kalarak yapamazdım. Mutlaka Türkiye'ye dönmem gerekirdi. Ben de bölümü çevirebileceğim en yakın mühendisliğe çevirdim."

"Endüstri mühendisliği."

"Aynen." Kahvesini bitirdi. "... Hep ben konuşuyorum ama, asıl merak ettiğim sensin."

Dirseklerimi masaya dayamış, parmaklarımı birbirine dolamış mülakat konumunda buldum kendimi. Hemen insan olmaya toparlandım. Bu bir iş görüşmesi değildi, anlatma sırası bana geldiğinde han-

gi hukuk dallarında faaliyette bulunduğumuzu, ne tür dosyaları duruşmaya taşıdığımızı anlatmak zorunda değildim. Eski bir arkadaş ile, yıllar sonra içtiğimiz kahvenin eşliğinde hayatımın üniversite sonrasında nasıl değiştiğini anlatacaktım. Alt tarafı bir sohbetti! Bunun son derece basit olması gerekmez miydi? Kaçtığım, arkasına saklandığım duvarın kendi gerçekliğim olduğunu fark etmek uzun sürmeyecekti. Onun aksine, görüşmeyeli hayatımda değişen yegâne şey annemden ayrı eve çıkmak olmuştu. Sohbete ayak uydurmaya devam eden gülümsememin ardındaki acıtan gerçeklik buydu.

Ona anlatabileceğim ne eğlenceli bir Amerika maceram ne de tanıştığım Filipinli insanlar vardı. Karşımdaki kişi herhangi bir müvekkil veya kurumsal bir firma olsaydı, özgeçmişime dair bahsedebileceğim tonlarca şey vardı. Türkiye'de göz ardı edilemeyecek sayıda dava aldığım ve bunları kazanma oranım, fikri mülkiyet hukuku kapsamında marka/patent başvurusunu yaptığım, şu anda son derece üst teknolojilerde kullanılan fikirlerin benim masamdan geçmiş oldukları, ne bileyim, aldığım ödüller... O kadar çok şeyden bahsedebilirdim ki! Şimdiyse ne desem ona sıkıcı gelirmiş gibi hissediyordum. Ben bile kendi hayatımın monotonluğundan nefret ediyordum. İçim sıkılıyordu. Her uyandığım sabah karanlık bir odaya tıkılmış gibi hissediyordum. Her sokağa çıkışımda duyduğum gürültü beni rahatsız ediyor, işyerinde

çevirdiğim her sayfa beni boğmaya yetiyordu. Haftada üç gün spor salonuna gidiyor oluşum, her antrenman çıkışında o iğrenç bitkili, sağlıklı içecekten sipariş edişim... Neyden bahsedebilirdim? Anlatacak gerçekten de hiçbir şeyim yok muydu? Hayallerimin peşinden gitmeyip, gerçekleştirmek istediklerime yetişemediğimi mi itiraf edecektim?

Hem, beni ilgi çekici bulması için neden çabalıyordum ki? Hayatım istediğim gibi değilse, sıkılıyorsam bundan ona neydi? Bilmek zorunda değildi, bilse de herhangi bir söz hakkına sahip değildi. Ben nasıl onun hassas konularına burnumu sokmadan evvel defalarca düşünüyorsam, o da aynı saygıyı göstermek zorundaydı. Çekinmem gereken hiçbir şey yoktu.

"Anlat bakalım, başarılı Avukat Nil Özer, nasıl Nil Özer oldu?"

Korkularımdan kaçamazdım. Gerçekliğim kadar bendim. Anlatmaya başlamak için ağzımı açtım, Kaya beni durdurdu. Sorduğu soru beni tamamen farklı bir ruh haline götürdü. Rahatladım. Az önce kendime çok yüklenmiştim ve Kaya boğazıma dizilen yükleri tek soruyla alıp uzaklara götürmüştü. "... Ama ilk önce merak ettiğim şey, hâlâ senaryo yazıyor musun? Her hafta deli gibi tiyatroya giderdin. Haftada iki kez gittiğini bile görmüşlüğüm var, belki on, bilmiyorum, çoktu..."

Gözlerimi ondan birkaç saniyeliğine alıp yukarı, gökyüzüne baktım. Bembeyaz birkaç bulut ve ar-

dından gözüken gökyüzüyle bakıştık. Nasıl düşünemem... Nasıl hiçbir şey yapmadığıma inandırmıştım kendimi, boş yaşadığıma? Kaya'ya baktım. "Evet, aslında bakarsan sahnelenen dört tane oyunum var."

"Şaka yapıyorsun."

Şimdi onun dirsekleri masanın üzerindeydi.

"Hayır, tam tamına dört büyük oyun. İnan bana, bir hayli maceraydı."

Pastanın kendine düşen kısmının son dilimini ağzına attı. "Başla. En başından. Ne yazdın ne zaman yazdın ve bir yönetmene nasıl verebildin? Ya da tiyatroya mı veriliyor, oyun yazılınca her kime veriliyorsa işte, başla..." Başını koluyla destekledi. Bir yanağı avcunun içinde duruyor, masaya yakın oturuyordu. Tüm dikkati benim üzerimdeydi.

Meraklı bir şekilde ardı arkasına sıraladığı soruları hoşuma gitmişti. Kendimde, benim bile unuttuğum şeyleri bulup seçmişti. Artık anlatmak için sabırsızlandığım, benim de peşini bırakmadığım ve gerçekleştirdiğim hayallerim vardı. Belki üzerlerinden uzun yıllar ve yüzlerce dava dosyası geçmişti ama, yapmıştım. Ben de yapmıştım.

"Karaladığım birkaç taslak vardı. Aslında şansım iş ağı açısından çok yaver gitti diyebilirim, bir müvekkilim aracılığıyla tanıştım yönetmenle. Yazdığım senaryolardan bahsettim ve sıcak baktı."

"Yönetmenle tanışmamışsın, resmen tanıştırılmışsın."

"Evet. Güzel denk gelmişti. Avukat olunca; birlikte iş yaptıklarının çoğu sana borçlu kalıyormuş gibi hissediyor, henüz iş yapmadıkların ise ileride onların işine yarayabilirmişsin gibi. Sanırım bunu lehime çevirdiğim yegâne durumlardan biriydi yönetmenle anlaşmak. Taslakları gönderdim, çok beğendiğini söyledi. Sahneye çağırdı. Tiyatro topluluğundaki oyuncularla, sanat yönetmeniyle, dekor ve kostüm ekibiyle tanıştım. Çok keyifliydi."

Başını iki yana salladı. Gurur duyar gibiydi. "Vay be, Nil Özer, aynen dediği gibi senaryosunu yazmış ve sahneye koymuş. Tebrik ederim, harika bir his olmalı. Hayal bile edemem sanırım."

"Aslında sahneye koymak yönetmenin işi, ben yalnızca senaryoyu..."

"Nil..."

"Tamam, anladım, mütevazı olmayacağım. Evet, harika bir histi. Birkaç ay boyunca her cuma akşamı oynandı İstanbul'da. Her seansına gittim. Sonra şehir dışına çıktı ekip ama işlerden dolayı gidemedim onlara."

Osman Abi'den iki şişe şu rica etti Kaya. Ardından bana döndü. "Senin çok yakın arkadaşın, neydi adı, ekürin, o da gelmiştir hepsine seninle kesin."

"Bahar'dan bahsediyorsun" dedim gülümseyerek. "Hayır, artık görüşmüyoruz."

"Nasıl, neden?"

Omuzlarımı silktim. Anlatacak çok bir hikâyesi yoktu.

İşin gerçeği, anlatmak istemiyordum.

"Aranızdan su sızmazdı, ne oldu?"

"Hayat işte, hiçbir şey üniversitedeki gibi kalmıyor. Değişmez, kalır sanıyorsun ama bazen farklı yollara gidilebiliyor" derken Kaya'yla benden de bahsediyordum.

"Orası tabii ki öyle ama, yine de şaşırdım."

Kaya'yla olan ayrılığımızla uzaktan da olsa ilgisi vardı bu konunun, sanırım Kaya'yı üzmemek için anlatmayacaktım. Bahar'la arkadaşlığımı kesmek beni hem çok üzen hem de çok gerekli gördüğüm bir adımdı. O benim en yakın arkadaşımdı ama beni yarı yolda bırakmıştı. En ihtiyacım olduğu anda gelemeyeceğini söylemişti. Benim için bu, dostluklardaki tek kırmızı çizgiydi.

"Zaman geçtikçe insanların öncelikleri de değişiyor, saygı duymak dışında yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Gelen sulardan birini açtı, iki bardağa paylaştırdı. "Doğru, ama çok sevindim tiyatro işine. Şu anda var mı peki aktif olarak sahnelenen oyunun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "En son üç sene önce yeniden sahneye konuldu bir tanesi. O zamandan beri ben de yeni yazmadım, eskilerden de gündeme gelen olmadı."

"Geç kaldık, desene."

Bilmem, geç mi kaldık?

Trene geç kalabiliriz, son metroya, dilekçene itiraz edeceğin mahkemeye, istediğim bluzu alacağım mağazanın indirimine, evimin sokağındaki fırında çıkan çikolatalı brownie'lere de çoğu zaman... Peki yeniden hissedebilmek için?

Kendimi bir hiç gibi, eksik, görünmez, gri hissettiğim çok günü vardı haftanın. Özel günler kavramlarını yitirmiş durumdaydı. Ne bir doğum günü mumu üflemeye değer ne de attığım kahkahalar samimiydi. El sıkıştığım kadar sarılmamıştım içinde yaşadığım dünyaya. Hep işimi, kariyerimi ön plana koydum. Sahi kime, neye yetişiyordum? Ne içindi tüm telaş? Neden zamanında bitirmek için çok çalıştım okulumu? Neden dönüş yolunu hesapladım tüm tatillerimin?

Tadını çıkarmadığım kaç akşam yemeği vardı hayatımın?

Pişman olduğum kadar olmadığım da çok şey vardı. Haksızlık ediyordum belki de kendime. Belki de geçmiş pişmanlıkları unutmaya çalışıyordum sadece. Pek çok insanın imrendiği bir işim, gayet sağlam bir gelirim vardı. Kendi evim, son model olmasa da güzel bir arabam... Yolunda gitmeyen neden bu kadar çok his taşıyordum içimde peki? Övünmeyi hiçbir zaman sevmedim, bu yüzdendir ki başarılarımı hiç layığıyla yaşayamadım sanırım. Sorun bu olabilir miydi? Arkadaş kazandım, arkadaş kaybettim. Aile kurmak istedim, kuramadım. Ben de nişanlandım. Bir kez. Her

şey iyi olur sandım, sıkıldığım ne varsa değişir sandım. Yürümedi, attık nişanı. İyi bir insandı ama sanki aynı dünyanın içine uyanmıyor gibiydik sabahları. Hep bir farklılık arzusuyla açtığım gözlerimi, oysa geceleri risk alamadığım korkularıma kapatmıştım yastığımda. Suç bendeydi belki de. Denemedim, atlamadım, zıplamadım oralardan. Zorsa seçmedim, seçtiysem de geriye kalan her şeyi unutup tüm odağımı, zamanımı, enerjimi ona verdim. Görmedim yeni gelenleri. Aynı ne varsa nefret ettim ama kılımı kıpırdatmadım sıkıldıklarımı çöpe atmak için. Uğraşmadım. Eskisi gibi cesur değildim ama bunun için kendimi suçlamıyordum. Alıp başımı gitmek o kadar kolay değildi artık. Bakmam gereken bir annem vardı. Babamdan sonra geçindirdiğim bir ev, kendi evime çıkmamla birlikte iki ev olarak muhasebelerime katılmıştı. İyi bir avukattım, nasılsa bir şekilde sıyrılmıştım diğerlerinin arasından. Kaya'nın dediği doğruydu, çalışkandım hep. İş teklifleri aldım, en mantıklısını değerlendirdim. İstanbul'un hiç sevmediğim bir yerine taşınmamı gerektireceğini düşünmeden, her gün beslediğim eski apartmanımın kapısında uyuyan gri kediyi bile umursamadan gittim. Nasılsa isim bile vermemiştim. Taşındım. Burada da güzel bir fırın vardı işte, brownie'leri olan. O yüzden çok da kötü değildi her şey. Bazen gürültülü, bazen çok sessizdi mahalle.

Hep uçlarda. Aşırı. Rahatsız edecek kadar hem de. Bu yüzden sevmiyordum pek. Alışkın değildim. Adli-

yenin küstah insanlarına ve kafa patlatan gürültüsüne alışkındım. Sakinliğe gelemiyordum, oysa tek arayıp durduğum oydu. Büromdaki telefon seslerine, fotokopi makinesinin "bip"lerine de öyle. Onları çoktan müziğe tercih etmiştim.

Plak?

Hiç almadım.

Evet, ilk maaşımla kendime bir pikap alacağımın sözünü lisedeyken vermiştim kendime, yerine getirdim de. Ama dürüst olalım, gerçekten de bir plak olmadan pikap neyi çalabilirdi ki? Yerine getirdiğim söz ne işe yarayabilirdi? Hiçbir işe! Benim gibi... İşe yaramaz. Evde öylece duruyordu kutusundan çıktığı günden beri, en güzel köşede. Hoş, aslında güzel bir dekordu kendisi. Benim gibi. Evimde kimi ağırladıysam hemen hemen hepsi iltifat etmiştir o köşeye. Bense basit bir teşekkür ile kapattım yarıda bıraktığım işlerimin üzerlerini. Örttüm ne varsa ne yoksa. Böyle bir kaçaktım ben işte. Kanun kaçaklarıyla uğraşmaktan başka bir işim yok sabahtan akşama kadar ama ben de çok farklı değildim onlardan. Beni bana hatırlatan müvekkillerin yüzlerinde her gün aynaya bakıyorum. Onlar da biliyorlardı neyi nerede nasıl yanlış yaptıklarını ve nasıl düzeltebileceklerini. Bilmelerine rağmen düzeltmiyorlardı. Bana geliyorlardı. Ben yardım ediyordum. Başkalarının hatalarından para kazanıyordum. Sevmediğim bu mesleği yaparken, ben de sevmediğim

bir mesleği yapma hatamdan para kazanmış oluyordum. Kendime ihanet ediyordum. Cevaplamaktan kaçtığım ne varsa yanıtının çok ağır olacağını bildiğimden aklımın zeki ve farkında köşelerinden en uzak diyarlara kaçıyordum. Değersiz hissediyordum. Kendime verdiğim değerin başkalarının onayıyla şekilleneceğini sanıyordum. Yanılıyordum. Alkışlarla nefes alıyordum. Pes edip mesleğimi değiştirmeye her karar verdiğim sabah, kazandığım bir başka davanın haberini alıyordum. Bırakamıyordum. Kurtulamıyordum çünkü ne kadar şikâyet etsem de kurtulmak istemiyordum. İyi yaptığımın kanıtlandığı işlerde kalmak daha güvende hissettiriyordu. Yüzmeyi unutmuş olabilirdim, en son ne zaman tatile çıktım, hatırlamıyordum. Kafamın içi allak bullaktı. Hem daha çok gençtim hem de çok yaşlıydım. Aynı anda.

Kimilerine göre daha yapabileceğim çok şey vardı.

Bense üniversitede büyük hayalleri olan o kıza her baktığımda başka bir hayal kırıklığı görüyordum.

Sonra mı?

Gidip saçımı boyatıyordum, yeni ve modern bir kesim eşliğinde belki... Biraz alışveriş, biraz dilekçe, aynı marka şarap, aynı akşamlar, aynı uykusuz geceler...

"Seni en son gördüğümde kızıldın. Sarışınlık yakışmış."

"Efendim?"

Eliyle beni gösterdi. "Saçınla oynuyorsun, ben de yakıştırdım rengi. Mavi göz ve beyaz ten ile çok güzel olmuş."

Sahte bir gülümseme, beni düşüncelerimden çekip çıkaran adama... "Teşekkür ederim."

"İşlerin nasıl gidiyor, içerisi epey kasvetli bir yer gibi gözüküyor. Buraya her gün gelecek olsam herhalde aklımı yitirirdim."

"Her gün gelmiyorum. Normalde duruşmalar haricinde neredeyse hiç gelmiyorum ama stajyerlerin hepsine aynı anda izin vermek gibi bir delilik yaptım bu hafta."

"Kendi büronun başındasın?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Tüm tebrikleri tek günde tüketmeye kararlıyız galiba" dedi. Bu sefer gerçekten gülümsetmeyi başarmıştı beni. "Adı ne? Soyadın mı?"

"Büroyu kendim açmadım. Uzun yıllar bünyesinde çalıştığım büro bir ailenindi. Emekliliğe ayrılırken bana bırakmak istediler. İnan bana ben de kulaklarıma inanamadım duyduğumda. Çocuklarının ikisi de avukat değildi, bırakabilecekleri başka biri yoktu. Ya devredeceklerdi ya da içeriden birini seçeceklerdi."

"Onlar da seni seçtiler."

Hayran olmuş bir şekilde, bir eli çenesinin altında beni dinliyordu.

"Hayır demek aptallık olurdu" dedim.

"Kesinlikle."

"Ben de evet dedim o yüzden."

"Anlıyorum."

Bana o şekilde, gözleri parlarken bakmaya devam ediyordu.

"Yapma şunu."

"Neyi?" dedi bilmiyormuş gibi.

"Öyle bakma işte" dedim. Gözlerini kaçırdı.

"Diyecek hiçbir sözüm yok. Başarılı olacağını her zaman biliyordum. Bu düşüncemi ispatlamış olduğunu görmek gerçekten çok güzel."

Her ne kadar söyledikleri çok güzel ve hoşuma gidecek şeyler olsalar da odak noktasında benim oluşum biraz rahatsız etmeye başlamıştı. "Sen neler yapıyorsun? B kapısında buluşurken telefonla konuşuyordun, biraz kulak misafiri oldum ama?.."

"Hah evet, o mesele, bu arada bir kahve daha ister misin?"

Osman Abi'ye baktım, vitrindeki pastalara bir yenisini henüz eklemişti. Cam vitrini kapatıyordu. Ardından Kaya'ya baktım. On dört yıldır görmediğim, o zamanlarda her şeyimi paylaştığım, bugün yeniden gördüğüm andan itibaren günümü sıkıcı monotonluğundan çıkartmış üniversite aşkım... Kabataslak bakıldığında birbirimize anlatacak hiçbir şeyimiz yokmuş gibi gözüküyordu, ancak her geçen saniye sanki yetişecek hikâye sayısı gittikçe artıyordu. Her zaman geldiğim kafede daha önce birlikte hiç

gelmediğim bu kişiyle oturmak bana iyi geliyordu.

Omuzlarımı silktim. "Tabii, neden olmasın."

Büyümüştük. Tabii, yaşlar kırka yaklaşırken aksini düşünmek biyolojiye ve tüm fizik kurallarına hakaret etmek olurdu. Fikirlerimiz değişmiş, şekillenmiş, oturmuştu. Kimi noktalarda aynı sayfada durabilirken kimilerinde ise saatlerce tartışabilirdik. Rutin halinde yılların götürdüğü ne kadar çok şey olduğuna odaklanan aklım, Kaya ile aynı masaya oturduğum andan beri bu götürüye değil, geçen zamanın bize neler kattığını öne çıkarır olmuştu. Söylediklerime önem veriyor, beni dinliyor ve merak ediyordu. Onunla olmanın insanı nasıl etkilediğini anımsamıştım. Yaş almış olsa da o karizması yerli yerindeydi işte. Konuşurken insanlara kendini sadece dinletmiyor, izletiyordu da. Tonlamaları, örneklemeleri, jest ve mimikleri, çıkarımları, en basit şeyi bile tarif ederken kullanacağı kelimeleri özenle seçişi bende ona karşı yeniden hayranlık uyandırıyordu. Onda sevdiğimi hatırladığım ne varsa sırasıyla karşıma diziyordu hayat. Sohbet ediyorduk ama o kadar hızlı konuşuyorduk ki on dört yılı tek kahveye sığdırmaya çalışıyorduk. Kesilmeyen sorular, meraklar, anılar yatıyordu her dakikada.

Kaya, Amerika'da bulunduğu süre içerisinde babasının söylenmelerine aldırmadan bölümünü endüstri mühendisliği ile değiştirmişti. Makinadan öğrendiği bilgilerle zaman içinde bir gemi fabrikasında ve oto-

mobil fabrikasında işe girmişti. Çeşitli firmalara danışmanlık yapmış, adını altına imza attığı projelerle duyurmuştu. Ne cazip geliyorsa onu takip ettiğini söylemişti. Değişen teknolojiye ayak uydurduğunu, aklına geliştirilebilir ve yükselmeye açık hangi fikir gelirse oraya daldığını anlatmıştı. Şimdiyse bir otomobil markasının Türkiye ve Ortadoğu ülkeleri CEO'suydu.

"Yaa görüyor musun, sen babana o kadar küfret zorla makina mühendisliği yazdırdı diye, sonra git oradan öğrendiklerini satarak CEO ol."

"Hahahaha, konuşana bak, sanki melek! Avukatlıktan sıkıldığını söylüyorsun ama bahsettiğin yönetmenle müvekkilin aracılığıyla tanışmışsın."

"Evet, meslek hayatım bir işe yaradı en azından."

"Bir işe mi? Dört oyunun sahnelenmiş. Beşincisi de eminim ki otobüste, yoldadır."

Kahkahalarım yarıda kesildi.

"Tamam kötü bir şey demedim, otobüsle değil deniz aşırı gelsin."

Gülümsedim. "Öyle bir şey değil, beşinci oyunu yazmayı hiç düşünmediğimi fark ettim."

"Neden?"

"Bilmem, hiç aklıma gelmedi yazmak."

"İmkânı yok."

"Doğruyu söylüyorum."

"Benim dört oyunum sahnelense ve bunu en az senin kadar seviyor olsam hiçbir güç beni durduramazdı."

"Hiç fırsat olmadı belki de emin değilim. Belki de bahane buluyorumdur. Senin gibi değilim, öyle çabuk kararlar alamıyorum."

"Nasıl alamıyorsun? Bu konuda en azından yalan söyleme."

Gülerek ve anlam veremeyerek ona baktım. "Gerçekten öyle."

"Avukatsın, hem de başarılılardan. Hızlı ve net karar almanın senin uzmanlık alanın olması lazım. Yıllardır bunun pratiğini sahada yapıyorsun. Ayrıca senin on sekiz yaşındakini halini biliyorum. Her konuda mutlaka ilginç ve kimsenin sahip olmadığı bir fikrin vardı hepimizi oraya sürüklerdin."

"Hepiniz dediğin sen ve Bahar sadece tabii."

"Hayır, bizim çocukları da... Senin itmelerinle gittiğim gördüğüm çok şey var. Hatta şaşırtırdın bile bazen, ertesi gün sınavın olmasına rağmen, ki biliyorum senin için son derece önemli bir şeydi bu, sırf canın çekti diye iskender yemeye Bursa'ya gittik bir akşam."

Hatırlamadığıma inanamıyordum.

"Gerçekten mi?"

"Unutmuş olamazsın!"

Masum bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hayır Nil, unutmana asla izin veremem. Başımın etini yedin o trafik saatinde yola çıkalım Bursa'ya gidip geri gelelim diye."

Anımsattığı her şeyde şaşırıyordum. Bugünkü Nil

ile üniversitedeki Nil bambaşkaydı. Gerçekten de en yoğun günlerimde midemin keyfi için herkesi ikna edip yollara koyulmuştuk.

Sanırım uzun zamandır hatırlayamadığım bir çılgın vardı içimde. Uzun ve unutulan yıllar sonra bugün Kaya tarafından gün yüzüne çıkartılıyordu.

Kendimi ondan dinlemek, bambaşka bir deneyimdi. Eski beni bugünkü benle karşılaştırmak kimi zaman komik, kimi zamansa endişe verici oluyordu. Yitirdiğim ne kadar gençlik varsa içimde, özel bir televizyon kanalı gibi sırasıyla, her program akışında kendisini yüzüme vuruyordu. Masaya yatırdığımız anılar, iş maceraları ve tatiller, insanlar... Konu çeşitliliğinin sınırı yoktu. Oradan oraya savruluyorduk ve işin en güzel yanı, bundan ikimiz de keyif alıyorduk.

Ne konuşursak konuşalım, hiç değinmediğimiz iki konu vardı:

Gündemdeki boşanma davası ve Kaya'yla olan ayrılığımız.

Hayır, yeniden o günlere dönüp nasıl ayrıldığımıza takılı kalmayacaktım. Konuyu açmak ikimiz için de acı verici olacaktı. Yeniden karşılaşmış olmamıza haksızlık etmeyecektim. Zihnimi sıfırladım, diğer konuya odaklandım.

Ne tuhaftı. İkisi de ayrılıktı, biri on dört yıl önceyken diğeri ise bugündü. Birinde çok küçüğüz daha, kaybetmemişiz henüz kaybettiklerimizi, elde et-

memişiz büyümenin getirdiği o çok hayali kurulan hayatları... Diğerinde ise yaş kaç olursa olsun insanın başına gelebileceğini gösteren bir boşanma... Evliliğin bitişi. Verilen hukuki ve manevi bağlılık sözünün sona erişi.

Hâlâ anlamakta zorluk çekiyordum. Kaya'nın bahsettiği iş maceraları eğlenceli ve bir o kadar da başarılıydı. O benimle ne kadar gurur duyduysa ben de onun başarılarını dinledikçe göğsümü kabartmıştım. Karşımda gördüğüm kişi kendi sektöründe adını duyurmuş, unvanından ve takım elbisesinin kalitesinden anladığım kadarıyla zengin, karizmatik, yaş aldıkça daha da yakışıklı olmuş bir iş adamıydı. Sohbeti muazzamdı, gerçekten kim olursanız olun, karşısında oturup sabahlara kadar muhabbet edebilirdiniz. Her şeye mutlaka bir diyeceği vardı ama bu sinir bozmuyordu, hepsi içi dolu ve insana kendini dinlettirebilen düşüncelerdi. Kusur bulamıyordum. Neyi hesaba katmamıştım? Hah! Cinsellik. Ee sonuçta eski sevgilimdi, iyi de bir seks hayatı olduğunu hatırlayacak kadar hafızam kuvvetliydi. Yıllar geçtikçe edindiği tecrübe miktarıyla ancak daha da iyileşmiş olabilirdi. Tüm bilgi ve tahminlerimi masaya yatırdığımda birbirini tutmayan şeyler vardı. Neden yaptığı evlilik boşanmaya kadar gitmişti? Kaya onu bildim bileli vizyon sahibi bir erkekti. Elbette hayatına alacağı kadın onun gibi, onun kalitesinde ve statüsünde biri olmalıydı. O zaman ters giden

ne olabilirdi de Kaya gibi bir erkekten kurtulmak isteyebilirdi bu kadın?

Ya da belki de boşanma davasını açan taraf Kaya'ydı. Bilemezdim ki. O bana anlatmadığı müddetçe asla bilemezdim. Peki bilmek istiyor muydum?

Aslında konuşmanın başında evet, bilmek istiyordum. Arkasında yatan gerçekleri ve yalanları, artık ne varsa, öğrenmenin bana katacağı bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştım. Evet, harika bir gün oluyordu ve onunla oturup sohbet etmek çok keyifliydi ancak, doğruları konuşmalıydık, bir daha görüşür müydük ki? O benimle bir daha görüşmek ister miydi? Dolayısıyla bu belirsizlikte gidip burnumu yerimin olmadığı konulara sokmak pek de mantıklı gelmiyordu.

Hem, kendisi bahsetmek istediği noktada zaten bahsederdi diye düşünüyordum.

Tam o esnada konu, hiç beklemediğim bir şekilde bana yöneltildi.

"Peki sen neler yaptın? Bir erkek arkadaşın var mı, eşin?"

Evet, değinmediğimiz konu adedi iki değil, üçlü tabii bu soruya kadar.

Konuya nereden başlayacağımı bilemediğim için en önemli dönüm noktalarından üstün körü bahsetmeye karar verdim:

"Nişanlandım ben, şanslı bir aday vardı evet. Sonrasında işler pek hoşumuza gitmeyen şekilde ilerle-

yince ikimiz de vazgeçtik. Karşılıklı ve ortak bir karardı yani."

"Üzüldüm."

"Yok, öyle tahmin ettiğin gibi kavga dövüş olmadı. İkimizin için de daha iyisinin bu olacağına karar verdik ve bitirdik."

Hakan hakkında uzun zamandır kimseyle konuşmadığımı fark ettim. İsmi ister istemez bazı sohbetlerimde geçiyordu ama nişanı atma nedenlerimize kadar derine inme gereği duymamıştım. Bunun bariz bir sebebi vardı; Hakan'ı konuştuğum insanlar zaten olay esnasında çoğunlukla oradalardı ve biliyorlardı, hiç kimseye tekrar bu konuyu anlatma ihtiyacı duymamıştım bugüne kadar. Bu yüzden bana ilginç geliyordu ve üstelik durumdan bahsettiğim kişinin Kaya oluşu olayın ilginçliğine bambaşka bir boyut katıyordu.

"Hâlâ görüşüyor musunuz veya başka biri var mı hayatında?"

"Kalıcı biri olmadı ondan sonra. Bazen görüşüyoruz. O çok farklı biridir, değişik hayalleri ve uğraşları var. Onların peşinden gitmek istediğini biliyordum ve kimseyi bu yolda engelleyen kişi olmak istemedim açıkçası."

Bir elini masada duran elimin üstüne koydu. "Beni yanlış anlama ama, dışarıdan böyle gözüktüğünü düşünmen hoşuma gitmedi. Kimsenin hayaline ve uğraşlarına engel olamazsın zaten, istesen de yapa-

mazsın bunu. Seninle birlikte olan erkeğin hayalinin sen olması gerekir. Uğraşlarını da bu yönde şekillendirmesi, hayatınızı kurması gerekir. Bunları da geçtim, seni ona engel oluyormuş gibi bir psikolojiye dahi baştan sokmamış olması gerekirdi."

İstediği zaman ne kadar romantik olabileceğini unutmuştum.

"... Yine de düşüncem aynı; hayali sen değilsen, zaten seninle evlenmeyi hak etmemiştir" dedi ve elini elimin üzerinden çekti.

Az önce Kaya'nın söylediklerini ben kafamdan uydurmuş olamazdım değil mi?

Ne yapıp etmişti yine kendimi önemli biri gibi hissetmemi sağlamıştı. Eskisi gibi. Uzun zamandır kendime dair düştüğüm kuyudan çekip çıkartmıştı beni birkaç saatliğine de olsa.

Tanıştığımız gün de böyleydi. Etrafına yaydığı enerji gözlerimi kamaştırmıştı. İnsanlar üzerinde benim hayalini bile kuramayacağım bir etkisi vardı. Yüzü asık biri bile onunla göz göze geldiğinde gülümsemeye başlardı. Hiçbir şey yapmasına gerek kalmazdı, o Kaya'ydı. Beni de onu ilk gördüğüm anda kendine âşık etmişti. Böyle mükemmel bir insan ancak sihirli güçlere sahip olabilirdi.

Böyle güzel ve etkileyici sözleri hep vardı onun ama durduk yere de kullanmazdı. Ya bir amacı olurdu ya da gerçekten içinden gelirdi o an. Tabii bu tanıdığım üniversitedeki Kaya'ydı. Değişmiş miydi,

değiştiyse ne kadar değişmişti, bunu yalnızca zaman gösterebilirdi.

Zaman...

Saate bakmak için kolumu kaldırdım.

Saat dokuz olmuştu. Ona gösterdim. "Tam sekiz saattir burada mıyız?" dedim.

Yazın gelişiyle havalar daha geç kararmaya başlamıştı ve etrafıma baktığımda adliye kalabalığından eser görmüyordum.

Kendimi anılarımızın denizinden geri çekemiyordum. Öpüşürken, sevişirken geç kaldığımız her ders, önceki gece sabaha kadar oturup konuşmaktan ertesi gün uykusuz gittiğimiz sınavlar, her hayalimiz, her hayal kırıklığımız...

Kaya ceketinin cebinden telefonunu çıkarttı. "Oh, on altı cevapsız arama ve yirmi üç e-posta... Yandık."

Elimi alnıma götürdüm. Ofise döneceğimi söylemiştim ama dönmemiştim. Beni yediye kadar beklemiş olmalıydılar.

"Gerçekten farkında değildim, özür dilerim" dedim çantamdan cüzdanı çıkarırken.

"Ne özür dilemesi? Şu an saçmalıyorsun işte. Ödendi bu arada."

"Ne?"

"Sen tuvalete gittiğinde ödedim. Hadi kalk, bir şeyler yemeye gidelim. Çok acıktım."

"Nasıl ya, ne ara?"

"Hadi Nil bak kaybettiğimiz her dakika midem

daha çok kazınıyor." Çantamı benden önce o kaptı. "Bunun içinde duruşmada göstermek için ceset mi saklıyorsun, bu ne Nil?"

Vaktin nasıl geçtiğine hâlâ anlam veremiyordum. Sohbet çok keyifliydi. Onu yeniden görebilmiş olmanın neşesine kendimi kaptırmıştım. Evet! Akşam yemeğini bıraktım, öğle yemeği bile yememiştik! Osman Abi'ye iyi akşamlar diledikten sonra adliyeye doğru yürümeye başladık.

"Ama on altı cevapsız arama dedin?"

"Aç karınla on altı değil yüz on altı olsa ne fark eder? Aç ayı oynamazmış. Önce bir şeyler yiyeceğiz."

Adalet sarayının otoparkına vardığımızda güvenlik bize garip bir şekilde bakıyordu. Burayı özel otopark gibi kullanamayacağımızı tabii ki biliyordum ama saat kavramımı tamamen yitirmiştim! Aklım başımda değildi, hiç kendimde değildim. Ben böyle davranmazdım. Ofisi geri aramamak gibi bir sorumsuzluk bana asla yakışmamıştı. Benim yüzümden altı kişi geç saate kadar beni beklemiş, evine gitmemişti.

"Araban nerede?" diye sordu.

"Çok zorunda kalmadıkça adliyeye arabayla gelinmez" dedim.

"Süper, daha hızlı gideriz o zaman. Atla."

Siyah bir Audi S8'in önünde durduk. Naçizane bir şirket arabası...

Kemerleri taktık. Yola çıktığımızda navigasyonu

açtı. Adliyenin etrafını, navigasyon açmamı gerektirecek kadar bilmiyor olmak isterdim açıkçası.

"Ne istersin, İtalyan? Başka bir şeyler düşünürsen harika bir *steak house* biliyorum, bu saatte trafiği hesaba katarsak yirmi dakikada gideriz. Ne dersin?"

Kaya'nın önerisine ayak uydurdum. "Olur, fark etmez bana."

Ben hâlâ zamanın nasıl bu kadar çabuk akıp gidebildiğini çözmeye çalışırken konuya kaldığımız yerden devam etti:

"Yürümeyen şey neydi? Nişanlınla olan planlarda. Hayalleri ve uğraşları farklıydı demek çok geniş bir cevap çünkü, tatmin etmiyor."

Bu kadar detay sorabiliyor muyduk?

Pekâlâ madem, ben cevaplarsam, sıra elbet ona da geçebilirdi.

"Tamam, şöyle özetleyeyim, kendisi şu anda bildiğim kadarıyla Çin Seddi'ne yakın bir yerleşim yerinde sessizlik yemini etmiş şekilde meditasyon yapıyor."

Kahkaha patlattı. "Ne?"

"Yaklaşık bir ay sürecekti diye hatırlıyorum, kendi iç dünyasına yaklaşmasında ona yardımcı olacakmış" dedim bıkmış bir ifadeyle.

Gülmeye devam ediyordu. "Umarım işe yarar, yararsa bize de söylesin biz de gidelim."

Omuzlarımı silkip camdan dışarı baktım.

"Sen ciddisin" dedi, bana bakıyordu. "... Peki, o za-

man şöyle sorayım, sen neden kendisinin bu meditasyon maceralarına eşlik etmedin?"

Mantıklı bir soruydu. "Ettim aslında. Tanıştığımız dönemlerde ben pilates ve yoga yapıyordum. O çevrede tanıştık. Çok hızlı gelişen bir evlilik teklifi oldu, fazla uzun süren de bir nişanlılık. Bir dönem astral seyahat yapmaya kafayı takıyordu, bir dönem üçüncü göz açmaya."

Kaya yeniden gülmeye başlamıştı. "Özür dilerim" ona baktım. "... biliyorum gülmemem gerekiyor ama, kendimi tutamıyorum" dedi ve arabası onun kahkahalarıyla doldu. Ben de önce onun gülüşüne ister istemez gülerek karşılık verdim ama ardından bende de film koptu. "Çin Seddi ne alaka yani?" deyip nefes alamayıncaya kadar kahkaha atmaya başladım.

"Her geçen saniye bu manyakla evlenmediğin için daha çok seviniyorum" dedi.

Kaya haklıydı. Gerçekten gülünüp geçilecek bir durumdu aslında. Ne atılan nişanda üzülecek bir şey vardı ne de Hakan'la evlenmediğimde dert edilecek bir şey.

"Öyle deme, duvarlardan geçmeyi öğrenebilirdim" dedim ciddi bir şekilde.

Kaya bana baktı. Gözlerimiz birbirine değdiği anda ikimiz de aynı anda gülmeye başladık. "Şaka bir yana, gerçekten de felaketten önceki son çıkıştı yani."

"Mutlusun o zaman?"

Gözlerimi kısarak trafiğin nereden itibaren açılıyor olduğunu kestirmeye çalıştım. "Yani."

"Yani?"

Kaya'ya döndüm. "Yani."

İstanbul trafiğinde açlıktan kıvranırken eski nişanlımı eski aşkımla konuşuyordum.

"Yine tatmin etmeyen cevapların var" dedi.

Ellerimi yanlara açtım. "Yani evet sanırım, iyi bir işim var, evim var, annem sağlıklı, daha ne isteyebilirim ki?"

Bana döndü. "Aaa, mutlu olmayı tabii ki. Saydıkların seni mutlu etmeye yetmiyor belli ki, soruma cevabın dünyanın en kaçak cevabıydı."

"Kusura bakmayın Kaya Bey, sizin kadar şekilli cevaplarım yok ama olan bu, gerçeği söylüyorum, mutluyum."

Ellerini direksiyondan çekti. Bir diziyle kullanıyordu arabayı. Arabasıyla oynamayı seven bir çocuk gibiydi. Sahiden, erkekler hiç büyümüyordu.

Yeni tartışma konusu ortaya çıktığı için keyiflenmişti. "Bak bunu konuşmamız lazım seninle; mutluluk nedir?"

"Çok genel bir soru."

"Nil için mutluluk nedir? Nil Özer'i ne veya kim mutlu eder?"

Her insanın dolu bir hayat yaşayabilmesi için yanıtlaması gereken ama cevabını kendi açımdan asla veremediğim bir soruyla karşı karşıyaydım. Ben ki

meslek hayatımda her soruya yanıtı olan insan, şimdi hiçbir kanun maddesine, fıkrasına, bendine değinemiyordum. Cevabı derinliklerinde arayabileceğim hiçbir mevzuat yoktu. Soruyu yanıtlamak için yararlanabileceğim tek mevzuat kendimdim. Kendi benliğimi arayıp bulmam gerekiyordu. Bu soruyu hiç sormuş muydum peki? Yapmamaktan yakındığım ne varsa onların zıttını söylesem, mutluluk olur muydu?

Hey, en azından bildiğim yerden başlamak daha kolay olacaktı.

"Öncelikle başarıdır bence mutluluk. Sonuçta nefret ederek yaptığım işi birkaç saatliğine de olsa katlanılabilir kılan yegâne element kazanmak. Aldığım paradan bahsetmiyorum."

"Uğraştığın, saatlerini harcadığın şeyin verdiği sonucun lehine oluşunu seviyorsun. Anladım. Manevi bir kazanç."

"Evet, yeterli geliyor mesela o anlığına. Ama çok uzun sürmüyor. Sıkılıyorum. Yeniden kazanma arzum da olmuyor, o sadece kendiliğinden gelen bir şey gibi sadece. Elde etmeyi gönülden istemediğin başarıya ulaştığında çok da bir değeri olmuyor. Olsun, yine de başarı başarıdır deyip geçiyorsun."

"Hâlâ tatmin edici bir yanıt değil."

Bunu diyeceğini ve benim de fikrine katılacağımı biliyordum. Hayatıma dair sahip olduğum gerçek düşüncelerimi söylesem benden soğuyacağını düşünmeyi, bu yüzden konuşmaktan çekinmeyi nedense

içtiğimiz ilk kahvede bırakmıştım. Daha rahat gibiydim. Aklımı kurcalayan ne varsa Kaya'yla konuşabilecekmiş gibi hissediyordum. Paylaşmak zor gelmiyordu ilk defa, başlığını attığımız hiçbir konu onunla üzerinde konuşurken vakit kaybı gibi gelmiyordu. İçime, özüme dönmem gerekiyordu soruyu yanıtlayabilmek için. Beni neyin mutlu edeceğini bilmiyorsam, neyin mutsuz ettiğinden yola çıkabilir miydim?

Pikabımı boş görmek beni mutsuz ediyordu mesela. "Akşamları yorucu bir iş gününün ardından evime döndüğümde, o lanet topuklu ayakkabıları çıkarttıktan sonra salonda en güzel köşede duran pikabıma gidip bir plak takmak beni mutlu ediyor" dedim sakin bir ses tonuyla.

"45'lik mi 33'lük mü?"

"33" dedim hayalime kendimi daha da çok kaptırırken.

"Sonra?"

"Sonra..."

Dört ay önce IKEA'dan aldığım ve hâlâ tarafımdan monte edilmeyi bekleyen ahşap şarap mahzenini hatırladım. "... sonra mutfağa dönüp ahşap mahzenin bölmelerinden bir kırmızı şarap seçmek."

Hem hayatımın ne kadar ertelenmişliklerle dolu olduğunu göstermekten çekinmediğimi düşünüyordum hem de Kaya'ya karşı gerçek olmayan, hayallerimden bahsettiğim cevaplarımla kendimi süslüyordum. Özetle, çelişkilerimde boğuluyordum. Ha-

ni onun karşısında konuşurken rahattım? Bu çelişki yüzünden mutlaka bir noktada suçluluk duyacaktım ama bunu sonraya bıraktım, aynen sipariş etmek için bir türlü internet başına oturmadığım led perde ışıklar gibi. "Salonunum parke zemininde çıplak ayakla yürüdükten sonra duvardaki led perde ışıkları yakmak. Bir görsen, o kadar güzeller ki, salonun tamamını loş ve harika bir havaya sokuyor. Evdeki en sevdiğim şey" dedim.

"Her zaman zevk sahibi bir kadındın. Eminim ki bahsettiğin kadar güzeldir."

"Beni bunlar mutlu ediyor şu anda, daha ötesini düşünmedim ama elbet irdeledikçe çıkar bir şeyler daha, biliyorum biraz az oldu."

"Hayır hayır, gayet iyiydi bence. Açıkçası söyleyeceğin her şey 'yani'den iyi olacaktı ama gayet makul bahsettiklerin. Seni mutlu eden şeyler hali hazırda sahip olduğun şeyler demek ki, çok şanslısın bence."

Yutkundum. Beni mutlu eden hiçbir şeyin olmadığını söylemek kendime ağır gelirdi, söyleyemedim.

"Sıra sende. Seni neler mutlu eder?"

"Ben hiç senin kadar somutlayarak bakmadım olaya ama. Özgür olmak mutlu eder beni. İstediğim gibi gülebilmek, istediğim işi istediğim insanlarla yapabilmek önemlidir benim için. Pürüzleri pek sevmiyorum ama hayatın bir parçası olduklarını da biliyorum. Elimden geldiğince törpülemeye çalışıyorum onları ama hep bir yerlerden çıkmaya devam ediyorlar."

"Hiçbir şey kolay değil."

"Gerçekten acıktım."

"Ben de öyle."

Hemen ilerideki kavşağın yanında duran seyyar satıcının yaptığı köfte ekmekleri gördük. Aynı anda birbirimize baktık. Kelimelere dökme ihtiyacı duymadığımız bir anlaşma gibiydi bu. Arabayı sağa çektik. Kaya kilitlerken ben ilerlemeye başlamıştım bile.

"Soğanlı" dedim.

"Dalga geçiyor olmalısın" diyerek bana laf attı.

"Bu çok ciddi bir mesele Kaya, soğansız hiçbir şekilde tadı çıkmıyor ki, nasıl yiyebilirsin?"

"Bak Nil, soğanın yakıştığı pek çok şey vardır ancak köfte ekmek onlardan biri değil."

"Nasıl değil?"

"Değil işte. Abi bize dört yarım ekmek yapar mısın?"

Bu sefer parayı uzatmakta ben daha hızlıydım. "Kahvenin rövanşı."

"İndir şunu."

"Kaya ben ödeyeceğim."

"Hanımefendinin parası geçmiyor, buyurun buradan alın. Tam para olması lazım."

Gerçekten de hiçbir para üstü gelmedi. "Buraların müdavimisiniz sanırım, fiyatlara hâkimsiniz" dedim teşekkür ederek.

"Birkaç kez yemişliğim var burada. Çok iyi. İyi olmadığını bilmediğim bir yerde seninle durmazdım

zaten" dedi. Uzatılan ekmeği alırken utanıyordum. Söylediği şey çok hoşuma gitmişti. Onunla geçirdiğim her saniye ruhuma iyi geliyor, beni kırıldığım neresi varsa oradan iyileştiriyor gibiydi. Bu tarz büyük cümleler için belki de çok erkendi ama iyi hissediyordum. Kendimi uzun zamandır hiç hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Kaya ile on dört yıl sonra yol kenarında köfte ekmek yiyip mutluluk kavramının anlamını bulmaya çalışıyorduk.

Daha iyi olamazdım.

2. KISIM

İçeri girdim. Arabanın anahtarlarını kapının yanındaki, anahtarlığa astım.

Nil'i evine bıraktığımda saat 01.00'i biraz geçiyordu. Bir şeyler yedikten sonra sahilde biraz yürüyüş yapmış, bir kahve daha içmiştik birlikte.

Ayakkabılarımı çıkartmayı düşünmeden doğruca koltuğa geçtim. Sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarı kendime çekip Google'a girdim. Ona güzel bir 33'lük plak göndermek istiyordum. Kendisi fark etmemiş olsa da bugün bana çok yardım etmişti. Duruşma çıkışında onunla karşılaştığımızda felaket haldeydim. Beni buldu, adeta benim için gönderilmiş bir melek gibi yanımda oldu, hem de bu kadar yıl sonra, bu kadar farklı bir konuda.

Beni bana o hatırlattı. Kendime getirdi. Nefes almamı sağladı. Kafamdaki tüm deli düşüncelerden sıyrılıp olayın çözümlerine odaklanabilmeye başladım sonrasında. Bu, epeydir kendi kendime başara-

madığım bir şeydi. Dolayısıyla ona hak ettiği şekilde teşekkür edebilmek istiyordum.

Nil neler dinlerdi? Hangi grupları severdi? Müziği hep severdi, hatta bizim tanışmamız da okuldaki bir konserde olmuştu. Okuldaki bir etkinlikte ikimiz de gönüllü olarak görev almıştık. Organizasyon ekibindeki, dürüst olalım, açık ara farkla en güzel kızdı. Yirmi iki yaşındaki hormonlarımın dürtmesiyle ilk hareket benden gelmiş olsa da, onunla tanıştıktan sonra her şey daha farklıydı. Çok eğlenceli bir insandı ve idealleri vardı. Benimkilerden daha belirgin idealleri henüz on sekiz yaşındayken belirlemiş ve diğer boş insanlar gibi üşenmeyip üstlerine düşmeye başlamıştı bile. Deli gibi kitap okur, şehirde ne kadar tiyatro veya gösteri varsa hepsini bilirdi. Kültürlü ve entelektüel oluşu gösteriş merakından gelmezdi, gerçekten severdi. Zaten gösterişten en uzak kızlardan biriydi. Onun kapasitesindeki herhangi biri olsa sağda solda havasını atar, herkes tarafından tanınan biri haline gelirdi. Nil'in bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu. O olduğu gibi, kendisi olarak tavlamıştı beni ve etrafındaki herkesi.

Belki de hayatımda aldığım en iyi kararlardan biriydi.

Aslında bugün sormasını beklediğim bir soru vardı, o da neden ve nasıl ayrıldığımızdı. Sormadı. Benim yurtdışına gidişimin kesinleşmesiyle birlikte aslında son noktalar konulmuştu. Kötü bir ayrılık de-

ğildi, gözyaşları yoktu. Sadece hayata ayak uydurmak daha ön plandaydı o esnada ve ikimiz de bunu olgunlukla karşılamaya karar vermiştik. En azından benim hatırlamak istediğim bu şekilde olduğuydu.

Issız vicdan azabını alevlendiği yerden geri püskürttüm. Bugün gençlik hatalarımı düşünmeyecektim. Nil'i yıllar önce terk edişimin bıraktığı etkileri bir başka güne erteledim.

The Beatles.

Kesinlikle buna bayılırdı. Hangi albümlerini daha çok sevdiğini hatırlamamın hiçbir imkânı yoktu ama en iyilerinin toplandığı bir plağı seçebilirdim. Sıfır bir plak buldum, rengi de sarıydı. Buna kesinlikle bayılacaktı. Siparişi verdiğim gibi teslim adresine onun adresini yazdım. Evine bırakırken unutmamak üzere aklımda bir köşeye kazıdığım sokak ve apartman adını doldurduğum sipariş formuna ekledim.

"Neredesin sen?"

Satın alım işleminin tamamlandığını gördükten sonra eve geldiğimi duyup aşağı inen, bana bağırmakla meşgul Filiz'e baktım. "Asıl soru, sen neden buradasın? Tekrar dönmeyeceğini söylediğinde en azından sana inanabilmek isterdim" dedim.

"Keyfimden mi döndüm?" dedi ayakta dikilirken. Ellerini beline koymuş, kızgın bir ifadeyle bana bakıyordu. Duruşmaya nasıl ayrı ayrı geldiysek o şekilde dönülmüş olmasını tercih ediyordum, yani en azından bugün daha fazla bir aksiyon olmamasıydı dileğim.

"Gerçekten kavga edecek havada değilim, lütfen hangi eşyanı almaya geldiysen alıp gidebilirsin."

Bana yaklaşmıyordu. Köşe koltuğun arkasında, mutfak tezgâhının hemen önündeydi. "Hiçbir eşyam kalmadı zaten. Telefonlarını açmıyorsun, kaç saattir şirkettekilerle sana ulaşmaya çalışıyoruz haberin var mı senin?"

Desibeli düşürmediği müddetçe onunla konuşmak işkence gibi geliyordu. Beklediği ortadaydı, onun da üzerinde hâlâ duruşmada giydiği lacivert elbise vardı. "Kimse senden beklemeni istemedi" dedim. Bugünüm, hayatımın en saçma günlerinden biri olmaktan en iyilerine doğru hızlı bir değişim yaşamıştı ve kimsenin ruh halimi bozmasını istemiyordum.

"Çift imza yetkisi Kaya. Sana şirket esas sözleşmesini hatırlatmama gerek yoktur umarım, sen yazdın, ticaret sicil gazetesine ilanı sen verdin, şirketi sen tescil ettirdin."

Evet, bu ortaklığın ileride bir boşanma davası söz konusu olduğunda hayatımın en nefret ettiğim problemlerinden biri haline geleceğini tahmin edememiştim. Hata benimdi.

"Söyle, ne istiyorsun?"

"Yetkilerinden feragat et, hisselerini bana ver, yerine başkasını ata. Ne bileyim ne yapıyorsan yap ama tırnaklarımla kazıyarak bu noktaya getirdiğim şirketi savsaklamana izin veremem."

Ayağa kalktım. "Filiz, sadece birkaç saat telefo-

na bakmadım. Eminim şirket yerli yerinde duruyordur."

Derin bir nefes alıp verdi. Sırtını salonla iç içe olan mermer mutfak tezgâhına yasladı. "İflas kararı çıktı demiyorum zaten, millet bu fırsattan istifade edip arkamızdan iş çevirmeye başlayacak. Sektörü en iyi sen biliyorsun, sen söyle! Haksızsam sen söyle! Bir an önce bu saçma davayı sonlandırıp işleri eski haline sokmamız lazım."

Saçma dava mı?

Mutfağa doğru ilerledim. "Ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu senin? Evliliğimiz söz konusu. Siktiğimin evliliği! Sen buna nasıl saçma bir dava olarak bakabiliyorsun?"

Elini sarı saçlarına götürüp sinirle arkaya doğru taradı. Sesini daha sakin bir tona çekmeye çalıştı ama artık sadece daha iğneleyici duyuluyordu. "İşlerin bu raddeye gelmesinin sebebi benmişim gibi davranma."

Her kelimesinde daha çok sinirleniyor, kavga başlatmamak için beni kendimle yarışır hale sokuyordu. Kaç defa aynı konu, aynı sayılar dönüp durdu masamızda, evimizde. Hiçbirinden güler yüzle ayrılmadım. Bazen her şeyi siktir edip ona ne istiyorsa vermek, sonrasında da defolup gitmesini söylemek geliyordu ama onu da anlıyordum. Onun kadar hırçınlaşırsam, her şeyin daha da karışacağını biliyordum. Zaten allak bullak olmuş bir evlilikten ve şir-

ketten bahsediyorduk. Duyduğum saygıyı her geçen gün yitiyordu gözümde. Sıfırlamaması için şans veriyordum ama Filiz istediğini almadığı müddetçe kolay kolay vazgeçebilecek bir kadın değildi. İş konusunda bu özelliğinin bize ne kadar getirisi olduysa, evliliğimiz söz konusu olduğunda o kadar da götürüsü olmuştu.

"Gider misin?" dedim.

Suratıma baktı. Öfkeyle, hırsla, hiçbir hakkım yokmuş gibi... Benden nefret ediyormuş gibi. Eğer elinde olsa tüm evi üstüme yıkabilirmiş gibi gözlerimdeydi. Bu hale nasıl gelmiştik?

Tezgâhın etrafındaki yüksek sandalyelerden birine koyduğu çantasını aldı.

"Neden bu kadar süründürdüğünü bilmiyorum, harika bir işin ve pozisyonun var zaten. En azından bizim şirketimizi bana bırakabilirdin. Burada ipin ucunda olan sen değilsin, benim."

Hiçbir şey söylemedim.

Kapıya gitti.

"Merak etme, sen de ben de kurtulacağız birbirimizden" dedi hayal kırıklığı içindeki ses tonuyla. Çıktı.

Ellerimi başımın etrafında gezdirdikten sonra tezgâhta bir süre bekledim. Birkaç saatliğine de olsa hayatımın karanlık, kaçmak istediğim kısmını unutmuştum bugün ve eve döndüğümde beni ilk karşılayan şey olmuştu. Filiz'in olaya yalnızca şirket hisse-

leri ile bakıyor olması beni çileden çıkarıyordu. İyi ya da kötü, biz evliydik. Bir şekilde birbirimizi bulup hayata birlikte devam etme kararı almıştık. Şimdiyse sanki bitecek tek şey bir şirket ortaklığıydı ona göre, imzalar ve yetkilerin bölünmesiydi ya da. Birbirimizi artık sevmiyor olabilirdik ama bir boşanma davası bu kadar basit olmamalıydı kimse için. İşte buna anlam veremiyordum.

Yatak odasına çıktım. Sabahtan beri üzerimde olan takım elbiseyi çıkartıp kirliye attım. Koca evde tek başınaydım. Duşa girdim. Lüksün içindeki yalnız adamdım. Hayatını parlak fikirler ve tatlı dil ile tırmanarak geçirmiş, bir şekilde kendi yolumu çizmiştim ama hiç bu kadar gri hissetmemiştim.

Ilık duşun altında beklemenin bir faydası olacakmış gibi içinde bulunduğum durum ile ilgili ne yapacağımı kestirmeye çalışıyordum. Tekrar gerilmiş sinirlerimi rahatlatmaya, aklımı günün güzel geçen kısımlarına ve Nil ile karşılaşmış olmamıza çevirmeye çalışıyordum. İmkânı yoktu. Hayatımın tüm duvarları bir olmuş, üstüme geliyorlarmış gibi hissediyordum. Filiz'le aramızdaki ilişkinin ne olacağı şu aşamadan sonra artık gerçekten de umurumda değildi. En azından güzel geçen zamanların hatırına daha az acımasız olunabilir miydi? Neden birlikte pişirilen, yenen yemeklerin hiçbir hatırı yoktu? Kaç celsede atılabilirdi zamandan bir evlilik? Ben miydim bu kavrama gerektiğinden fazla anlam yükle-

yen? Evet, her iki tarafın da hataları olmuştu, sevgimiz azaldı ama saygımızı yitirmeye ne zaman başlamıştık? Öte yandan şirket yönetimi, alınması gereken kararların baskısını hissediyordu boynumun arkası. Elim kolumu bağlayan ne varsa yoruyordu beni. Her şeyden bunalmış ve tatile çıkması gereken bir zihnim vardı ama kaçıp kurtulma lüksüne sahip değildim. Bugün tam on iki saat Nil'leydim. Hayatından kaçıp kurtulma lüksü olmayan bir adamın on iki saatlik huzuru bile maliyetliydi. Sorumsuz davranıyormuş gibi gözükmek istemiyordum, sadece bu sefer kendim için bir şey yapmak istemiştim. Beni kimin beklediğini, sırada hangi toplantının olduğunu, paylaştırıldığı zaman her iki tarafı da zarara uğratacağı kesin olan hisselerin kavgasını... Her şeyi unutmak istedim. Tek bir gün sessize alıp yorgunluğumu gidermek istedim. "Kaçmak korkaklar içindir" demişti babam, onun isteklerine karşı çıkarken. Oysa kalıp boyun eğmek asıl korkaklık olmaz mıydı? İstemediğin, seni yoran şeylere katlanmanın neresi cesurcaydı? Neden bu kadar soru vardı, neredeyse kırkına gelen bir insanın bu kadar bilinmezlik içerisinde aynaya bakıyor olması kimin hatasıydı?

Buğulanmış aynayı elimle sildim. Yüzümün aksini daha iyi görebiliyordum.

Kurulandım, dişlerimi fırçaladım ve yatak odasına geçtim. Kıyafet dolabından bir şort giyip yatağa uzandım.

Koca evde, iki kişilik yatakta yalnız olmak benim için sorun olmamalıydı. Amerika'ya da tek başıma gitmiştim, mesleğe başlarken de yalnız başımaydım. İnsanların tahmin ettiğinin aksine bana destek olan, arkamda duran, aldığım kararlara saygı duyan ve destekleyen bir ailem olmamıştı. Ne yaptıysam ne çizdiysem kendime hep kendi emeklerimle çizmiştim. Yolda ilerlerken elbette tanıştığım bir sürü insan olmuş ve birlikte çok güzel işler başarmış ama günün sonunda hep kendimle baş başaymışım gibi hissetmiştim. Bir şeyler hep eksikti. Bunun kendimle ilgili olduğundan da emindim, bu yüzden kimseyi suçlamadım. Ne Filiz'i ne de öncesinde hayatıma giren kadınları suçlayabilirdim. Arada sırada dalgınlıklarım tutardı. Sıkılıp bunalıp alıp başımı gittiğim yolculuklar olurdu. Evet, hep biraz da olsa daha iyi hissederek döndüm her birinden ama... Yeterli gelmiyordu artık.

Bugün kadar iyi gelen çok az şey vardı hayatımda.

Yatağın başucunda duran telefonumu elime aldım. Plak siparişimin satıcıya iletildiğini ve en kısa zamanda kargolanacağının bildirimini gördüm.

Ufak bir tebessümle gözlerimi geceye kapattım.

Sadece iki gün sonra, kayıtlı olmayan bir numaradan çağrı aldığımda şirketteydim. Günlük toplantı henüz yeni bitmişti. Boğazımı temizleyip yüksek bir enerjiyle telefonu açtım.

"Ben de teşekkürümün ne zaman geleceğini bekliyordum" dedim.

Nil'in kahkahasını duydum. "The Beatles demek... Bazı numaraların hiç eskimemiş" dedi. Toplantı odasından çıkarken beni takip eden stajyerin adımı söylemesiyle ona döndüm. Elimle beklemesini işaret ederek ofisime doğru ilerledim, kapıyı kapattım. "Güzel mi peki? Bir çizik falan yoktur umarım."

"Harika" dedi. Sesi mutlu geliyordu. "... dün ben bürodayken gelmiş ama çıkışta gidip kargodan teslim aldım. Teslimat adresi benim evim olsa da irtibat numarası senin numarandı, oradan buldum."

Akıllı kadındı. Cep telefonumu kaydetmesi için bilerek bunu yapmıştım. "Çok sevindim. Güle güle dinle."

Biraz sessizlik, ardından o konuştu.

"Tabii kahveyi de sen ısmarladın, yemeği de... Kendine borçlu kalınmasını seviyorsun sanırım."

Güldüm. "Elbet bir gün de sen ısmarlarsın. Bir yere kaçtığımız yok" dedim. Flört mü ediyordum?

Telefonun diğer ucundan Nil'in adını seslenen birini duydum.

"Aa, şimdi biraz yoğunum, kusura bakma kaçmam lazım. Teşekkür etmek istedim, gerçekten güzel bir hediye oldu."

"Bu akşam o zaman?"

Afalladı. "Efendim?"

"Bu akşam et. Aynı kafe uygun olur mu?" Ofisteki saate baktım. "... Dokuz gibi müsait olurum ben."

Tereddüdünü görebiliyordum ama bu tereddüt

bana keyif veriyordu. "Bilmiyorum, yarına yetiştirmem gereken önemli bir dilekçe var."

"Dokuz mu on mu, yoksa ben kafama göre mi seçiyorum?"

Nil'in ismi bir kez daha duyuldu telefonun diğer tarafından. "... Seninkileri çok da bekletmemen lazım, hemen söyle" dedim reddetme şansı bırakmayarak.

"On" dedi hızlı bir şekilde.

"Anlaştık, görüşmek üzere."

"Tabii, görüşürüz Kaya..."

Telefonu kapattım. Az önce beklemesini istediğim stajyere ofise girmesi için cam duvarlardan işaret ettim.

"Kaya Bey kusura bakmayın, rahatsız ediyorum ama toplantı sonrasında size göstermemi istediğiniz ürün raporlarını onaylatmam lazım."

Ellerimi ovuşturup masamın arkasına geçtim.

"Tabii tabii, göster bakalım."

Elindeki mavi dosyadan ilk kâğıdı çıkarıp masama koydu.

"Güzel, diğerini de versene"

"Buyurun Kaya Bey."

Genç çocuk çok parlak bir öğrenciydi. Staj mülakatını ben almıştım ve üç dil biliyordu, aynı zamanda okulundaki fotoğrafçılık kulübünün başkanıydı.

"Bu da gayet iyi olmuş" dedim tüm grafikleri inceledikten sonra. İmzalamaya başladım. "Söylesene Oğuz, fotoğrafçılık nasıl gidiyor?"

Gülümseyerek yanıt verdi. "Pek hareketli değil aslında, okulda çok aktif üyemiz yok ama beş-altı kişilik bir kemik kadromuz var, tüm etkinlikleri biz yürütüyoruz."

İmzaladığım kâğıtları ona geri verdim. "Aslı Hanım'ı tanıyor musun?"

"Kurumsal iletişimdeki mi?" diye sordu.

"Evet. Onun ofisi iki arkamdaki ofis. Kapısını bir çal bakalım, *happy hour* için ne etkinliği düşünüyorlarmış bu hafta, öğren."

"Tamamdır Kaya Bey, sonra size mi haber vereyim?" diye sordu ofisten çıkarken.

"Hayır, Aslı'ya fotoğrafçılık kulübünden bahset. Bir *workshop* düzenleyelim çalışanlar için. Eğlenceli olur." Nil'in aramış olmasının beni bu kadar neşeli bir hale sokacağını tahmin etmiyordum.

Oğuz gülümsedi. "Peki Kaya Bey, hemen konuşacağım. Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim."

Ofiste kendimle baş başa kaldığımda yalnızca gülümsüyordum. Saat onda adalet sarayının yakınlardaki o kafeye gittim. Nil geçen gün oturduğumuz masada oturuyor ve bilgisayarında bir şeylerle uğraşıyordu. İşten çıkıp gelmiş olmalıydı. Üzerinde kumaş pantolon ve askılı, beyaz bir bluz vardı. Ayağındaysa tabii ki spor ayakkabılar. Yine geçen günkü gibi değiştirmiştir diye tahmin ettim.

Kendini bilgisayar ekranındaki şeye o kadar kap-

tırmış gözüküyordu ki, on parmak ve son süratle bir şeyler yazıyordu. Onu rahatsız etmeden biraz beklesem mi diye düşündüm ama anlaştığımız saate geç kalan kişi olmak istemiyordum.

"Avukat Hanım, bu sandalyeniz boş mu?"

Gülümsedi, ayağa kalktı. Selamlaştık. "Nedir bu avukat hanım meselesi, söylemekten gerçekten keyif alıyorsun" dedi yerine otururken.

"Basit" dedim. "Fakülteye nasıl başladığını, nasıl ders çalıştığını, emek verdiğini hatırlıyorum. Şimdi seni burada böyle görmek, anlatamayacağım kadar güzel bir duygu veriyor. O yüzden tekrar tekrar söylüyorum."

Ekranda birkaç yere daha tıkladıktan sonra bilgisayarı kapattı, çantasına kaldırdı. "Biraz daha tekrar edersen, mesleğimi sevmeye başlayabilirim" dedi.

O da benimle mi flört ediyordu?

"Herkesin hayatında yaptıkları şeylere destek verecek kişilere ihtiyacı vardır. Örneğin daha bugün, stajyerlerden birine şirkette fotoğrafçılık *workshop*'u organize etmesi için izin verdim."

Heyecanlı bir şekilde gözleri büyüdü. "Sahi mi? Ben de gelebilir miyim?" İşte bunu beklemiyordum. "... Yani, sadece şirket çalışanlarına özelse gelmemem daha doğru tabii." Gülümseyerek ona baktım. "... Bir anda neden öyle atladım bilmiyorum, kusura bakma."

Utanmıştı. Yanakları kıpkırmızı olmuş ve sandalyesine sinmişti.

Onu rahatlatmak için konuyu değiştirdim. "Kaçta geldin? Umarım çok bekletmedim seni."

Nil'in Osman Abi olarak tanıttığı yaşlıca adam hesabı masaya getirmeye geldi. "İşten çıktığı gibi gelmiş buraya, sabahtan beri çat çat çat bir şeyler yazıyor. Buyurun Nil Avukat."

Nil çoktan cebinde hazırladığı parayı kutunun içine koydu. "Kapatıyorsunuz değil mi? Kusura bakmayın biraz geçe kaldık biz" dedi.

Söz almak için hazırlanırken işaret parmağını kaldırarak beni durdurdu. "Ben yedim içtim ben ödedim. Sakın konuşma" dedi.

Toparlanıp kalktık.

"Eğer erken kapandığını bilseydim buraya gelelim demezdim, kusura bakma" dedim. Normalde davranmayacağım kadar fevri davranmıştım sanırım.

"Anlatmama pek fırsat vermedin aslında" dedi omzundaki çantayı düzeltirken. Elinin durduğu yerden çantayı çekip kendime aldım. "Bırak bana."

Gülümsedi ve izin verdi.

"Buluşma yerini yanlış seçtiğin için ceza olarak taşıyabilirsin" dedi. Güldüm.

"Biz de başka yere geçeriz. Arabayla mı geldin?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Adliye tarafına zorunlu kalınmadıkça..."

"Arabayla gelinmez evet, öğrendim artık sayende."

"Yine de gelmişsin ama geç saatte geldiğin için sorun olmaz."

"Aç mısın?"

"Az önce üç dilim pasta yedim."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, ciddiyim. Osman Abi'nin pastalarını gördün. Karşı koymak imkânsız."

Biraz düşündüm. "Peki madem, o zaman seni karşı konulamaz başka bir yere daha götüreceğim. Townhouse'u biliyor musun?"

Bana baktı. "Anadolu yakasında değil mi orası?"

Başımı salladım. "Evet. Bir şeyler içeriz. Hiç gittin mi?"

"Hayır ama çok duydum. Yeni açıldı sanırım."

"Evet, iki üç ay olmuştur. Güzel bir yer. Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Onaylayarak "Peki madem, deneyelim bakalım" dedi. Yeni yerler keşfetmekten çekinmeyen bir kadındı Nil. Onunla vakit geçirdikçe eski halini daha çok hatırlıyor ve değişen/değişmeyen ne varsa karşılaştırmak keyifli geliyordu. Yola çıkarken mekânı arayıp adımızı yazdırdım. Çok revaçta bir yerdi. Rezervasyonsuz veya haber verilmeden gittiğimde kapıda çok sıra beklediğimi hatırlıyordum. Şimdi ise Nil yorgundu, muhtemelen işten çıktığından beri bana telefonda bahsettiği o dilekçeyle ilgileniyordu.

Bağdat Caddesi'nin iki alt sokağındaki bara varmak için ağaçlıklı yoldan geçtik. Tahmin ettiğim gibi,

yine kalabalıktı. Park edecek yer bulmakla uğraşmamak için arabayı valeye bıraktım. Nil ile içeri girdik. Yeşil-beyaz çizgili tentelerin mekânın dış kısmına çatı görevi yaptığı bar, şahsi fikrime göre son zamanlardaki en kaliteli yerlerden biriydi. Paris'teki sokak lambalarını anımsatan ışıkları ve lambaları köşeleri aydınlatırken, beyaz mermer masalar ve etrafındaki insanların kahkahaları ortamı ısıtıyordu. Adımızı önceden yazdırdığım için muhtemelen sadece beş dakika bekleyecektik. Dışarıdaki masamız hazırlanana kadar bizi içeri aldılar. Kitaplık görünümündeki siyah, ahşap raflar karşıladı bizi. Çeşitli ülkelerden gelen purolar ve at şeklindeki siyah seramikler dekor olarak karşılıyordu müşterileri. İçerideki bitkilerin koyu yeşil yaprakları, ortamın temasına güzel ayak uyduruyordu. Her masada mutlaka elektrikli, ufak bir lamba vardı. Bekleme masamıza geçerken bizim için yakıldı. Asıl masamız hazırlandığında içeceğimiz kokteylleri şimdiden sipariş edebileceğimiz söylendi. Büyük, ince kartondaki menüden biralara bakıyordum. Buranın en sevdiğim iki yanı öncelikle barbekü soslarını kendilerinin yapması, ikinci olaraksa dünya biralarını rahatça tadabileceğim bir yer oluşuydu. Alman asıllı biralara göz gezdirirken Nil'e baktım. Alkol menüsünden önce yiyecek menüsüne bakıyordu. Aç olmadığını söylemiş olsa da acıkmıştı, biliyordum.

Ona yaklaştım.

"Cheddar soslu ve etli patates kızartmasından iste" dedim.

"Cheesy beefy yazan değil mi? Ben de gözüme onu kestirmiştim."

Damak tadı hâlâ aynıydı. Zararlı şeyleri, abur cuburu severdi ama zevk sahibiydi de. Düz, sossuz yemezdi. Cheddar onun için biçilmiş kaftandı.

"Evet, ben bira alacağım. Sen ne içiyorsun?"

Yiyecek menüsünü kapattı ve alkol menüsünü eline aldı. "Farklı bir şeyler deneyesim var. Burayı gerçekten de sevdim bu arada, acaba çilekli cin nasıldır?"

"Hiç içmedim" dedim şaşırarak. Gidip kokteyl menüsündeki en uç köşede duran şeyi bulmuş olması...

"Tamamdır, ben çilekli cin ve tonik alacağım ve yanında da senin önerdiğin patates kızartmasını. İçimden bir ses buranın mutfağının da güzel olduğunu söylüyor" dedi. Önerime güvenmiş olması hoşuma gitmişti. "Evet, henüz sadece bir kez burada yemek yedim ama gerçekten güzeldi."

Yiyecek menüsünü tekrar eline aldı. "Lütfen, bu onuru bana bırak. Ne sipariş etmiş olabileceğini bulacağım."

"İmkânı yok."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. İddialı bir cümle geliyordu. "Bazı şeyler hiç değişmez Ertan Kaya Altınoğlu" dedi ve menünün sayfalarında göz gezdirdi. Parmağıyla hamburgerlerin üstünde durdu. "Buldum, eğer hamburger istediysen yüzde yüz eminim

içinde biralı olanı istemişsindir ki burada IPA adında bir hamburger var, içinde alkol olduğunu söylüyor. Hımmm, hamburger söylemediysen de mutlaka ama mutlaka steak söylemişsindir. Biftekçisin sen."

Gerçekten de alkışlamak istiyordum.

"Doğru mu? Hangisi?"

"Biftek olan."

"Biliyordum işte" dedi. O gün, bahsettiği hamburger ile biftek arasında kalıp bifteğe karar vermiştim. İkisini bilmiş olması imkânsızdı.

"Siparişlerinizi aldıktan sonra sizi dışarıdaki masanıza alacağım" dedi garson. Nil kendi istediklerini söyledikten sonra ben de menüden bir bira seçtim ve dışarıya geçtik.

"Gerçekten de Avrupai bir yanı var" dedi Nil masamıza yürürken. Beğenmiş olmasına çok sevinmiştim. "Burası hoşuna gittiğine göre seni başka bir zaman Galata'da bir şarap tadım evine götüreceğim."

"Eğitim verilen yer değil mi?"

Nil'in sandalyesini çektim, oturdu. "Evet, biliyor musun?"

Başını salladı. "Evet, bir ara şarapları araştırıyordum, neden tadım eğitimi almayayım diye düşünmüştüm."

"Ve kaydoldun?"

"Evet."

"Ne kadar sürdü?"

Çantasından sigarasını çıkarttı.

"Yaklaşık iki gün. Bir sürü peynir ve şarap türü tattık. Yirmi kişiydik sanırım, herkes çıkışında zar zor yürüyordu" dedi gülerek.

Nil'in çakmağı alevlendirdiğini izlerken, iki gündür hiç sigara içmemiş olduğumu fark ettim.

"Şaka gibi" dedim.

"Ne oldu?"

"İki gündür sigara içmedim."

Paketi bana uzattı. İçinden bir dal aldım.

"Onu ben de düşündüm" dedi dumanı dışarı verirken. "... geçen gün seninleyken bir kez bile aklımıza gelmedi, farkında mısın?"

Başımı salladım. Karşılaşmamızın terasta sigara içerken gerçekleştiğini düşünürsek evet, biraz garipti. Belki de nikotin ihtiyacımı düşüncelerimin farklılaşmaya başlaması karşılıyordu artık. Günün iş dünyası dışında karamsar olduğum çok saati vardı. İş dünyası ise benim duygusal tutarsızlıklarımı kaldıramazdı. Hepsini ayırıp farklı kefelerde tartıp biçmeye çalışıyordum. Yılların getirdiği profesyonellik bunu yapmamı kolaylaştırıyordu.

"Ne zamandan beri içiyorsun?" diye sordum.

Düşünmeden cevap verdi. "Hukuk fakültesi ikinci sınıf, ikinci döneminden beri."

"Evet, ben gittikten sonra başlamışsın."

"Birkaç kez bıraktım aslında" dedi garsonun içkilerimizden önce aperatif olarak getirdiği zeytin, peynir küpleri ve susamlı şeylere masada yer açarken.

"... Sonra tekrar başladım. Dönemsel olarak içiyorum sanırım."

İkimiz de ilk olarak zeytinlere takılmış kürdanlara uzandık. "Aa, aralarında badem de var" dedi ve ağzına götürdü. Ben de aynısını yaptım.

"Sigara içmeyen bir avukatla tanışmadım" dedim.

Güldü. "Mesleğe atılınca önümüze sanki iki seçenek sunuluyormuş gibi düşün; ya günde yarım paket sigara tüketeceksin ya da her akşam eve vardığında ilk olarak duble viski dolduracaksın kendine."

"Buzsuz?"

"Buzsuz."

Güldüm. "Harikaymış. Avukatlar genç ölür diyebilir miyiz o zaman?"

Gözlerini kısarak yanıtladı. "Yani, evet. Ama bizi öldüren şey zararlı alışkanlıklarımız değil, kafamızı dolduran milyonlarca, her gün değişen bilgi yoğunluğu diyebiliriz."

"Yorucu olmalı."

Elini alnına götürdü. "Tahmin bile edemezsin" dedi. Ona, istemeden de olsa yarına yetiştirmesi gereken işleri hatırlatmış olabileceğimden korktum. "... Tabii, eminim senin de işlerin çok yoğundur. Sonuçta CEO olmak, hem de birden çok ülkede... Eminim zorlayıcı yanları ağır basıyordur."

Aklını eve gidince bitirmesi gereken şeylerden hızlı bir şekilde alıp, bu ana çevirebildiği için takdir ettim. Ben bunu çoğu zaman yapamıyordum.

"Yan iş olarak yatırımcısı olduğum birkaç şirket de var, kurduğum da var. Biraz dallanıp budaklandı benim iş hayatım. Gözünü korkutmasın, ben istedim hep ama sanırım arkasında yatan mesele daima babama kendimi kanıtlamak ve kabul ettirmekti."

Bunu az önce ben mi itiraf etmiştim?

Başını salladı.

Az önce, yıllardır kendime itiraf edemediğim ama giriştiğim her işte bariz belli olan gerçekleri mi masaya dökmüştüm ben?

"Hep zorlayıcı bir yanı vardı babanın. Hele de sen yüksek lisansı bırakıp başka bir bölüme geçerken... Hayal bile edemiyorum" dedi. Cevap veremedim. Az önce fark ettiğim şeyle uğraşıyordum kafamda. Neden şimdi, neden şu anda? Nil devam etti. "Ben yanında yoktum o zamanlar, peki sana baban konusunda destek olan arkadaşların veya bir kız arkadaşın var mıydı? O kavga gürültü içerisinde yalnız başına kalmış olmanı duymak istemiyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Filiz vardı. Eşim. Yani, hukuki olarak sen daha iyi bilirsin, hâlâ eşim oluyor değil mi?"

Başını salladı. "Henüz aile birliğiniz hukuki olarak sonlandırılmadı. Evet."

"O ilk seneler yoktu ama sonrasında, okul tamamen bittikten sonra tanıştık onunla." Benim adıma üzüldü. Üzüldüğünü gözlerinde görebiliyordum.

"Ya sen? Alkolik veya sigara bağımlısı olmaktan, mesleğinin buğusundan seni çekip çıkaran birileri var mıydı?"

Sorunun sırası geldiğinde kendisine de yönlendirilebileceğini tahmin etmemiş olmalıydı ki afalladı. İstediğini söyleyebilirdi bana. Hatta küfür bile edebilirdi Amerika'ya gidişimin bizi bitirmiş olmasıyla ilgili, ama yapmadı. Benim hiçbir zaman yarışamayacağım olgunluğu ve alçakgönüllülüğü ile "Elbette hayatıma giren çıkan insanlar oldu, kimileri çok iyi geldi, kimileriyse çok kötü. Sıkıntı süreklilikteydi bende sanırım. Tutunamadım."

"Ne diyebilirim bilmiyorum..."

"Hayır, hayır. Bir şey demene gerek yok" dedi gayet normal bir ruh haliyle. "Sadece yalnız kalmamak adına kurduğumuz ilişkilerdense, hiç ilişkimin olmamasını tercih ederim. Hem arkadaşlık hem de hayat arkadaşı anlamında."

İçkilerimiz geldi. Nil'in bardağında kurutulmuş çilek ve üç buz küpünün dışını saran pembe, çeyreğe kadar doldurulmuş cin vardı. Garson, yanımızda açtığı cam tonik şişesini doldurarak buzların tamamını sıvıya hapsetti. Nil teşekkür etti.

"Başka bir isteğiniz var mıydı?"

"Şimdilik yok, sağ olun" dedim ve Nil'e döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

Bardağı içindeki çubukla karıştırırken bana baktı. "Ne hakkında?"

"Yıllar sonra buradayız. Sen ve ben" dedim. Kendi içimde anlam veremediğim hislere belki o yardımcı olabilir diye düşünüyordum. Bir beklentim yoktu. Beklentilerimin olamayacağı kadar gerçekti hayat artık. Yaşlanmış gibi hissetmiyordum ama hayatıma yeni hiçbir şey katamayacağım kadar da karmaşık bir haldeydim. Nil'le karşılaşmamızın bir anlam ifade ediyor oluşuna inanmak istemiyordum ama geçtiğimiz son iki gün bana aksini ispatlıyordu adeta. Beni kendime getiren konuşması, birlikte saatin nasıl akıp gittiğini anlamadığımız gün ve şu an.

Gülümsedi. "Açıkçası ben de şaşkınım. Sanki doğru yerde doğru kişiyle doğru zamanda oturuyormuş gibi hissediyorum."

Gülümsemesine karşılık verdim. Dostçaydı, içtendi, uzun zamandır insanlıkta rastlamadığım bir içtenlikteydi.

Devam etti.

"... Sen benim geçmişimin çok güzel bir parçasısın. Üniversiteye girdim ve gözlerimi seninle açtım hayata sanki. Daha on sekiz yaşındaydım Kaya. Seninle güldüm, seninle ağladım, seninle yaşadım üniversitemi aslında."

Her ne kadar ben onu bırakıp Amerika'ya gitsem de bunları ondan duymak çok güzeldi.

"... Aynı şekilde bir karşılık vermek zorunda değilsin bana. Sonuçta sen görmüş geçirmiş, popüler bir erkektin okulda. Bense daha hiçbir şeyden ha-

beri olmayan, kendi fanusunun içinde yaşayan küçük bir kızdım. Öğrendiğim ne varsa seninle keşfederek öğrendim. İnsanlara güvenmeyi de aldanmayı da. Arkadaş kazanmayı da kaybetmeyi de sen yanımdayken yaşadım."

"Özür dilerim Nil."

Onun sözünü keserek durdurmak istemiyordum ama yapamadım.

"Ne için?" dedi gülerek.

"Gittiğim için. Hiç özür dileyeceğimi düşünmezdim ama bunu yapmak istiyorum."

Aslında ne için özür dilediğimi o çok iyi biliyordu.

Elimi tuttu. "Kaya, özür dilemeni gerektiren hiçbir şey yok. Aynı fırsat kimin karşısına çıksa değerlendirirdi. Babasının zoruyla olsun ya da olmasın... Ha, evet, belki ayrılma konuşmamızın metotlarını farklı yapabilirdik ama" dedi gülerek. Ben de güldüm. Çok hızlı, yara bandı çeker gibi bir ayrılıktı çünkü. "... ama yine de sen yapman gerekeni yaptın. Aklımda hiçbir kötü düşünce yok sana dair. İlk birkaç sene vardı tabii, az küfredip arkadan çekiştirmedim."

Ne kadar olgun bir kadındı. Aynen o zamanlar olduğu gibi.

Yaşattığım şeyin ardından çekip gitmiştim ve bunu bugün bile dile getirmiyordu. Bana kızıp bağırmıyordu. Aşmıştı. Kabullenmişti. Affetmişti belki de.

Bense kendimi asla affedemedim.

Nasıl başa çıktı, ne yaptı bilmiyordum. Bilmek istemedim. Elime yüzüme bulaştırdığım bir şeyin bana hatırlatılmasına katlanabilecek karakterde değildim. Aldatmak gibi bir şey değildi olan. Herkes öyle sandı. Oysa çok daha derin, unutulamayacak izler bırakan bir şey yapıp gitmiştim yanından.

Ben kimseye söylemedim. Çoğu gece kendime bile.

Acaba o kimseye söylemiş miydi?

Elimin üstüne koyduğu elini bu sefer ben kavradım. "Ben de bu konuda bir şeyler söylemek istiyorum" dedim gözlerinin içine bakarak.

Duygularını içinde yaşayan bir insan değildim. Ne hissediyorsam, kuvvetli veya az, söylemekten çekinmedim. Son zamanlarda dile getirdiğim duygularımın tamamı, bu akşama kadar karanlık olanlardı. Nefretim, kızgınlığım, hayal kırıklığım, bıkkınlığımdı dudaklarımdan kelimelere dökülenler. Ne zaman başladığını hatırlamadığım kadar uzun bir zamandır böyleydiler. Şimdi ise bu kavgaya bir ara verip güzel şeylerden bahsetmek istiyordum. Huzura kavuştuğum saatlerimin tek ortak noktası hayattaki tek aşkım Nil'di. Tekrar hayatın karşıma çıkarttığı bir şanstı belki de.

"... Pek iyi bir dönemden geçmiyorum. Kafam karışık, gecelerim uykusuz çoğu zaman. Sana anlattığım ve sohbetimizi kirletmemek için anlatmadığım çok karmaşa yaşıyorum içimde. Ne iyi ettin de karşıma çıktın Nil. Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Keşke elimden daha fazla şey gelse."

"Avukatım olmanı istedim ama sen etik olmayacağını söyledin."

"Hâlâ aynı fikirdeyim" dedi.

Masada ona yaklaştım. Sınırları aşıyor olduğuma emindim ama hayatıma bu iki günde hızlıca girebildiği gibi aynı süratle çıkabilirdi sandım. Yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına götürdüm. "Hiçbir şey yapmana gerek yokken bile çok iyi geliyorsun bana" dedim.

Tebessümle yanağını avcumun içine yasladı. Bir süre öyle kaldık. Konuşmadık. Hayatlarımızın gerçekliği geri vurana kadar birkaç dakika geçmişimizi izledik birbirimizde. Aynaya bakmak gibi değildi çünkü aynalar kusurları da gösterirlerdi. Ona bakmak, beni ben yapan ne varsa temellerini attığım delikanlılığıma dönmek gibiydi. Hatalarımdan ders çıkardığım, birlikte olduğum kadını mutlu edebildiğim zamanlarıma pencere açmaktı. O zaman nerelerde doğru yapmıştım da şimdi yanlış üstüne yanlış inşa etmiştim? Fakat tüm bunların yanında Nil'e bakmak kaybedecek pek de vaktimin olmadığını anlatıyordu bana. Bir kez kaybetmiştik birbirimizi, tekrar kaybetmenin ne lüzumu vardı? Birlikte olamaz mıydık? O bunu ister miydi? Her şeyin iyiye gitmesi için tek bir karar almak yeter miydi? Yüzünü okşadım. Bundan sonra hep avcumun içinde, yanı başımda kalması mümkün müydü?

Kendime sorduğum her soruda yanıt Nil'di. İster istemez ona çekiliyordum. Sanki tekrar yirmi iki yaşında gibiydim. Tüm olasılıkların sıfırlandığı kilometreden, daha yeni başlıyordum yarışa. Elim kuvvetli gibi hissediyordum masada. Ne gelirse başımıza, altından kalkabiliriz, biliyordum. Önceden bir kez yaptık çünkü. Yıllar yıllar önce belki ama iyiydik biz. Mutlu, kendi halinde ve birbirini destekleyen iki arkadaş ve iki sevgiliydik.

Tam on dört yıl boyunca her kadında, her kararda ne aradıysam; şu an karşımda duruyordu.

Yanağında duran elimi çenesine doğru indirip Nil'i kendime çektim. Dudaklarımız birbirine değeceği esnada yüzünü çevirdi. Öpüşmedik. Başını öne eğdi ama kendini geri çekmedi.

"Bunu yapmamızın doğru olacağını sanmıyorum" dedi. Gözlerimi kapattım. Alnımı onun alnına dayadım.

Haklıydı.

Kendimi geri çekip sandalyemdeki eski pozisyonuma döndüm. O da aynısını yaptı. Birkaç saniye boyunca barın etrafında gezinen gözleri en sonunda benimkilerle buluştu. Bir cevap arıyor gibiydi ama aslında her şey apaçık ortadaydı. En azından o, benden daha iyi görebilecek kadar hızlı hareket etmişti.

"Pardon" dedim.

Elini kaldırdı. "Hayır hayır, lütfen, bir şey yok."

Eğer dudaklarımız birbirine kavuşsaydı pişman olmazdım ama yine de böylesi daha iyiydi.

"Zaten her şey karışık, daha da fazla karıştırmak istemezdim" dedim eğer yapılacak bir açıklama varsa yapabilmek için.

Gülümsedi. Kelimeleri birbirine dolanıyor, jest ve mimikleriyle kendini ifade atmaya çalışıyordu.

Aynen üniversitedeki gibi, çok tatlıydı.

"Hiçbir şeyi karıştırmadın Kaya, ben de o an istedim, gerçekten, ama..."

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Doğru zaman değil."

"Değil, üzgünüm." Mahcubiyet çağıran sesi, masum ve utangaç bir özrü vardı.

"Senden etkilenmemek mümkün değil, birlikte ne kadar vakit geçirirsek geçirelim daha fazlasını istiyorum. Evet bunu söylemek için çok erken ve yanlış bir zamanlama ama ben seninle tekrar karşılaştığım andan beri çok farklı hissediyorum. Aslında tanıdık, özümde bir yerlerde saklı ama yolunu unuttuğum çok şeyi uyandırıyorsun bende. Kendime yabancılaşmışım. Sevmeyi, yaşadığım andan zevk almayı unutmuşum." Gidip paraşütle atlamamıştık ama insan her gün içtiği sudan bile bir anda keyif almaya başlayınca düşünüyordu. Nil, geçmişimden bana kalan bir hatıra ve bir daha asla kaybetmek istemediğim bir hediyeydi hayatıma. Benliğimin onun varlığına bu denli ihtiyaç duyduğunu fark etmem için mutlaka onunla karşılaşmam gerektiğine inanamıyordum çünkü tüm parçalar son iki gündür yerlerine oturu-

yorlardı. Tereddüt ettiğim hangi insan olmuşsa her birinde Nil'den bir parça eksikmiş, görmemişim. Bir sürü fikir, plan, program dinlemişim ama hiçbirinde o samimiyet yokmuş, duymamışım.

Öksürerek boğazını temizledi ve masanın üzerine dirseklerini koydu. "Söylediğin her şeyin benim için ne kadar kıymetli olduğunu bilemezsin ama yılların getirdiği olgunluk ve tecrübe ile şunu da kafanda tartmanı istiyorum Kaya; eşinle zor bir boşanma davasının ortasındasın. Bildiğini sandığın ne varsa tek tek gözlerinin önünde solup yok oluyordur. Ben ancak bir noktaya kadar empati kurabilirim seninle. Keşke, bunu derken güven bana, keşke seni daha çok anlayabilseydim" duraksadı. Tepkilerimi ölçüyordu. Kırmak istemiyordu. "... Tüm bu söylediğin güzel şeylerin yalan olduğunu iddia etmiyorum, haddime değil. Ama öte yandan içinde bulunduğun durumdan kaçmak için beni kullanıyor olabilirsin, bu ihtimali de düşünüyorum ben."

Ona yaklaştım. "Kesinlikle kabul etmiyorum."

"Bir dakika beni dinler misin lütfen."

"Söylediğim her şeyde samimiyim, içimden gelmiyor olsaydı asla yeniden kurmaya başladığımız arkadaşlığı zedeleyecek bir şey söylemezdim."

Gülümsedi. Elimi tekrar tuttu. "Seni suçlamıyorum" dedi, bir melek gibiydi bunu söylerken. "... O kadar doğal olurdu ki eğer bunu yapsaydın. Ne kadar zor şeyler yaşamakta olduğunu dediğim gibi is-

tesem de tahmin edemiyorum ama tüm bu zorlukların arasında sana yardımcı olabiliyorsam ne mutlu bana. Dilersen bir kaçış olarak, dilersen de bir arkadaş olarak."

Onu değersiz hissettirecek en ufak bir şey söylemişsem, kendimi asla affetmezdim. Son iki gündür Nil, bahsettiği şeyleri hiç düşünmediğimi sanıyordu. Esas olansa başından beri kendi içimde bu muhakemeyi yaptığımdı. Kimseye bir yalanı yaşatmazdım, öncelikle kendime. Nil'den hoşlanıyor olmak ve ona karşı her geçen saat daha da artan hislere sahip olmak; bulunduğum konum düşünüldüğünde elbette kafa karıştırıcıydı. Hatta Filiz'den intikam almak için bile onunla görüştüğümü düşünmüş olabilirdi.

Bilmediği şey şuydu; içinde bulunduğum durum yeni değildi. Evliliğimin alt üst oluşu yıllardır süregelen bir sancıydı hayatımda. Filiz'le henüz kâğıt üzerinde boşanmamış olmamıza rağmen, ayrılık kararının üzerinden iki tam yıl geçmişti. Uzatmalarımız ise onun da öncesindeydi. Filiz'den sonra hayatıma giren ilk kadın Nil değildi. Onu bir kaçış yolu olarak görmeye ihtiyacım yoktu. Neyi kendime kaçış olarak gördüysem, hepsi iki, hatta üç yıl öncesinde kalmıştı. Köprünün altından çok sular akmış, duygusal ve fevri davranışların yerini yalnızca mantık ve bir de ele avuca sığmayan hayal kırıklığı almıştı.

Nil'e kendimi uzun uzadıya, saatlerce açıklayabilirdim ancak bunu yapmayacaktım. Kendimi en iyi

ben bilirdim. En iyi münazaracı veya diplomat bile kendi kalbinden, aklından geçen şeyleri karşısındakine yüzde yüz bir şekilde ispatlayamazdı. Araç olarak kullandığımız kelimeler, ancak karşı tarafın süzgecinden geçerek onun takdirine kalırdı.

İkna etmeye çalışmak, özellikle duygusal konularda, yalnızca vakit kaybıydı. Nil'e gerçek beni görmesi için zaman tanımam gerekiyordu. Söylediklerimde sahici olduğumu, onu öpmek istediğimde herhangi bir şeyden kaçmak için değil, gerçekten onunla beraber olmayı arzulayarak bunu yaptığımı kendi keşfetmesi gerekiyordu.

Boşuna denmemişti, her şeyin ilacı zamandı.

Bizim konumuzda ise ben ona ihtiyacı olan tüm zamanı tanımaya hazırdım.

Konunun tekrar başka hikâyelere geçmesi çok uzun sürmedi. Birbirimize dair ne varsa, sırayla, tüm çıplaklıklarıyla anlatıyorduk. Hiç kimseye açmadığım kadar açıyordum kendimi ona. Eğer hislerimin gerçek olduğunu görmesini istiyorsam, ona karşı tüm dürüstlüğümü korumalıydım. Hiçbir detayı atlamadan, en basit konuyu bile dakikalarca anlatıyordum. Ben anlattıkça o daha çok merak ediyor, soru soruyor ve keyif alıyordu. Sorularından bile ne kadar özel bir insan olduğu anlaşılıyordu. Onu tanımayan biri, beş dakikalık yapacakları bir toplantıda konunun hangi taraflarını cımbızla çekip sorduğunu gördüğünde farklılığını anlardı.

Gerçekten üzülmemiş miydi ben gittikten sonra? Hiç mi? Amerika çok mu uzaktı peki?

Onu evine bırakırken arabadan indim.

"İyi akşamlar" dedi güler yüzle.

Bu güler yüzü en kısa zamanda yeniden görebilmeyi planlıyordum.

Aslında, şirkete gelmemesi için hiçbir neden yoktu.

"Gelebilirsin bu arada, cuma günkü fotoğrafçılık etkinliği gerçekten keyifli olacak."

Omzuma hafifçe vurdu. "Bunu unutmamak için saatlerdir aklında tutuyor olmalısın. Kaç saat önce gelip gelemeyeceğimi sordum ben sana? Dört mü?"

"Altı" dedim telefonumdaki saate bakarak. Cevapsız aramaları ve mesajları göz ardı ettim. Saat sabahın dördüydü. İkimizin de yarın erken kalkıp işe gitmesi gerekiyordu. Ona defalarca bitirmesi gereken dilekçe için istediği vakitte kalkabileceğimizi söylemiş olsam da beni dinlememişti.

"Artık gerçekten de içkime bir şeyler katmaya başladığını düşüneceğim. Her görüştüğümüzde bu kadar uzun süre oyalayacaksan beni, işimiz gerçekten iş demektir."

Yorgun, alkolün etkisiyle biraz mayışmış ve uykulu bir hali vardı. Yine de hiçbirini umursuyormuş gibi gözükmüyordu.

"Gidesim gelmedi" dedim ellerim cebimdeyken.

Veda vakti yaklaşırken Nil, bir diğer versiyonu

olan iş kadını profiline geçti.

"Cuma günü dedin değil mi? Saat kaçta orada olmam gerekiyor?"

"*Happy hour*, iki-üç gibi gelebilirsin. Çıkabilir misin bürodan?"

Başını evet anlamında salladı. "Sana bir sır vereceğim" dedi. Gülerek onu bekledim. "Lütfen, başka bir şey isteyemezdim şu anda."

Omuzlarını silkti. "İşten hiç erken çıkmadım" dedi.

Kulaklarıma inanamadım.

"Atma" dedim.

Başını salladı, ellerini iki yana açtı. "Gerçekten."

"Hiç mi?"

"Asla."

Aklımdaki ilk soru o zaman "Peki gelebilecek misin?" oldu.

Neşeyle "Evet" dedi. "Patron değil miyim? Sıkıyorsa bir şey desinler."

Gülerek arabanın kapısını açtım. Bilgisayar çantasını alıp Nil'e verdim. "Biliyorsun değil mi, işten erken çıkabilmek yalnızca patronların yapabileceği bir davranış değil. Hatta, sen patronken bile hiç yapmamışsın, ki bu bence derinine inilmesi gereken bir mesele."

Çantayı benden aldı, omzuna taktı. Kaçıncı katta yaşıyordu? Asansör vardır diye düşünüyordum, bina çok yüksekti.

"İrdelemediğimiz ne kalmış olabilir ki?" dedi sessizce. Ardından bana yaklaştı. Gözlerime bakıyordu. Boy farkımızdan dolayı başını yukarı kaldırmış, sanki bir kez daha görüşemeyecekmişiz gibi bakıyordu.

Sanırım o da benim gibi, birlikte geçirdiğimiz her anın kıymetini bilmeye çalışıyordu. Bir kez yitirildiği düşünülen ne varsa yeniden onlara kavuşmak yakın gibi geliyordu.

Parmak ucuna kalktı, yanağımı öptü. Yavaşça geri çekildi ve tekrar gözlerime baktı.

"Görüşmek üzere Kaya" dedi.

Bu gece barda otururken bir kez yapabilme şansına sahip olduğum, dahası için kendimi durduğum şeyi yaptım. Elimi saçlarına götürüp yüzünün önüne düşen tutamları kulağının arkasına koydum.

"Tatlı rüyalar" dedim.

Apartmana girene kadar bekledim.

Güzel şeyler olacakmış gibi hissediyordum. Eksik ne varsa ne kaldıysa hepsi birer birer yerlerine oturacak gibi kokuyordu hava. Eğer yapmamız gereken tek şey beklemekse, bekleyebilirdik. Daha azı için çok daha fazlasını yapmışlığım vardı. Değecek bir şey için gerektiği kadarını feda etmeye, çabalamaya hazırdım. Yaşlarımızın kaç olduğunun, nerede olduğumuzun, etrafımızdaki insanların bir önemi yoktu. Onun beni çekip çıkarttığı ne kadar derin kuyu varsa ben de onu kendi umutsuzluklarından kurtarmak istiyordum.

Anahtarı giriş kapısına soktu, çevirdi. Tek hamlede kapı açılmıştı. İçeri girdi.

Kaybedilen ne kadar zaman varsa, hepsini telafi etmek istiyordum.

Bana son bir kez el salladı. Ben de ona. Kapı kapandı. Dönüp arabaya bindim. Eve giderken cuma günü için özel bir şeyler planlamak istediğime karar vermiştim. Nil'in genel merkezine geldiğini görmek benim çok hoşuma gidecekti, o da fotoğrafçılık eğitiminden keyif alacaktı. Bu kesindi ama ben bunlara bir şeyler daha eklemek istiyordum.

Kaybedilen ne kadar zaman varsa, telafisi...

Nil benim mezuniyetime gelmişti ama ben onunkine gitmemiştim. Mezun olduğunu göremedim. Üzerimde cübbe varken çekildiğimiz fotoğraf muhtemelen bilgisayardaki üniversite arşivlerinden birinde duruyor olmalıydı. O ise kep töreninde görevliydi, hatta boynunda bunu yazan bir kart asılıydı. Hatırlıyordum. Yine okulda ne kadar iş varsa hepsine gönüllü olduğu günlerden biriydi. Okulun verdiği lacivert bir tişört ve beyaz bir eteği vardı fotoğrafta. Cuma gününe kadar iki cübbe kiralayıp birlikte aynı fotoğrafı çekilmememiz için hiçbir sebep yoktu.

Bu sefer kep takan o olacaktı, ben de onun yanında.

Telefonu uçak mod'undan çıkaralı yalnızca yarım saat olmuştu. Arabaya bindiğim anda telefonum otomatik olarak bluetooth'a bağlandı. Eve varana kadar, gelen sesli mesajları dinlemeye başladım. İşin peşimi

gecenin bu vaktinde bile bırakmıyor oluşuna bu sefer sinirlenmedim. Altı saatliğine dünyadan Nil'le yok olmuştum. Kimin aradığı, sorduğu, hangi e-postanın nereye atıldığını kontrol etme görevi birazcık da olsa beklemişti. Kendimi işkolik olarak sıfatlandırmazdım, yine de biriken şeylerden hiç hazzetmedim, meslek hayatım boyunca hızlı aksiyonlar aldım. Anı yaşamanın önemini bilen biriydim, yoğunluğun asla özgürlüğümü kısıtlamasına izin vermezdim. Yine de yıllar geçtikçe bazı şeyler benim hâkimiyet alanımdan çıkar hale gelmişti. Kim olduğumu ben değil, yaptıklarım belirliyor gibiydi. Yaptıklarımı nasıl yaptığım, ne için yaptığım önemsiz hale gelmişti. Kimi insanlar için bir kâğıt parçası, bir diğer isimdim hatırlanması gereken. Oysa bu böyle olmamalıydı. Kurumsallığın içine dahil edilmekle başladı kabullenişim. Rıza gösterdim hoşnut olmadığım hiyerarşilere, yine de hayatın akışına ayak uydurmak için gerekli gördüm kendime. Devam ettim.

Biri yeniden girip hayatıma beni kendime getirene kadar devam ettim.

Sesli mesajları annemden ve Filiz'in babasından gelenler takip etti. Evet, boşanma sürecinin baş ağrıtan vazgeçilmezlerinden bir diğeri de aile baskısı olmuştu. Hem Filiz'inkiler hem de benim annem sıklıkla bizi arayıp vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Filiz annemi kıramayıp her defasında onunla uzun uzadıysa her şeyin üzerinden tekrar geçiyor olsa da benim hiç

kimseye hiçbir şeyi anlatacak mecalim kalmamıştı. Filiz'in babası, en az Filiz kadar ısrarcıydı ama onun takıldığı noktalar başkaydı. "El âlem ne der" olayını gerektiğinden fazla abartan bir yapısı vardı.

"... Hadi oğlum, siz iki aklı başında insansınız. Oturun, konuşun, halledersiniz bu işi. Bakın biz artık yaşlandık. Sen de bizim oğlumuz oldun. Filiz kızımın da senin de üzüldüğünü görmek istemiyoruz..."

Dört farklı arabulucu ile masaya oturuldu, şirkete dair yetki paylaşımında daima bir pürüz çıktı. İstanbul'un en iyi ilişki terapistiyle yapılan on iki seansın sonucunda terapistin kendisi bile boşanmamız gerektiğini söyledi. Boşanma davası açılmadan çok uzun süre önce zaten ayrı evlerde uyuyor, bir araya geldiğimizde yalnızca kavga ediyorduk.

Bitmiş bir şeyi yeniden canlandırabilmenin imkânı yokmuş gibi geliyordu. Eğer olsaydı, zaten savaşırdım Halit Bey, lakin evlilik tek başına verilebilecek bir savaş değilmiş ne yazık ki. Kızınızın verdiği hasarları ben tek başıma onaramam, onun da benimkileri tek başına onaramayacağı gibi.

En azından kısa ve öz bir adamdı Halit Bey. İki dakikalık bir sesli mesajın ardından veda edip kapatmıştı telefonu. Muhtemelen iki üç güne yeniden arardı.

"Oğlum" diye başladı annemin mesajı. "... Dün konuştuk ama içim rahat etmedi. Aradım yine. Kendine çok yüklenme olur mu oğlum? Gelebilirim yanı-

na, yemek yaparım. O koca kalede bir başına ne yapıyorsun?" Yaşadığım ev o kadar büyüktü ki, annem aldığımız günden beri ondan kale diye bahsederdi. İki katlı ve kocaman bahçesi olan bir evdi. Dürüst olmak gerekirse şu anda kendi "kale"mden ziyade Nil gibi merkezi bir yerde yaşamayı tercih ederdim ama yıllar önce evlendiğimde evi alırken, hayallerim bambaşkaydı tabii. "... Sen gel ya da. Gel bak baban da burada, bir telefon açsan, konuşsan onunla. Sen bir baban olduğunu, o da oğlu olduğunu unutmasın. Dinle beni, sen bizim en kıymetli varlığımızsın yavrum. Senin neden bu kadar üzgün olduğunu biliyorum, Allah'ım size bir evlat vermedi Filiz'le. Bana anlatmadın ama ben biliyorum, doktorlara da gittiniz. Filiz söylemişti. Bir çocuğunuz olsaydı böyle olmazdınız siz. Kavga gürültüyü bırakın, hiç yakışıyor mu size mahkeme salonlarında öyle karşı karşıya masalarda oturmak? Ara beni oğlum, merak ediyorum seni. Güle güle."

Garaj kapısını açtım. Duymaya alışkın olduğum nasihatlerin yepyeni bir bölümü de bu gece için sonlanmıştı. Yarın sabah erkenden uyanmam, şirkete gitmem ve öğleden sonraki toplantıya hazırlanmam gerekiyordu. Yorgun değil, aksine dinç hissediyordum ama işe hiç uyumadan gitmeyi göze alamadım. Eve girdiğim gibi yukarı çıkıp yatak odasına geçtim. Sürmeli kıyafet dolabını yana kaydırarak yarın giymek üzere takım elbiselerden birini seçtim. Kravat-

ların olduğu taraftan takımın rengiyle uyumlu bir tanesini aldım, sandalyenin üstüne bıraktım.

Öğleden sonraki toplantıya dair hazırlıklarımı tamamladığımda saat on birdi. Öğle arasının ardından ofisten çıkıp diğer şirkete geçecektim. Toplantının içeriğine dair hiçbir tereddüdüm olmasa da Filiz'le aynı masada oturup ortak kararlar alabiliyor olmamızı gerektirecek bir toplantı olacağı belliydi. Boşanıyor olabilirdik, her karşı karşıya geldiğimizde birbirimize sadece zarar veriyor olabilirdik ama hayat bizim davamızı beklemiyordu. Buradaki dava hem metaforik hem de gerçek anlamındaydı. İş dünyası hiç kimsenin problemini beklemezdi, daima devam ederdi. En büyük ekonomik krizlerde bile insan var olduğu müddetçe sektörler de varlığını sürdürecekti. İhtiyaç oranları dönemden döneme değişkenlik gösterse de zamana ve teknolojiye uyum sağlayabilen her sektör sahada kalabilme fırsatına sahipti.

Çıkarken Oğuz'u gördüm. Cuma günkü *workshop* esnasında şirketi ziyarete gelecek bir misafirim olacağını söyledim. İkimizin fotoğrafını çekmesini rica ettim. Kabul etti. Geriye bir tek kep bulmak kalmıştı.

"Fotoğrafçılık eğitimi harika fikirdi" dedi ofisinden çıkan Aslı.

Anahtarlar, cüzdan, telefon, toplantı dosyası. Her şey tamamdı. Yola çıkabilirdim.

"Bence de. Ayrıca Oğuz ve diğer stajyerlere kendilerini şirkete tanıtmaları için fırsat vermek istedim.

Sorumluluk alabilen çocuklar, kendilerini kanıtladılar zaten." Öğle arası için yemekhane katına çıkıyor olmalıydı. Koridorda birlikte yürümeye başladık.

"Kurumsalda bu haftaki *happy hour* için toplantı yaparken fikri çok beğendik. Her seferinde çeşitli mini eğitimler, aktiviteler yapabiliriz diyoruz. Fotoğrafçılıkla başlarız, ardından resim olabilir dedik. Bir ressam ile konuşup yarım saatlik eğitim vermesi için davet edebiliriz diye düşündük."

Durup gülümsedim. "Gerçekten inanılmazsınız yine" dedim. Aslı çok iyi bir iş arkadaşıydı. Hayatımın hiçbir noktasında sıradan bir patron olmadım. Burada da buradan önce çalıştığım yerlerde de iş hayatını herkes için renklendirmeye çalıştım. O yüzden bir şirketin kurumsal tarafının da bu vizyonu taşıması için çalıştım. "... tabii iki gün içinde bir yerlerden cübbe bulabilirsem ben de kendimi inanılmaz olarak adlandıracağım" dedim asansörün düğmesine basarken.

"Cübbe mi, bildiğimiz mezuniyet cübbesi mi?" diye sordu bizimle asansör bekleyen kişilere selam verdikten sonra.

Başımı olumlu anlamda salladım. İnternetten baksam, iki günde kargoyla gelirdi aslında. Kostümcüye gidebilirdim. Bir parti evine. Herhangi bir liseye veya ortaokula gidip okul müdürüne sorsam yardımcı olur muydu acaba?

"Ee bizde var ya."

Şaşkınlıkla Aslı'ya baktım. "Nerede?"

"Şirketten ayrılanlara ve emekli olanlara veda düzenlerken anı fotoğrafı çekiyoruz ya hani mezun olurlarmış gibi, şirket sembolünün önünde."

Parmağımı şıklattım. "Süper. Cuma alabilir miyim onları?"

Asansör bizim kata geldi. Bekleyenler iki yana açılarak içindekilerin çıkmasına izin verdi.

"Tabii, kim gidiyor? İnsan kaynakları bana hiçbir bilgi iletmedi."

Bu işi de çözdüğümüze göre, artık tamamen Nil'le geçireceğim vakte odaklanabilirdim.

"Yok, kimse gitmiyor."

Ben asansöre binerken Aslı ise beklemeye devam ediyordu çünkü o yukarı çıkacaktı. "Kimse gitmiyorsa ne oluyor, biri mi geliyor, anlamadım ben."

Gülümseyerek ona baktım. O da gülümsedi.

"Sürpriz misafiri görmek için meraktan çatlayacağım o zaman" dedi ben otoparkın katına basarken.

"İnan bana, ben de çatlayacağım sanırım" dedim onun dediğini tekrar ederek. Asansörün kapısı kapanırken bana attığı imalı bakışları görmezden gelmek mümkün değildi. Son bir haftadır farklı biri gibi davrandığımı duyuyordum etrafımdan. Oysaki etrafımdakilerin bilmediği, tanımadığı kişi gerçek benliğimdi. Önceden de üzerinde defalarca kez düşündüğüm gibi, ben özüme dönüyordum. Olmadığım biri gibi davranmıyor, hiç kimse olmaya çalışmıyordum. Her

şey kendi kendine rayına oturuyordu. Bense yalnızca yolculuğun tadını çıkarıyordum.

Toplantı odasındaki sekiz kişilik masanın bir ucunda Filiz, diğer ucunda ben oturuyordum.

"Hayır, kabul etmiyorum" dedi sakin bir ifadeyle. Masada bizimle bulunan diğer altı kişinin bakışları bir ona bir de bana kayıyordu.

Durdum, yanımda getirdiğim dosyanın on yedinci sayfasını açtım. "Peki diğer teklife ne dersin?" diye sordum. Benim söylememe gerek kalmadan herkes on yedinci sayfayı açtı. "... Bir şekilde tedarikçi firmaya karar vermemiz gerekiyor ki üretime devam edebilelim."

Filiz yanıt vermeden önce Hande Hanım söze girdi. "Kaya Bey haklı, çok sipariş alıyoruz. Aldığımız siparişleri üçüncü ve dördüncü çeyrekte hali hazırda depoda bulunanlardan kargolayabiliyoruz ama bunu yaptığımız takdirde yılbaşından itibaren elimizde hiç stok kalmamış olur. Bir an önce gerekli hammaddeleri sağlayıp fabrikaya göndermemiz gerekiyor" dedi.

Filiz başını kaldırdı. Önce bana, sonra Hande'ye baktı. Kedi köpek dalaşı değildi bu. Her şeyi iyi kötü buraya kadar profesyonel olarak yürütmeyi başarabilmiştik ancak duruşmadan sonra hiçbir şeyin aynı olmayacağını biliyordum.

"Elimizde yalnızca iki teklif var. İkisi de eski tedarikçinin verdiği fiyatın en az iki kat fazlası. Neden

karar verme aşamasını aceleye getirip bir zarara uğrayalım ki?"

Hande Hanım yanıtladı. "Risk yönetimi departmanından aldığım istatistiğe göre en geç üçüncü çeyreğin sonuna kadar bir karar vermiş olabilirsek, yeni yıldan sonraki siparişlerin kargosunda bir gecikme yaşamayız ancak şahsi fikrime göre hammadde alımını ne kadar iyi yaparsak, o kadar hazırlıklı oluruz."

Karışmak istemiyor, Filiz'le ilgili herhangi bir drama yaratmak istemiyordum ama söz hakkı bana gelmişti. İşte başlıyorduk.

"Filiz Hanım" dedim başıma gelecekleri bilerek. "... eski tedarikçimizle yaptığımız sözleşmenin beş yıllık belirli süreli bir sözleşme olduğunu görüyorum. Dolayısıyla bu beş yılda değişen dolar kuru ile enflasyonu hesaba katmamız gerekiyor. Yeni iki tedarikçi firmanın da verdiği sayılar makul. Şirket bütçesini de bu değişikliğe uyarlayabilir şekilde hazır. İkisinden birini kalite kriterine göre seçip derhal üretime katmamamız için bir sebep göremiyorum."

"Dosyada yirmi ikinci sayfayı açarsanız, danışmanlık firmasından talep ettiğim ortalama pazar değerlerine ulaşabilirsiniz." Bunu söyleyeceğini biliyordum. "Grafikte de görebileceğiniz üzere, dokuz farklı tedarikçi firmadan alınan veriye göre ortalama pazar bedeli bize sunulan tekliflerden on sekiz bin dolar daha düşük." Cevap tek ve basitti.

"Daha düşük teklif verenlerden gelen hammaddenin kalite ve depo ömrüyle bizim değerlendirmekte olduğumuz iki teklifinki aynı değil. Gözle görülebilir bir fark var."

Satış departmanından Serdar Bey "Aslında Filiz Hanım'ın belirttiği gibi en azından tek çeyrek içerisinde tedarikçi firma görüşmelerine devam edersek, sonrasında ürünün satış fiyatını da arttırmamız gerekmez. Sürekli müşterilerimizin bizimle kalmalarındaki yegâne kriter değişmeyen fiyatlarımız. Dolayısıyla ürün fiyatının artma ihtimali satışta da zorluklar meydana getirecektir."

Müşteri kaybı da kalite de birbirinden önemli konulardı. Hiçbirinden fedakârlık edilemezdi. Çarpıştırdığımız konuların ikisinin de haklı yanları vardı ama günün sonunda eş patron olarak ortak bir karara varmamız gerekiyordu.

O duruşma salonundaki yüz ifadesini gördüğümden beri, nedense, onunla bir daha asla ortak bir karara varabileceğimi sanmıyordum.

Toplantı çok uzun sürmüştü. Dün gece eve ne kadar geç döndüğümü hesaba katarsak, hâlâ tüm dikkatimi işe verebiliyor olmamla gurur duyuyordum. İçtiğim ikinci kahvenin ardından dosyamı alıp plazanın dışına çıktım. Ceketimin cebine koyduğumu tekrar unutmuştum, sigara paketini dışarı çıkarttım. Arabaya binmeden önce biraz soluklanmak ve eve gidince deliksiz bir uyku çekeceğimi düşünmek istiyordum.

"Kaya."

Filiz yanıma gelmişti. Toplantıda kozlarımızı yeterince paylaştığımızı sanıyordum oysaki.

"Efendim Filiz" dedim buradaki işimin daha ne kadar uzayabileceğini kestirmeye çalışırken.

"Bugün babamla konuştum. Dün yine seni aramış" dedi. Pençeleri yok muydu bu sefer bu kadının? İlginçti.

"Evet, mesaj bırakmış."

Sigarayı içime çektim, ardından dışarı bıraktım. Son birkaç gündür iyice azaltmıştım.

"Seni bir daha aramamasını söyledim. İşe yarar mı bilmiyorum ama bu durum senin canını sıktığı kadar benim de canımı sıkıyor" dedi.

Ona döndüm. "Söylemişsin anneme" dedim, hesap sormak gibi bir amacım yoktu. Hesap sormak, hâlâ umut var demekti. Bense yalnızca yüzüne yaptığı hatayı vurmak istiyordum.

Cevap veremedi.

"... Biz böyle anlaşmamıştık Filiz" dedim ona artık şu saatten sonra umursamıyor olsam da yine de bazı erdemlerin yerinde kalması gerektiğini hatırlatırken.

"Haklısın" dedi bana yaklaşırken. Parmağından yüzüğünü çıkarttı. "... biz böyle anlaşmamıştık." Bana verdi. Arkasını döndü ve gitti.

3. Kisim

İşlerimi aksatmıyordum. Öyle değil mi?

Bürodakiler öğle yemeği için dışarı çıktıklarında bense eve dönüp Kaya'nın şirketine gitmek için hazırlanmaya başlamıştım. *Happy hour*, kurumsal şirketlerin genelde belirli periyotlarda işyerinde yaptığı parti gibi bir şeydi. Mesai saatleri içerisinde, hafta içi çalışanların tanışıp kaynaşması ve iş yoğunluğundan biraz da olsa nefes alabilmeleri için düzenlenirdi. Alkol olacağını tahmin ediyordum, dolayısıyla midem boş gidemezdim. Dün akşamdan kalan karnabaharı ısıttım, yanına da biraz makarna yaptım. The Beatles plağım salonumda yıllardır bugünü bekleyen pikapla güzel anlaşmıştı. Kargo geldiğinden beri her yemek yapışımın arka planıydı, her sabah kahvemin demlenme marşıydı. Tam şu anda da *Come Together* çalıyordu.

Komşularımın benden yıllardır çıt sesi bile duymadığı için şimdi herhangi bir şikâyette bulunma

hakları yoktu. Yüksek müzik sesine alışmaları gerekiyordu çünkü durdurulacak gibi değildim! Evin içinde oradan oraya gidiyor, şimdiye kadar belki de binlerce defa dinlediğim şarkılara dans ediyordum.

Hayat... Nasıl desem...

Aynı anda hiç bu kadar basit ve zor olmamıştı.

Ne istediğim ve neler hissettiğim açıkça ortadaydı. Yıllar sonra ilk defa. Tüm bunlara rağmen gerçek olamayacak kadar güzel gelen bu masalın elbet işleri karıştıracak zorlukları da vardı. İçinde bulunulan durum hali hazırda o kadar kalabalıktı ki, bir de bana yeri yoktu. İçime sığamazken dışarı da taşamıyordum. Benim de söylemek, yapmak istediğim çok şey vardı ama hiçbiri için uygun değildi zaman. Beklememi söylüyordu mantığım. Zaman tanımalıydım herkese. Kalbim yavaş yavaş iyileşiyordu. Neyden ümidini kestiyse daha yeni görüyordu yanıldığını Yanılmak hiç bu kadar güzel gelmemişti.

Ben ki Avukat Nil Özer, yanılmaktan ilk kez hoşlanıyordum.

Evden çıkarken mutfaktaki ahşap mahzen bana göz kırpıyordu. Dün akşam monte etmiştim. Ertelediğim ne varsa hayatta, bir bir yetişecektim. Ne için geç kaldıysam aksini kanıtlayacaktım. Yalnız veya Kaya ile... Fark etmezdi. Ondan hiçbir beklentim olmaması üzerine kuruyordum hayallerimi geceleri. Boşanıyor olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Dosya boşanma kararıyla kapanana kadar evli sayılır-

dı. Ya sonrasında? Yeni boşanmış bir adamın hayatını düzene sokması gerekecekti. Tüm o karmaşasında ona ayak bağı olamazdım. Hem, sıranın bana geleceği ne malumdu? Vazgeçebilirdi. Eşiyle yeniden barışabilirdi. Özgürlüğüne kavuştuktan sonra kendisi için bambaşka bir yol da çizebilirdi.

Arabamı çalıştırdım. Navigasyona gideceğim adresi girdim. Dikiz aynasından kendime baktım. Beklentisi olmayan bir kadına göre fazla güzel makyaj yapmıştım. Arabayı çalıştırdım.

Kaya'da beni mutlu eden şeyin aşkı yeniden bulmuş olmak mı yoksa aşkı bana hatırlatan kişiyi yeniden hayatıma almak mıydı, bilmiyordum. İkisi çok farklı şeylerdi. Uzun süren düşünce seansları sonucunda cevap hangisi olursa olsun müteşekkir olmaya karar verdim. Kaya hayatımda kalacak olsa da olmasa da aramızdaki bir şeyler yaşanacaksa da, yaşanmayacaksa da ona beni yeniden gülümsetebildiği için teşekkürü borç biliyordum.

Sevdiğim ne varsa bir gün gidebileceklerini de bilen bir kadın olarak, anın tadını çıkartmayı hedefliyordum. Temkinli olmanın bir faydasını görmemiştim. Otuzlarında, hâlâ hiç evlenmemiş, tek başına yaşayan bir avukattım. Kendimi kaptırmamak adına adım atmadığım ne kadar heves olduysa hepsinden çıkarttığım tek bir ders vardı: Pişmanlık. Bu sefer pişman olmayacaktım. Kendimi hissetmekten geri tutmayacaktım. Ben de mutlu olmayı hak edi-

yordum. Yıllarca bunu tek başıma gerçekleştirebileceğime inandırmayı denedim kendimi ama gerçekler ortadaydı.

Mutsuz bir hayattan nasibimi almıştım.

Artık benim dönemim başlıyordu.

"Yola çıkarken arayacağını söylemiştin" dedi Kaya beni karşılamak için lobiye geldiğinde.

"Erken mi geldim?" dedim kol saatime bakarken.

Gülümsedi, beni yanaklarımdan öptü. "Hayır, tam zamanında. Aramanı istemiştim çünkü sen geldiğinde burada olmak istiyordum. Çok bekledin mi?"

Centilmenliğinden bir insan on dört yılda hiç mi bir şey kaybetmezdi?

"Hayır. Beklediğimden daha hızlı geldin aslında" dedim minik çantamı omzumdaki askısından düzelterek.

"Hemen şuradaki kapıdan bahçeye çıkacağız. Yani, binaların arasındaki bir bahçe tam olarak bahçe sayılırsa."

"Ağaç var mı?"

"Zorla."

"Hımm, olsun yine de varsa bahçe diyebiliriz bence."

Beni süzdü. Üzerinde yeşil çiçekler olan beyaz elbisemi ve hasır, topuklu ayakkabılarımı giymiştim.

"Çok güzel olmuşsun" dedi. "... her zamanki gibi."

Dışarı çıktığımızda birbirinden tatlı yemek stantları, taze sıkılmış meyve suyu barı, çok yüksek ses-

li olmasa da alan için yeterli düzeyde çalan müzik karşıladı bizi. Kaya'nın eli belimde, beni yönlendiriyor ve iş arkadaşlarıyla tanıştırıyordu. Herkes güler yüzlü ve *happy hour*'dan memnun gözüküyordu. Stant masalar, etrafında sohbet ederek bir şeyler atıştıran insanlar ve tepsilerde şarap kadehleri taşıyan garsonlar vardı. Etrafı izlerken gözüm stantlardan birinde bana bakarak konuşan dört kişiye takıldı. Kaya'nın belimde tuttuğu eline bakıyor, birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı.

Kaya, onu bildim bileli babası dışında hiç kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü önemsememişti. Kendi bildiğini okur, işin aslını o doğru biliyorsa gerisine karışmazdı. Dışarıya çizdiği imajın ne olduğunu umursamadan beni içtenlikle kabul edip işyeri ortamında herkesle tanıştırıyordu. Yine de H-henüz boşanmadan kendisine yeni sevgili bulmuş patron imajı çizmek istemeyeceğinden emindim. Bir tık yana adım atarak Kaya'nın elini belimden kaldırmasını sağladım. Fark etmedi zaten. Demek ki bilinçli olarak yapmıyordu.

Bu daha güzeldi.

Kaya'nın bana atacağı her adımı içinden geldiği için yapmasını istiyordum. Bu yaşıma kadar hiç kimsenin ilişkisini bozmamış, ocağını yıkmamıştım. Kimseyle kimsenin arasına girmemiştim. Şu saatten sonra da en son isteyeceğim iki şey üzgün bir kadının ahını almak ve bir adam için ikinci seçenek olmaktı.

Bunlar da benim Kaya'ya dair endişelerimdi. Kendi hislerimden emindim. Geçen gün beni öpmek istediğinde ona izin vermeyi her şeyden çok istemiştim ama yapılacak doğru şey bambaşkaydı. Beklemek, birbirimize zaman tanımak, onun kendi hayatındaki önceliklerini halletmesini görmek daha önemliydi. Hem, benim de yapmam gereken bazı şeyler vardı. Kendimi sevmeden başkasını nasıl sevebilirdim? Sevgimin karşımdakine yetebilmesi için önce kendi içimdeki yaraları iyileştirmem gerekiyordu. Bunu sadece Kaya için değil, kendim için de yapacaktım. Ayrıca, Kaya ile birlikte olacağımıza dair hiçbir garanti yoktu. İsteklerim ile hayatın getirecekleri farklılık gösterebilirdi, bu da mutlaka unutulmaması gereken bir ihtimaldi. Kaya veya herhangi bir başkası hayatıma girdiğinde, onun için hazır olmak istiyordum. Gerçekleştiremediği şeyler yüzünden kendini daima eksik gören bir kayıp vaka olarak değil, "keşke"leri kalmamış, kendinden emin, başarılı ve mutlu bir kadın olarak tanıtmak istiyordum hayata kendimi. Gelecekteki eşime böyle hazır olacaktım. Kim olursa olsun.

"Hazır mıyız?" diye sordu Kaya, stajyerlerden birine. Delikanlı başını salladı. Sohbet etmekte olduğum Aslı Hanım hoparlörün üzerinde duran mikrofonu aldı.

"Temel Fotoğrafçılık Eğitimi *workshop*'umuz için lütfen herkes fotoğraf makinesiyle birlikte sandalye-

lerin olduğu alana geçebilir mi? Teşekkür ederim arkadaşlar" diyerek anons yaptı.

Minik çantamdan makinemi çıkarttım. Kalabalığın yöneldiği alana doğru harekete geçtik. Eğitimi verecek kişinin önünde sıralanmış sandalyelerden en arka sıradakilere geçtik. Kompozisyon, ışık, diyafram ve enstantane ayarlarından bahsedildi. Herkes kendi elindeki makineyi anlatılanlar ışığında değiştirmeye, ayarlarıyla oynamaya başladı. Her ayarda farklı görüntü yakalayan kameramla Kaya'nın yaklaşık otuz tane fotoğrafını çekmiştim. Eğitim bitti. Alkışlandı. Bir kadeh kırmızı şarap almak için hangi garsonun geçeceğini kestirmeye çalışıyordum.

Kaya "Gel benimle" dedi. Binanın içine girdik. Yukarıya çıkmak üzere asansörün düğmesine bastı. Herhalde bana ofisini gezdirecekti. Elinde fotoğraf makinesiyle az önce bize eğitimi veren stajyer çocuk koşarak bize yetişti. "Kaya Bey, geldim, memnun kaldınız mı bugünden?" diye sordu.

"Gayet güzeldi. Herkes kamerasını getirmiş, gördün mü?"

Kaya'nın onayını duyduktan sonra rahatladı. "Evet, birkaç kişi getirir diye bekliyordum zaten ama herkesin getireceğini tahmin edemezdim" dedi.

Çantamdaki makineyi gösterdim. "Ben burada çalışmıyorum ama ben bile getirdim, sen düşün" dedim. Güldük. Asansöre bindik. Yukarı çıktık. Birkaç ofis geçtikten sonra bir kapının önünde durduk.

"Şimdi senden gözlerini kapatmanı istiyorum" dedi Kaya. Anlam veremeyerek yanındaki stajyere baktım, gülümsedi, ardından önünde durmakta olduğumuz kapıdan içeri girdi.

"Hadi ama, kapat işte."

"Tamam, tamam! Kapattım."

"Ben söyleyene kadar açma, anlaştık mı?"

Gülümsedim. "Anlaştık."

Elini belime yeniden yerleştirdi. Beni geriye döndürdü, ardından ileriye itti. Birlikte bir kapıdan girdiğimizi duymuştum. Muhtemelen az önceki stajyerin girdiği ofisti burası. Kaya'nın yönlendirmeleriyle ilerlemeye başladım. Ayakkabılarıma çarpan bir şeyler vardı yerde. Pat pat ses çıkarıyorlardı. Boş birer koli olduklarını hayal ettim, herhalde dolu olsalar Kaya onları tekmelememe izin vermezdi.

"Burada bekle."

Gülümsememe engel olamıyordum. Kaya'nın ne planladığına dair en ufak bir fikrim yoktu ve açıkçası her geçen saniye daha da merak ediyordum. İşyerindeydik sonuçta, ne kadar değişik bir yer gösterebilirdi ki? Ya da yeniden görüşmeye başlayalı henüz bir hafta bile olmamıştı, neyin sürprizini yapabilirdi? Benim doğum günüm değildi, onun doğum günü değildi. İhtimalleri eledikçe ellerim bomboş kalıyordu, bu da beni daha çok meraklandırıyordu.

"Şimdi sana komik bir şapka takacağım, o yüzden ben söyleyene kadar asla açma gözlerini."

Parti kostümlü bir partiye mi dönüşecekti?

"Tamam."

Başıma sabitlemeye çalıştığı şapkayı yerleştirmek için çok uğraştı. O şapkayı yerine tam olarak oturtamadıkça sinirleniyor, bense daha çok kıkırdıyordum. Gözlerimi açmak için sabırsızlanıyordum.

"Sonunda!"

"Açayım mı?"

"Hayır! Sakın! Şapkayı takabildim sonunda, ona sevindim" dedi.

Elleriyle kollarımı yukarı kaldırdı. "Şimdi sana bir pelerin giydireceğim." Giydirmesine izin verdim. Saten kumaşın tenimden yukarı çakan hissini takip ettim. Nasıl gözüküyor olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Gel biraz buraya doğru" beni diğer tarafa çevirdi ve biraz sağa doğru kaymamı sağladı. Kollarıyla beni tutuyordu. "Aç şimdi."

Gözlerimi açtığımda duvara sabitlenmiş bir ayna görüyordum. Üstümde bir mezuniyet cübbesi, başımda ise kep vardı. Yerlerde kırmızı ve beyaz balonlar, tam arkamdaki duvarda ise kocaman MEZUNİYET TÖRENİ yazan bir yazı vardı.

"Sen... beni mezun mu ediyorsun?" dedim duygulanırken. Gözlerim dolmuş, Kaya'nın yaptığının bizim için ne kadar anlamlı olduğunu düşünüyordum. "Hem de yıllar sonra" dedim sol yanağıma damlayan gözyaşını umursamadan.

"Gerçeği kadar olmaz ama, en azından bu sefer senin mezun olduğun bir fotoğrafımız olmalı" dedi. Yanıma yaklaştı. Poz vermek üzere dik durdu. Elinde fotoğraf makinesiyle hazır şekilde bizi bekleyen stajyer, hazırsak başlayacağını söyledi. Gülümseyerek başımı olumlu anlamda salladım. İlk flaş patladı. İkincisi de. Dönüp Kaya'ya baktım. İnci dişlerini görebileceğim şekilde gülümsüyor, gerçekten de benim mezuniyetimdeymişiz gibi poz veriyordu. Bu olayı nasıl akıl edip de ayarlamıştı? Gözlerim buğulu, o an ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp zamanın akışını yavaşlattım kafamda. Onu izliyordum şimdi, ağır çekimde. Geç kalınmış karelere gülümsüyorduk birlikte.

Balonlardan birinin ayağıma takılmasıyla düşecek gibi oldum. Dengemi Kaya'ya tutunarak sağladım. Takılan balonu kurtarmak için önüme eğildi.

Bir flaş daha.

Mezuniyet törenim, dizlerinin üstüne çökmüş Kaya... Eğer bir gün evlenecek olsaydık teklifin bu şekilde gerçekleşeceği hayalini kaç kez kurmuştum? Birlikte olduğumuz dönem boyunca geleceğe dair hayal kurmadığımı söylemek yalan olurdu, tabii ki bu anı düşünmüştüm.

Hiçbir şey on yıl öncekiyle aynı değildi. Ufak fantezimizde güzel bir an yakalamış olsak da rüyanın bitip yerini gerçekliğe bırakışı çok hızlıydı. Eğildiği yerden doğruldu. Yaptığı sürprizden mutlu olup ol-

madığımı görmeyi bekliyordu. Hayatımda gözümün içine böyle bakan, benim mutluluğumu ve düşüncelerimi kendininkilerden daha çok önemseyen başka hiç kimseyle karşılaşmamıştım ondan sonra. Bunu fark etmek ağır geldi. Zaman içinde kimi hayatıma aldıysam beni Kaya kadar mutlu eden olmamıştı. Kendimi kandırarak yaşadığım on dört sene, sanki hiç yaşanmamış gibi silinip gitmeye hazırdı adeta. Yeniden yakaladığım şeyi sımsıkı tutmak, bir daha hiç bırakmamak istiyordum ama, "ama"ların sonu asla gelmeyecek gibi hissediyordum.

"Teşekkür ederim" dedim.

Gülümsedi. "Beğendin mi?"

Etrafıma baktım. Bir ofis içinde hazırlanabilecek en güzel mezuniyet karesiydi. "Evet" dedim. "Çok beğendim." Buruk gülümsememi gizlemeye çalıştım. Aklımdan geçenleri okumaması için dua ettim. Kötü bir şey düşündüğüm yoktu ama yine de ümitsizliğimin onu yaptığı şeyin güzelliğini sorgulamaya itmesini istemiyordum.

Çok mu düşünüyordum?

"E-postanın olarak mı atarsın fotoğrafları?" diye sordu Kaya.

Üstümdekileri çıkardım. "Evet" dedi genç fotoğrafçı.

"Çok teşekkür ederim Oğuz, ayrıca bugün için de."

Kafamdaki düşüncelerden uzaklaşıp oraya dönebilmek için Kaya'nın kolunu tuttum. "Aç mısın?" diye sordum.

Çalıştığı şirkette bulunmak aynı zamanda hem çok güzel hem de çok fazla gelmeye başlamıştı. Kendimi olmayacak hiçbir şey için heyecanlandırmak istemiyordum. Koruma mekanizmamı kapatmayı yaklaşık bir haftadır her gün, her sabah, her akşam deniyordum ama içgüdülerim bana engel oluyordu. En iyisi konuyu değiştirip oradan başka bir yere gitmekti.

"Az önce bir şeyler yedik bahçede ama bilirsin, ben her zaman açımdır."

"Süper, çıkalım mı?"

Çıkarttığım cübbeyi katladı ve masalardan birinin üstüne bıraktı. "Olur, otoparka inelim" dedi.

Birlikte aşağı indik.

Asansör yolculuğumuz Kaya nerede yiyebileceğimize dair önerilerini sunmuyor olsaydı son derece sessiz geçecekti, o yüzden erkeklere dair ne zaman çıkmaza girsem yemek konusunu ortaya atmak güzel fikirdi. Bu arada, gerçekten de her şeyi fazla evirip çeviriyordum kafamda. Bu kadar anlam yüklemeyi bırakmalıydım belki de bazı şeylere. Aradıkça, elbet kendimi üzecek bir nokta buluyordum. Mutlu olmayı kendime çok görme alışkanlığımdan vazgeçmeliydim.

"İki araba var, seninkiyle gidelim" dedi Kaya ben nereye nasıl gideceğimizi bile bilmeden bilinçsizce kendi arabama giderken.

"Aa, fark etmez, seninkiyle de olur."

"Hayır hayır" dedi yanıma gelirken, "Bizim mar-

kanın genel merkez binasına Mercedes ile gelmek herkesin harcı değildir. Nasıl araba kullandığını görmek istiyorum."

Gülümsedim. "Sen öğretmiştin."

Diğer kapıyı açtı. "Evet, merakımın arka planında o da var."

Arabayı çalıştırdım, camları açtım. "Çok sıcak."

Başını salladı. "Evet bu otoparkın dünya çekirdeğine ne kadar yakın olduğuyla alakalı teorilerimiz var" dedi. Güldüm. "Gerçekten de çok güler yüzlü insanlarla çalışıyorsun. Senin adına mutluyum."

"Bir de pazartesi günleri gör herkesi" dedi gülerek. "Herkes her şeyden nefret ediyor o gün."

Otoparkın çıkışına doğru ilerledim. "Sen etmiyor musun?"

"Hayır" dedi sempatik bir ses tonuyla. "Nedense etmiyorum."

"Belki de işini seviyorsundur." Güvenlik otoparkı açtı, dışarı çıktık.

"İşim ne olsaydı severdim, çalışmayı seviyorum" dedi.

Şirket binasının olduğu caddeye çıkmış, yolu takip ederek sola dönmüştüm. "Nereye gidiyoruz bu arada?"

"Dünyanın en güzel restoranına. Düz devam et, ikinci sağdan gir" dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Pekâlâ" dedim iddialı oluşuna güvenerek. "Yine de geriye kalan, haftanın dört

günü güler yüzlüler. Sen bir de benim hayatımı görmelisin." Somurtmaktan başka yüz kası kullanamayan bir topluluğa tıkılmıştım. İstisnalar tabii vardı ama asla kaideyi bozamazlardı.

"Mesleğini seven hiç mi iş arkadaşın yok?"

"Var" aklıma birkaç isim geliyordu. "Tabii ki var ama... Yani... Gerçekten seviyorlar mı acaba?"

"Buradan sağa."

Direktifine uyarak sinyal verdim.

"Avukatlıktan bu kadar nefret ediyorsun demek" dedi ilk kez fark ediyormuş gibi.

"Çok mu belli ettim?" diye sordum sarkastik bir şekilde.

"Neden bırakmıyorsun?"

Aslında çok güzel bir soruydu.

"Yapmayı bildiğim başka bir şey olmadığı için."

Gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Kedi var" dedi.

"Gördüm."

Önceden söylediği yerden sağa döndüm.

"Işıklardan karşıya geçeceğiz. Bu arada sana inanmıyorum."

"Doğruyu söylüyorum." Dört yıl hukuk fakültesi onur öğrenciliği, hava ve deniz hukuku yüksek lisansı, ileri gelen birkaç şirkete hukuki danışmanlık ve büro yönetmek... Hayatım bunlarla geçmişti.

"Yalan söylüyorsun."

Kırmızı ışık yandığında durup ona baktım.

"Yalan söylediğimi nasıl düşünebilirsin ki? Dört

gün öncesine kadar yaşadığımdan bile haberdar değildin."

Kendinden emin bir şekilde yola bakmaya devam etti. "Sanat galerileri, tiyatro, kendi oyunlarını yazıyorsun. Eminim henüz anlatmadığın bir o kadar şey daha vardır."

"Artık yazmıyorum."

"İstesen yazarsın."

Yüzümü ekşittim. "Yani, bilmiyorum" eskisi kadar kolay değildi.

"Yeşil yandı."

"Başkasının kullandığı arabaya pek oturmuyorsun sanırım" dedim en ufak şeyleri bile söylüyor oluşundan dolayı. "... kendi kızına ya da oğluna öğretirken kafayı yiyeceksin."

Cevap vermedi. Göz ucuyla ona baktım. Muhtemelen söylememem gereken bir şeyi söylemiş olduğumu fark ettim.

Kaya boşanma sürecinin tam ortasındaydı ve çocuklu, mutlu aile tablosuyla ilgili espriler, belki de ihtiyaç duyduğu en son şeydi.

"Özür dilerim" dedim.

"Yok, kötü bir şey söylemedin. Buradan dön."

Daha fazla saçmalamamak adına o bir şey söyleyinceye kadar konuşmamayı seçtim.

Altı yedi dakika kadar sessiz geçen araba yolculuğumuzun ardından Kaya "Burada dur" dedi. Cebinden çıkarttığı anahtarlıktaki tuşa basarak, önünde

durmakta olduğumuz evin otoparkını açtı.

Bahçeli evin garajına doğru arabayı ilerlettikten sonra uygun bir yerde durdum. Arabadan indik.

"Restorana gideceğimizi sanıyordum" dedim şaşkınlıkla. Burası onun evi miydi?

"Doğru, dünyanın en güzel restoranına geldik. Benim mutfağıma" iki buçuk üç metreye yakın yükseklikte olan giriş kapısını anahtarıyla açtı. İçeriye girdi, güvenlik alarmını kapattı. "... bize yemek yapacağım."

İçeri girdim, çantamı portmantoya bıraktım. Koyu gri renkteki mermer duvarlar hiç sonu olmadan zemine kadar devam ediyordu. Salon ve mutfağı ayıran iki kısa merdiveni tek seferde atlayarak mutfağa doğru ilerledi. Evin dışarısıyla olan duvarları camdı. Siyah deri koltuk takımının ortasında ahşap bir sehpa, üzerinde bir sürü evrak ve bir de dizüstü bilgisayar vardı. Birkaç adımla etrafı incelemeye başladım. Duvara monte edilmiş televizyona altındaki şömine yandığında zarar gelmiyor muydu? Yaklaştım. Şömine gerçek değildi. Başımı kaldırdığımda geniş bir kitap koleksiyonu gözüme çarptı. Yabancı yayınevi isimleri, Amerika'dan gelmiş kitaplar, İngilizce ve Türkçe romanlar, Shakespeare, klasik ne varsa, şirket katalogları, ürün katalogları, finansal rapor kitapçıkları...

"Beğendiğin varsa alabilirsin."

Ellerini yıkadı. Mutfağın ortasını dolduran dikdörtgen tezgâhtaydı. Buzdolabından çıkardığı eti önceden marine etmişti.

"Kimsenin eşyasını sormadan almak istemem" dedim.

Baharatları karıştırdı. "Filiz'in hiçbir eşyası kalmadı burada, her şey benim."

Benim/senin olayına kadar gidildiyse, bu evliliğin bitişi gerçekten çok zor olurdu. Burnumu sokmak istemiyordum. Ne kadar uzakta kalırsam, o kadar iyiydi.

Merdivenlerle üst kata varan basamakları çıkıp evin geri kalanını görmek istedim ama yapmadım. Evin mutfak kısmına gidip yardım edilebilecek ne olduğuna baktım.

"Salata için malzeme var mı?"

Ocağın altını yakarken güldü. "Gerçekten sana herhangi bir iş yaptıracağımı düşünüyor musun şu anda?"

Gözlerimi devirip buzdolabına gittim. Domates, yeşillik, taze soğan ve üzüm sirkesi buldum. Çıkarttığım her şeyi büyük tezgâhın diğer tarafına getirdim. "Gerçekten sen yemek yaparken boş boş oturacağımı mı düşündün şu anda?"

Dolapları kurcaladım ve bir kesme tahtası, bir de büyük salata kâsesi buldum. İkisini üzüm sirkesinin yanına bıraktıktan sonra domatesleri yıkadım.

Hiçbir şey söylemeden, koordine iki şef gibi çalışmaya başladık. İlk birlikte yemek yapışımız değildi ama en son böyle bir şey gerçekleştiğinde o kadar uzun zaman önceydi ki, ben soğan doğramayı

bile bilmiyordum. Salatayı yaptım, fazla geleceğini düşündüğüm yeşilliği geri kaldırırken gözüm buzdolabındaki beyaz peynire çarptı. Kutuyu aldım. Küp küp doğradığım beyaz peynir parçalarını salataya ekledikten sonra iyice karıştırdım. Zeytinyağı ve sirke ocağın yanında duruyordu. Kaya'yı rahatsız etmeden alıp büyük kâsenin içinde gezdirdim.

Et piştikten sonra tavayı yıkamak üzere musluğun içine bırakacaktı ki onu durdurdum. İçinde hâlâ yağ olan tavayı ocağa geri koydum. Domateslerin hemen yanındaki mantarlardan birkaç tanesini alıp yıkadım, büyük parçalar halinde keserek tavaya yerleştirdim.

"Kaşar, kaşar... Burada." Kaşar peynirinden her mantar parçasının üzerine koymak üzere birkaç dilim kestim.

"Güzel fikir" dedi.

Gülümsedim. Mantar severdim.

İşimiz bittiğinde ikimiz de acıkmıştık. Hiçbir şeyi salonun öteki tarafında kalan büyük yemek masasına taşımadan, orada yedik. Tezgâhın köşesindeki bar taburesinde o, yanında da ben oturuyordum.

"Salata neden bu kadar güzel?" dedi parmaklarını yerken.

"Beyaz peynir var çünkü."

Büyük kâsedeki ne kadar beyaz peynir ağırlıkta gördüğü yer varsa hepsini tabağına boşalttı. "Daha önce bir kez bile aklıma salataya beyaz peynir koymak gelmemişti" dedi.

Gülümsedim. "Ee, hayatı o kadar da sevmiyor olabilirim ama salata yapıyorsam iyi yaparım."

Et harikaydı. Mantarlar tam istediğim gibi pişmiş, kaşar peyniri üstlerinde güzelce erimişti. Bu büyük mutfağı iki kişi doldurmuştuk sanki. Karnımız doymuş olmalıydı ki Kaya, yine cümlelerimden seçip yakaladığı derin konulardan birini açtı. "Hayatı neden o kadar da sevmiyorsun?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Bilmem, hep mesleğime suçu atıyorum ama sanırım arkasında daha büyük şeyler var" dedim. Tabağımı ve su bardağımı alıp musluğun içine bıraktım.

"Ne gibi mesela?"

Silindir şeklindeki peçeteden bir parça koparttım, ağzımı sildim. "Mesela, suçladığım ne varsa suçlusu benim. Bu mesleği seçen de benim, sonuçlarına katlanması gereken de."

Döndüm ve eski yerime oturdum. Vücudunu tamamen bana doğru çevirdi. "Fikirler değişebilir. Dün sevdiğin veya istediğin bir şeyi bugün tekrar sevip istemek zorunda değilsin. Yaptığın şey yalnızca işkence."

"Evet, sana katılıyorum. Fikirler değişebilir ama değiştiklerinde buna ayak uyduramamak da benim suçum." Kendi içimdeki karamsarlığı üstünkörü şekilde onunla paylaşıyor olmanın hiçbir zararı yoktu.

"Sanki hiçbir dış etken yokmuşçasına kendine yükleniyorsun. Ayak uydurmak istesen de gerekli adımları atsan da hayat izin vermez bazen."

İşaret parmağımı kaldırdım. "İşte" dedim sallayarak. "O noktada da kendi vicdanımı rahatlatmak için suçu başkasına atıyormuş gibi hissediyorum. Ben bunları çok düşündüm Kaya, yıllarca belki de. Ceketimi alıp çıkıp gitmek kolay değil, ben tanıdığın eski Nil değilim artık."

Sağ dirseğini tezgâha koydu. Eli çenesinin altında, gözleri benim üzerimdeydi.

"Kimsin o zaman?"

Karşımda duran adam, attığım ilk adımları ilk emeklemelerimi izlemiş adamdı. Ona ne söylesem sanki yalan olduğunu anlarmış gibi hissediyordum. Bu kadar zamandır görüşmemiş olmamıza rağmen en kuytularımı görebiliyor ve aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi davranıyordu. Bu beni rahatsız ediyordu. Kaya'da hoşuma giden her şey beni çok farklı açılardan endişeye düşürüyordu. Onunla vakit geçirmeyi ne kadar seviyorsam, başıma da o kadar iş açıyormuş gibi hissediyordum.

"Bilmiyorum" dedim dürüstlüğümü takdir edecek olmasına güvenerek.

"Nasıl bilmiyorsun?" düşünceli gözleri, üstümdeki ipuçlarını bir bir toplarcasına geziniyordu. Zekâsına hayrandım, nokta atışları daima doğru kaçakları tespit eder ve kaçtıkları yerlerden geri getirirdi.

"Bildiğimi sanıyordum ama geç kaldım. Bu saatten sonra ne öğrenebilir bir insan? Ne katabilir kendine? Şu ana kadar katmış olduğu şeylerin ekmeğini

yiyebilir ancak ya da bir gıdım ötesini isteyebilir sadece. O kadar."

Duruşunu değiştirdi.

"Bu kadar akıllı bir kadın nasıl oluyor da kendini bulamadığına böylesine inandırılmış, anlayamıyorum."

"Nasıl yani?"

"Aynaya bakıyor musun hiç?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak yanıtladım. "Evet, her gün."

"Bakmıyorsun."

Gülümsedim. "Metaforik açıklamalara gerçekten gerek yok, ne demek istediğini anladım ama kendimi bulamadığım konusunda söylediklerine katılmıyorum." Neysem oydum. Ne azı ne fazlası. Problem de oradaydı zaten.

"Nil, aynaya bakıyor olsaydın kendine söylediklerinle ne kadar haksızlık ettiğini görürdün. Hayır, düşünüyorum, özgüven eksikliği mi diyorum, hayır hiçbir alakası yok çünkü tanıdığım en özgüveni yerinde ve medeni cesareti olan insanlardan birisin. Kendini mi beğenmiyor diye düşünüyorum ama imkânı yok çünkü gözlerin, yüzün, fiziğin, her şeyinle etrafta görüp görebileceğin en güzel kadınlardan birisin. Beynindeki bu işkenceye neden olan gereksiz sebebi bulmaya çalışıyordum ama aslında sebep mebep yokmuş ki ortada. Sana engel olan hiçbir şey yok hayatında. Kendine kendinin engel olduğunla ilgili de gereksiz düşüncelerin var, unut hepsini. İstedi-

ği yapar, istediğini alır ve başarırsın sen. Şu ana kadar öyle yapmadın mı?" Düşündüm. Bahsettiği her örneğe karşılık bir an vardı hayatımda. Mütevazılığımdan bir dakikalığına uzaklaştığımda, ömrüme sığdırdığım yüzlerce başarı, dost ve kutlama vardı. "... neyi başaramadığını ya da başaramayacağını düşünüyorsan aslında yeterince istememiş olduğun bir konudur o. Bunu sen de biliyorsun."

Böyle olamamamın en derindeki sebebi Kaya'yla olan ayrılığımızdı. İçimde güçlü ne varsa, sanki giderken beraberinde götürmüştü. Yapayalnız kalmıştım. Elindeki son günüyle ne yapacağını bilemeyen bir kelebek gibi çırılçıplaktım. Giyinsem ne fayda, uçsam ne fayda... En azından kelebekler bir gün sonra öleceklerini bilmiyorlardı demiştim kendime; bense, tarihi belli bir kıyameti bekler gibi gün saymıştım. Çok kötüydüm.

Yıllar sonra kendimi yeniden ayağa kaldırdım. Sendelediğim zamanlar oldu, hâlâ da oluyordu. O yüzden söylediği her şeyde haklı olduğunu asla unutmamam gerekiyordu.

"Teşekkür ederim."

"Hayatımda gördüğüm en azimli kadınsın. Senin yapamayacağın herhangi bir şeyin varlığı, nasıl anlatsam, farklı bir dünyada yer alıyor benim gözümde."

Ruhumu her kelimesiyle ve yanı başımdaki varlığıyla onarmaya başlamış biri vardı hayatımda. Kaya, geçmişimdeki gençlik aşkı olmaktan çıkmış ve

bugünkü gerçekliğiyle bana on dört yıldır kimsenin edemediği yardımı dört günde edebilmiş bir lütuftu. İyileşiyordum. Henüz oraya tam olarak varamamıştım ama bu sefer farklı olan bir şeyler vardı. Hiç kimse mükemmel değildi ama bazen bu konuyu kafamızda evirip çevirip kendimize haksızlık ettiğimiz oluyordu. Benim "bazen"lerim yıllar içinde git gide artmış ve hayatımı ele geçirmişti. Şimdiyse kendimi iyi hissediyor, umutsuzluğumu birine açmış olmanın çıplaklığını ilk kez tam anlamıyla umursamıyordum.

"Seninle konuşmak her defasında çok güzel" dedim ona. "Beni kendime getiriyorsun."

Oturduğu sandalyeden kalktı, benimkine yaklaştı.

"Kaybolan kişi kimdi biliyor musun?" Ellerimi tuttu. "O gün beş dakika daha geç bulsaydın nefes almayı bile unutacaktım.. Nil, beni bulduğunda ben kontrolü tamamen yitirmiştim. Ne durumda olursam olayım dışarıya bunu yansıtmamayı öğrendim, bu yüzden fark etmemiş olabilirsin. İşin aslı; kendime acıyor, insanlıktan uğradığım hayal kırıklıklarına sövüyor ve asla kimseyi dinlemiyordum. Kaybolan bendim."

Yüzüme düşen saçlarımı sol eliyle kulağımın arkasına götürdü. Bu hareketi çok, ama çok hoşuma gidiyordu.

"... ve beni bulan sendin."

Kaya'nın bana yakınlaştığı, yüzüme dokunduğu her anda kendimi, izin verirsek olabilecekleri hayal

ederken buluyordum. Yeniden karşılaşmış olduğumuz doğruydu ama yeniden kavuşmak, kelimenin tam anlamıyla, şu an her şey olduğu haliyle devam ederse gerçekleşmiş sayılır mıydı?

Kaya'yı istiyordum. Hayatımda, yanımda, dudaklarımda, ellerimde, evimde, kaybolan tüm yıllarımızın en güzel öğrettiği şekilde istiyordum ama ne yazık ki böyle güzel anlar arkalarında mutlaka sıkıntı da barındırırdı. Durumumuzda herhangi bir bityeniği çıkacak mı diye kurgulamamıza bile gerek yoktu çünkü zaten hayatlarımızın olağan akışı birlikte olmamız için kendi engellerine sahiplerdi. Kaya'nın bana olan hislerine dair her geçen gün daha kuvvetli duygular hissediyordum. Bahsettiği gibi onun da beni istediğine inanmak, dürüst olmalıyım ki, hiç de zor değildi. Bir kez gözlerimi kapatsam, akışına bıraksam her şey içimizden geldiği şekilde devam ederdi.

Ama...

İşte hep o "ama"lar aklımın bir köşesinden kendilerini unutturmuyorlardı.

Kaya dudaklarıma baktı. Bana iyice yaklaşmış, bir eli yüzümde, diğer eli ise ellerimdeydi. Öpmek istese kolayca beni kendine çekebilirdi ve ben bu sefer hayır diyemezdim. Duygularım ve vücudumun bağırarak onun adını haykırıyor olmasına çaresiz kalırdım, yenik düşerdim, kendimi korktuğum ne varsa ateşler içinde içine bırakırdım. Düşünmeden. Sakince. Sessizce. Sadece o ve ben.

Yapmadı. Aramızda yalnızca birkaç santimetre mesafe kalmışsa da benim geçen akşam ondan rica ettiğim gibi kendini geri çekti.

Öyle anlar paylaşıyorduk ki birbirimize ait olmamız gereken, karşı koymak gerçekten de güçtü. En azından bu zamanlarda birimizin kendini tutabiliyor olması, sonrasında yaşanabilecek pişmanlıkların önüne geçmemizi sağlıyordu.

Geri çekildi ve kendi sandalyesine oturdu. Gülümsedi. Yumruğunu mermer tezgâhın üzerine hafif bir şekildi koyduktan sonra boş tabağına baktı.

"İnanılmaz bir kadınsın" dedi.

Bana ve kararlarıma duyduğu saygı o kadar kuvvetliydi ki, her şeyi boş vermeye hazır bir şekilde kendimi kaybetmişken bile değerlerime o sahip çıkıyordu.

Kaya, birlikte olmam gereken tek adamdı.

Yaşadığım "git geller"den içimdekilerin çoğu bu yönde sonuçlanırken, benden bağımsız dışarıda yaşanan git geller ise elimden hiçbir şeyin gelemeyeceği, boyumu aşan konulardı. Beklemek, on dört yıl sonra pek de yapmak istediğim bir şey değildi şu saatten sonra ama her şeyin istediğimiz gibi olabilmesi için şarttı. Eşsiz bir fırsat yakaladığımızı görebiliyordum, yeniden bu şansı elde edebilmiş olmak tarif edemeyeceğim kadar şanslı hissettiriyordu.

Belki de bu sefer hayatımda şans benim yanımda olurdu.

Bencil olmayı öğrenmem, unuttuklarımı hatırlamamam ve kendime işkence yapmayı bitirmem gerekiyordu. Kaya, söylediği her şeyde haklıydı. Bana gösterdiği saygıya ve sevgiye karşılık verebilmek istiyordum. O nasıl beni iyileştiriyorsa ben de ona iyi gelmek, kaybolduğu neresi varsa bulup dünyamıza geri getirebilmek istiyordum. Kalbini kırmış ya da kıracak her olayda yanında olmak, onunla paylaşmak ve yükünü hafifletmek istiyordum. Bu zamana kadar yoktum ben ama, bundan sonrası için verebileceğim belki de en sağlam sözdü bu.

"Babanla neden görüşmüyorsun?" diye sordum.

Konunun bir anda nasıl oraya geldiğini anlamadığının farkındaydım ama sebebini sormadı.

"Aynı sebepler" dedi.

En ufak bir ışık görürsem eğer, ona peşini asla bırakmayan bu defteri kapatmasında yardım etmek istiyordum.

"Üzerinden bunca zaman geçmiş olsa bile mi?" diye sordum. Aile ilişkileri meslek hayatım boyunca daima hukuki olarak da, psikolojik olarak karşıma çıkmıştı. Herkesin ailesiyle yaşadığı bir dram vardı ama hiçbir zaman hiçbiri küçümsenebilecek kadar basit olmamıştı. Yıllarca verilen emekler ve dolayısıyla artan beklentiler çoğu ailenin birbirinden kopmasına neden olduğu gibi Kaya için de daima büyük bir problem olmuştu. Ne kadar mutlu olursa olsun hayatında, daima düşüncelerinin arka odasında babasının yer sahi-

bi olduğunu biliyordum. Bu o üniversitedeyken de aynıydı, şimdi de.

"Evet, o inat ben inat. Anlaşamıyoruz" dedi. Kestirip atmıyordu, sanki verdiği cevaplar gerçekten kısaydı.

"Eğer rahatsız oluyorsan şu anda konuşmak zorunda değiliz" dedim.

"Hayır, istediğini sor lütfen."

Kendi tabağını ve bardağını alıp lavabonun içine, benimkilerin yanına bıraktı. Birlikte salondaki koltuklara geçtik.

"Seni hiç aramadı mı? Kutlamadı mı? Mesela CEO olduğunda, diğer bahsettiğin şirketi kurduğunda, yüksek lisansı bitirdiğinde? Askerliğe gittiğinde uğurlamadı mı?"

Dört beş gündür ne kadar çok konuyu konuşmuş ne kadar hikâyeyi birbirimize anlatmış olsak da hâlâ ona dair bilmediğim ve öğrenmek için can attığım çok şey vardı.

"Hayır. Askere giderken annem ve kuzenlerim vardı. Babam evin camından baktı, evet perdeyi çekip yukarıdan izlediğini fark ettim ama inadı, yanıma gelmesini engelledi" dedi.

"Ve bunların hepsi sırf sen onun istediği mesleği seçmedin diye mi hâlâ?"

"Onu diyebilirsin, kendi çalıştığı yerde çalışmıyorum diye de söylenebilir, yani hepsi aynı yere çıkıyor esasında. Evet."

Hımm... "Onun için neden bu kadar önemliydi senin de makine mühendisi olman?" Unuttuğum çok detay vardı Kaya'nın babasıyla olan ilişkisine dair.

"Saçma sapan bir gelenek. Dedem de öyleymiş, onun babası da dıdısının dıdısı da. Gereksiz, boş bir çaba. İyi ki başka kardeşim yokmuş da başka insanların hayatlarına karışmamış adam."

Ses tonundaki umursamaz tavrı bana köprünün altından çok sular aktığı izlenimini vermeye çalışıyor olsa da ben Kaya'nın içindeki özlemi görebiliyordum. Doğru şeyleri duyacağı anda gidip babasıyla barışabilirmiş gibi hissediyordum.

"Baban kaç yaşında Kaya?"

"Seksen yedi, seksen sekiz olması lazım."

"Annen?"

"Yetmiş bir."

"Annen ne diyor peki bu duruma?"

Sırtını koltuğun arkasına yasladı. Üç kişilik geniş koltukta yan yana oturuyorduk.

"Geçen gün tekrar aradı. Eve gidip konuşmamı istiyor, o hep çağırır beni görüşelim barışalım diye ama ben yanaşmadım."

"Baban ılımlı mıymış, bir şey söylüyor mu bu konuda?"

"Evet" dedi. "Her ne kadar inadım inat olsa da yaşlılıktan dolayı sinirleri gevşemiş olabilir."

"Sen neden görüşmeyi düşünmüyorsun o zaman?"

"Sen neden Bahar'la konuşmayı kestin?"

İşte ben de bu soruyu beklemiyordum. "Büyük bir sebebi yok, yollarımız ayrıldı üniversiteden sonra."

İmâlı bir gülüş attı. "İnanmamı mı bekliyorsun?"

"Rekabet, iş hayatı... Olur öyle şeyler. Kaçımız üniversite veya lise arkadaşlarımızla hâlâ aynıyız?"

"Aynı kalmakla ilgili bir şey söylemedim ki zaten, sen direkt olarak silmişsin hayatından. Neden?"

Bahar, Kaya'nın da bildiği gibi benim üniversitenin ilk yılında tanıştığım andan itibaren en yakın arkadaşım olmuştu. Dört yıl boyunca yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmemiş, görüşmediğimiz tek bir gün bile olmamıştı. O kadar yakındık ki okuldakiler birimizi gördüklerinde "Ekürin nerede?" diye espri yaparlardı. Doğum günlerimizi birlikte kutlar, her şeyimizi paylaşırdık. Kaya'nın merakını bu yüzden anlayışla karşılıyordum ama...

"Bir erkek arkadaşı vardı, o da bizim okuldandı. Pek gözüm tutmazdı çocuğu, yine de Bahar'ın mutluluğu söz konusu olduğu için bir yere kadar yorum yapabildim sadece."

"Hikâyede kötü bir şey görmüyorum ben ama?"

"Evet, sonrasında film koptu zaten. Bu yeni arkadaş Bahar'la benim aramı açtı. Bahar'ı hatırlarsın, daima önce başkalarını düşünür, herkese yardım ederdi. Erkek arkadaşı da çok yoğun ve çok sosyal bir çocuktu. İki üç işte birden çalışırdı. Onun peşinde koşturmaktan kendini unuttu Bahar."

"Seni ihmal etti yani?"

"Beni ihmal etmesiyle ilgili bir problemim yoktu ilk etapta, beni rahatsız eden şey kendi hayatını kendi elleriyle çocuğa emanet etmesiydi. Derslerini aksattı, hiçbir kendi işine veya arkadaşına yetişemez oldu. Kendine yazık etti." O kadar uzun zamandır Bahar hakkında konuşmamıştım ki, kendimi çok garip hissettim.

"Kız sevmiş, Leyla olmuş. Üniversite hayatı bu, bıraksaydın yaşasaydı hayatını. Sen de kendine dert etmişsin onun başarısızlıklarını. Boş ver."

"Yok hayır, destek olmak dışında başka hiçbir şey yapmadım zaten. Bahar iki yıl dönem tekrarı yaptı, tüm sorumluluklarını ihmal etti. Ailesiyle arası kötü oldu, yine ben oradaydım. Beni, bana yalan söylemeye başladığında kaybetti. Gereksiz yalanlar, boşlamalar, baştan savma davranışlarıydı beni itenler."

"Kim suçlu kim masum kavganız yokmuş ortada, hata etmiş sadece, gelip özür dilese hallolurmuş. Önemli bir şey görmüyorum hâlâ arkadaşlığınızı kestirip atacak."

Omuzlarımı silktim. "Özür dilemedi" dedim.

Kaya "Hımm" dedi benim için olayın nerede koptuğunu sonunda anlayarak. Arkadaşlığa verdiğim değeri o zamanlardan hatırlardı.

"Erkek arkadaşı olmuş, ihmal etmiş, bunlar benim için önemli değildi zaten. Ortada çözülmesi gereken büyük bir problem yoktu. Bana dokunan şey;

o güzel arkadaşlığımızı devam ettirmek için hiçbir çaba sarf etmemiş olmasıydı." Kaya'nın Bahar'ı tanıyor olması, anlattığım hikâyeyi kafasında canlandırmasını kolaylaştırmıştı. Uzun yıllar geçmiş ve benim için bu konu çok önceden kapanmıştı. Arada sırada adliyede herhangi bir üniversite arkadaşımla karşılaştığımda bana sordukları yegâne şey "Bahar ne yapıyor? Evlendi mi? O nerede çalışıyor?" oluyordu. Cevapları bilmiyor olmak beni üzmüyordu.

"Sen ona yaptığı hatalı davranışları söyledin, ama buna rağmen o düzeltmek için hiçbir şey yapmadı, doğru mu anlıyorum?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Çok eskide kaldı. Kim bilir nerede ne yapıyordur şimdi, beni üzen bir şey yok ortada. Çocukluk işte."

Anlattığım hiçbir şey çocukluk değildi aslında, Bahar benden iki yaş büyüktü üstelik. Koptuğumuz sırada ben yirmi bir, o yirmi üç yaşındaydı. Sanırım daha fazlasını beklemiştim ondan.

Kaya ayağa kalktı. "İster çocukluk olarak gör ister görme. Yine de senin sinirini bozmuş olabileceğini düşündüğüm bir olay bu, üzüldüm."

Söylediği şeyin üzerine aklıma, üniversite hayatım boyunca en sevdiğim iki insanla mezuniyet töreninde yan yana olamadığım geldi.

Hayat ne kadar garipti. Ne kadar farklı üzüntülerimiz vardı, şimdi ne kadar farklı insanlarız o halimizden.

Mutfak tezgâhındaki telefonunu aldı, tuş kilidini açtı. Bir şeyler yazarak koltuktaki yanıma döndü.

"Bir bakalım... Likedin'i var. Bahar Ceylanova. Bizim diğer şirketle iş yaptığımız denetim firmasında çalışıyormuş. Pozisyonu organizasyon yöneticisi."

Şaşırarak Kaya'ya güldüm. "Sen onun soyadını nereden hatırlıyorsun, yok artık."

Bakışlarını telefon ekranından kaldırıp bana baktı.

"Sana dair ne varsa pek çok şeyi hatırlıyorum" dedi. Göz kırptı.

Kaya'ya yakınlaşıp birlikte bakmaya başladık.

"... Okuldan mezuniyet yılına bak. Çok geç mezun olmuş."

"İki sene uzatmış."

İşle ilgili gönderiler, paylaşımlar... Kaya o esnada Bahar'ın Instagram hesabını buldu. Birlikte tıkladık.

"İki tane oğlu varmış" dedim fotoğraflara bakarken. Saçları kısalmış, kilo vermişti. Dışarıda bir yerde görsem yüzünü mutlaka tanırdım. Eskiden nelerimi paylaşmıştım, şimdiyse fotoğraflarda, bilmediğim bambaşka bir hayatı yaşayan bir yabancıydı.

"Yarım saat önce paylaşmış bunu" dedi. Bir akşam yemeği fotoğrafı vardı, ailesiyle birlikte Beylerbeyi'ndeki bir balıkçıdalardı fotoğrafta. İki oğlu da eşi olduğunu öğrendiğim kişi de, annesiyle babası da oradaydı. "Sevindim, kendi hayatını kurmuş, ailesi olmuş. Umarım mutlu olur" dedim.

Kaya bana baktı.

Kaşlarımı çatarak ben de ona baktım. "Ne?"

"Restoranı bile etiketlemiş."

Ekrana baktım. "Ee? Güzel, tamam, herkes etiketliyor."

Boğazını öksürürmüş gibi yaparak temizledi, dikkatimi yine kendinde topladı. "Yarım saat önce."

Başımı yana eğdim. "Kaya..."

"Hadi ama! Resmen davetiye gönderiyor, gitmeyelim mi?"

Öyle bir şey mümkün olabilir miydi? "Saçmalama, hiçbir yere gitmiyoruz."

"Nil, kız resmen sana mesaj gönderiyor."

"Hayır."

"Hadi, hemen çıkarsak yetişiriz onlara."

Onun ayaklanmasına karşılık ben oturduğum yerde kalmaya devam ediyordum. "Hem orada oldukları ne malum, belki eski fotoğraf?"

Beni kaldırmak için elini uzattı.

"Denemeye değmez mi?"

4. Kisim

Nil'e eski arkadaşıyla yeniden görüşmesi için teklifte bulunmuştum. Kabul etmesinin tek sebebi, beni kırmak istemeyişiydi. Bu apaçık ortadaydı. Hızlıca hazırlanıp evden çıktık. Bencil sebeplerimden önce ilk istediğim şey Nil'e kim olduğunu hatırlatacak biriyle yüzleşmesini sağlamaktı. Kendine dair yaşadığı soru işaretlerini geride bırakmasını sağlamak ve onu eski günlere götürmek istiyordum. İhtiyacı olan şey eski enerjisini ve hayallerini kaybetmediğini görmekti.

Bunu da en iyi Bahar yapabilirdi.

Bencil sebeplerime gelecek olursak; Nil'in mutlu olduğunu görmek beni mutlu edecekti. Ayrıca hislerimin gerçekliğini anlamasında yardımcı olur diye ümit ediyordum. Tereddütlerinden sıyrılması için her şeyi yapmaya hazırdım.

Birlikte geçirdiğimiz her gün nasılsa özel olmayı başarıyordu. Çok uzun saatler sohbet ediyor ve sıkıl-

mıyorduk. Zamanın akışını kaybediyorduk. Bunun bu kadar güzel geliyor oluşu mahrum kaldığımız tutku muydu hayatlarımızda? Acaba ben Amerika'ya gitmeseydim ilişkimiz böyle mi kalırdı? Pek çok ihtimali tartarken buluyordu insan kendini. Hem geçmişe hem de geleceğe dair zihnimin yarattığı varyasyonları görüyordum rüyalarımda. Bu da güzeldi çünkü uzun zamandır rüya görmüyordum.

Bir şeyler bir noktada ters gidecekti ama...

Bugün benim evimde birlikte pişirdiğimiz yemek, konuşamayacağımız hiçbir konunun olmayışı, aramızdaki cinsel çekim... Hiçbir şey eksik değildi ve bu beni tedirgin ediyordu. Sanki geriye kalan tüm dünyayı susturabilirsek tarih bu sefer yüzümüze gülecekti. Yepyeni bir hayata başlayabilecektik. Ben buna inanıyordum.

Restoranın önünde park yeri bulduk. Nil arabada beklerken ben gidip girişten hâlâ içeride olup olmadıklarını kontrol ettim.

"İnanmayacaksın ama, içerideler."

Tahmin ettiğimden daha heyecanlı oluyordu.

O ana kadar eski arkadaşıyla yüz yüze geleceğine ihtimal vermemiş Nil'in bakışları değişti. "Ben hâlâ yaptığımız şeyin gereksiz olduğunu düşünüyorum, dönelim bence ya."

Nil'in kapısını açtım. "Bence bir kere gelip kendin karar vermelisin."

Bakışları donuk değildi, farklıydı sadece. Neden

onun için bu kadar uğraşıyor olduğumu da merak etmiyor değildi. Razı geldi. Aradan indiği gibi kapısını arkasından kapattı, kilitledi. Hava kararmak üzereydi. Balıkçının beyaz köşk şeklindeki girişini geçtik. İçeriyi gösteren pencerelere yaklaşırken ona birkaç adım önden gitmesi için fırsat verdim. Gözleri Bahar'ın ve ailesinin oturduğu masayla buluştuğunda biraz bekledi. Dudaklarını birbirine bastırdı, belli belirsiz gülümsedi. Vaktini aldı. Hemen dönmedi. Biraz izledi. Sonuçta eski dostuydu, elbet özlemiş olmalıydı. Üstünden on yıl geçmiş olsa da bazı şeylerin kıymeti hep aranırdı hayatta.

Bana döndü. "Tamam" dedi. "Dışarıda bekleyelim, onların çıkışına denk geliriz. İçeri girip rahatsız etmek saçma olur."

Başımı olumlu anlamda salladım. "Arabada bekleyelim istersen?"

Ellerini az sonra yapacağı konuşmaya şimdiden hazırlanır gibi ovuşturdu. Nil'i biraz tanıyorsam, aklında şimdiden uzun bir konuşma hazırlamıştı bile. Hiçbir şeye hazırlıksız yakalanmazdı. Radyoyu açıp beklemeye başladık. Ona nasıl hissettiğini sordum. Arkadaşını yeniden görmenin beni görmekten daha garip olduğunu söyledi. Benimle yeniden karşılaşmanın düşüncesi birkaç kez aklından geçmiş olsa da Bahar'ı yeniden göreceğini bir kez bile düşünmemişti. Bu kadar acımasız ve tek kalemde en yakın arkadaşını silebilmiş olması, avukat yanının onda göre-

bildiğim en soğuk yanlarından biri olmuştu. Bir kez selamlaştıktan sonra yeniden birbirlerinin hayatlarına dahil olmalarını beklemiyordum ama en azından Nil'in hak ettiğini düşündüğü özrü duymuş olması ona iyi gelecekti. Kendisini değersiz hissettiren insanlar ve anlar yaşamıştı benim yokluğumda. Kim bilir hangi kavgalarında, hastalıklarında, gözyaşlarında onun yanında olamamıştım. Zaman makinem olmadığı için dönüp düzeltebileceğim hiçbir şey yokmuş gibi geliyordu ama ben fizik kurallarına bunun aksini ispatlamaya çalışacaktım.

Ortada olanı inkâr edemezdim.

Ben Nil'i seviyordum.

Bir şeyleri düzeltebilmek için ihtiyacım olan tek şey vardı:

Yalnızca bir şans daha.

Elimden gelen her şeyi denediğime kendimi inandırmadıkça pes etmeyecektim. Ben ki kolay kolay hiçbir şeyden vazgeçmedim. Şimdi inandığım bu yeni hayat için gerekecek her şeyden fedakârlık edebilirdim. Kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Birini veya kendimi mutlu edebilmek hiç bu kadar kolay gelmemişti. Kolay oluşu, bunu ne kadar istiyor olmamla orantılı şekilde katlanarak artıyordu. İstedikçe yapılabilenler, istedikçe paylaşılanlar her geçen gün beni daha çok büyülüyordu.

"İniyorum, anahtarı bırakıyorum sana."

Zamanı gelmişti.

"İyi misin?"

Biraz endişeli gözüküyordu ya da bu bekleyiş başını ağrıtmış gibi.

"Evet, iyiyim. Gerçekten."

Nil arabadan indi, restoranın kapısına doğru yavaş adımlarla ilerledi.

Ne kadar ilginç bir kadındı. On dört yıldır görmediği eski sevgilisi bir gün çat kapı ona gelip eski dostuyla arasını düzeltmesini söylüyordu ve o, bunu yapabiliyordu. Basit gibi gözükebilirdi bu tarz şeyler ama insanın içini daima kemiren bir tarafı da hep olurdu. Güzel hatıralar insanın hem en kıymetli hazinesi hem de en acı çektiren işkencesi olabiliyordu. Bunu en iyi babamdan biliyordum.

"Merhaba Bahar, ben Nil" dedi ve restorandan çıkan kalabalık aileyi durdurdu. Yaklaşık altı-yedi yaşlarında iki yaramaz oğlan vardı ortalıkta dolanan. Herkesin hayatı ne kadar farklıydı.

Konuşmaların arabaya kadar duyulabileceği belliydi, Nil'in özel alanına müdahale etmemek için pencereleri kapattım, klimayı açtım. Uzaktan onları izliyor, selamlaştıklarını görüyordum. Yalnızca Bahar değil, Bahar'ın annesi ve babası da Nil'i tanımış gibiydi. Konuşmaya başladılar.

Gülümsedim, ceketimin cebinden telefonumu çıkarttım. Gelen bildirimleri kontrol ettim. Bir iki yere telefon ettim, e-postalarıma baktım. En son Tetris oynamaya karar vermiştim ki Nil'in pencere ca-

mını tıklatmasıyla başımı kaldırdım. Bahar arkasında, eliyle dışarı çıkmamı söylüyordu. Gülümseyerek telefonu ceketime kaldırdım. Kapıyı açtım.

"Ekip tekrar toplanmış gibi" dedim gülerek. Üç üniversite arkadaşı, yıllar sonra, bir balıkçının önünde... Üniversite buluşması gibiydi gerçekten.

Bahar şaşkınlıkla beni süzdü. "Çok değişmişsin, ikiniz de çok değişmişsiniz" dedi. Bana yaklaşarak yanaklarımdan öptü. "Nasılsın? Başarılarını duyuyoruz, tebrik ederim. Mezunlar yemeğinde konuşuluyorsun. Gurur duydum" dedi.

Teşekkür ederim. "Ben de aynı şekilde, organizasyon yöneticiliği tam senlik pozisyon. Başka bir yerde hayal edemezdim zaten. Nil'le ikiniz okulda ne kadar etkinlik varsa mutlaka burnunuzu sokmayı başarıyordunuz" dedim. Tanıdık yüzler, tanıdık anıları yeniden canlandırıyordu zihnimde.

Nil imalı bir şekilde bana gülümsedi. Az önce evde Bahar'ın Linkedin profiline bakana kadar onun neler yaptığına dair en ufak bir fikrimin olmadığını biliyordu. "Hadi yine iyi yırttın" bakışlarını görüyordum.

"Mezunlar yemeği mi?" diye sordum. Benim davetiyem postaya mı karışmıştı?

Nil "Haberim var ama bir kez bile gitmedim, iş yoğunluğundan" dedi.

Bahar "Her yıl oluyor. Çok kişi katılıyor. İkinizi de neden hiç görmedim orada sahiden?"

Nil'le birbirimize baktık. İkimizin de aklından aynı sorunun geçtiğinden adım gibi emindim. Acaba karşılaşmamızı erkene çekebilir miydik oraya gitseydik?

"Bu seneki ne zaman?" diye sordum Bahar'a gitmeden. Çocukları seslenmeye başlamıştı bile.

"Her yaz sonuna denk geliyor. Mezunlar derneğinin sosyal medyasını takip ederseniz mutlaka görürsünüz, kaçırmanızın imkânı yok."

Nil'le hemen hemen aynı yaşlarda olmasına rağmen sanki daha da yaşlanmış gibi gözüküyordu. İki erkek çocuk sahibiyken çalışan bir anne olmak onu yormuş gibiydi. Her anneye saygım sonsuzdu.

Konuşmanın sonuna geldiğimizi belirten o sessizlik anındaydık.

Nil bir Bahar'a bir de bana bakıyor, gülüyordu. Onun için bu görüntü kesinlikle hafızasına kazıyacağı bir görüntüydü.

Bahar "Siz şimdi, ikiniz?" diye sordu çekinerek. Nil afallayarak "Hayır" dedi. "Arkadaşız."

Başımı salladım. "Evet, biz de bu hafta adliyede karşılaştık."

Nil "On dört yılın üstüne..." dedi hayretle.

Bahar gözleri kocaman açılarak ikimize baktı. Hâlâ çözülmesi gereken çok şey olduğunu bir şekilde anlar gibiydi. Veda vakti geldiğinde Bahar'a sarıldım. Benim yokluğumda Nil'e göz kulak olduğu için teşekkür ediyor gibiydim içimden. Bazı şeyleri geç

fark etmiştim, telafileri içinse geç kalmayacaktım. "Siz kızlara biraz zaman vereyim" dedim. Nil'in arabasının sürücü koltuğuna geçtim.

Nil'le Bahar yan koltuğun penceresinin önünde birbirlerine sarıldılar.

Geçmişte endişe ettiğimiz ne varsa, defterlerin kapanma zamanı gelmişti.

Yola çıktık. Az önceki görüşme ile ilgili hiçbir şey söylemedik. Beklediğimizden çok daha iyi geçmişti. Nil'in yüzünde rahatlamış bir ifade, camdan dışarıyı izliyordu. Onun arabasını benim kullanıyor olduğumu bile fark etmemişti. Köprü yoluna girdiğimizde sordu:

"Nereye gidiyoruz?"

Sorunun cevabını çok önceden vermiş olmam gerekirdi kendime ama, hiçbir şey için çok geç olmadığını hissettiğim günlerden birini yaşıyorduk bugün.

"Babamla konuşmaya."

En son altı yedi ay önce annemi doktor kontrolünden aldığımda uğradığım çocukluk evime bakıyordum. Sağımda Nil, aklımda basit düşünceler vardı. Neyi bu kadar büyüttüğümü tabii ki biliyordum. Babamın inadı benim inadımın üstüne binmişti. Sanırım bir yanım hep onun hatasını kabullenmesini ve benden özür dilemesini beklemişti. Az önce iki eski dostun barışmasını izleyince, aslında o kadar da zor gelmiyordu gözüme. Vakit çok geç olmadan kimin haklı kimin haksız olduğu bir kenara bırakıla-

bilirdi. Büyüklüğün kimse kalacağı bile bir mesele olmaktan çıkmıştı. Yıllar yıllar geçmişti kavgaların üzerinden. Annem haklıydı. Günün sonunda ben onun oğluydum, o da benim babamdı. Kabullenilmeyecek bir yanı yoktu.

"Gerçekten bunu yapacak mısın?"

Başımı salladım. Arabayı durdurdum. "Evet, yukarı gelirsen çok hoşuma gider" dedim Nil'e.

Nil tereddüt etti. Annem ve babamla görüşecek olmak ona bir anda çok fazla gelebilirdi. Eğer kabul etmezse anlardım.

Bana baktı. Fikrimi değiştirmeden evvel bir an önce harekete geçmemiz gerektiğini bilir şekilde kemerini çözdü. Kapıyı açtı.

Kapıyı annem açtı.

"Ah, oğlum!" Ne kadar özlediğini biliyordum. Sarıldım. "Nasılsın anne?"

Boynumu, başımı öptü. "Daha iyiyim yavrum, daha iyiyim. Hoş geldin."

Kollarımı çözüp Nil'e baktım. "Pek de misafir olmayan birini getirdim yanımda" dedim.

Annem birkaç saniye bekledikten sonra "Nil kızım, sensin değil mi? Ne kadar büyümüş, iş kadını olmuşsun. Hoş geldiniz, içeri girin hadi."

"Hoş bulduk Nilüfer Abla, nasılsınız?"

Annemin adını bana sormamıştı. Hâlâ hatırlaması hem şaşırmış hem de çok sevinmiştim. Bana göz kırptı.

Her dakika beni yeniden şaşırtmanın bir yolunu buluyordu.

İçeri girdik. Salona geçtik.

On dakikalık bir sohbetin ardından Nil, bana yapmaya geldiğim şeyi yapabilmem için izin verdi. Ayağa kalktı, anneme mutfağa gidip çay koyabilmek için izin istedi. Birbirlerini iyi tanırlardı eskiden. Üniversite zamanlarımda ailelerimiz birbiriyle tanışmamışlardı ama Nil buraya çok gidip gelmişti, ben de onların yazlığına bir kez gitmiştim. Annemin Nil'i hemen tanımış olması da çok hoşuma gitmişti. "Hanım hanımcık kız" derdi eskiden onun için. hâlâ öyleydi. Zarafetinden ve saygısından hiçbir şey kaybetmemişti.

"Babam içeride mi?"

Annem sorduğum soru karşısında şaşkınlık içerisinde bana baktı. Neden sorduğumu sormadı bile.

"Evet oğlum" dedi heyecanlı bir şekilde. "İçeride. Seni görse nasıl mutlu olur."

Gülümsedim, annemi yanağından öptüm. "Onunla konuşmaya geldim zaten" dedim. Annem gülümsedi. Hiçbir şey söylemedi. Ne kadar zamandır bana bugün yapmaya geldiğim şeyi yaptırtmaya çalıştığını en iyi o biliyordu. Vakit kaybetmeden içeri geçtim. Mutfağın önündeyken annemin çaydanlığını ocağa koyan Nil'e baktım. Beni gördü. Ocağın altını yaktıktan sonra gülümsedi. "Kolay gelsin" dedi.

Güldüm.

"Sizlere de efendim."

Koridoru geçtim. Çocukluk odamın önünden de. Arka odaya vardığımda içeriden bilardo turnuvası sesi geliyordu. Kapının önünde bekledim. Cesaretimi toplamak için değil, kararlılığımdan vazgeçip vazgeçmeyeceğimi görmek için. Tahmin ettiğim gibi olmadı. Kapıyı itip içeri girdim.

Koltukta yatıyor, elinde televizyon kumandası, ekrana bakıyordu. Eve geldiğimi çoktan duymuş olmalıydı. Bana bakmadı. Koltuk takımının diğer ikili koltuğuna yaklaştım. Oturdum, biraz bekledikten sonra ben de onun gibi bacaklarımı uzattım. Baba oğul bilardo maçı izliyorduk şimdi.

Hiçbir şey söylenmedi. Ne ben ne de o bozduk sessizliğimizi. Kimin ilk adımı atacağı belirsizdi ve sadece birbirimizi bekliyorduk. Yıllar sonra bağırış çağırış olmadan aynı odada bu kadar uzun bulunabilmiş olmak bile bir başarıydı. Yine ilk kimin konuşacağı merak konusu, iki inatçı keçi bekliyorduk işte. Ekrandaki beyaz eldivenler, deliklere girmiş toplardan birkaçını çıkarıp masanın etrafına yerleştiriyordu. Atış yapıldı. Istaka, beyaz topa vurdu. Çizgililerden iki tanesi aynı anda iki farklı deliğe girdi. Ekran karesine sığmamış seyircilerden belli belirsiz bir alkış duyuldu.

Tamam, bu kadar bekleyiş yeterliydi. Beyaz eldivenli hakem bir kez daha görüntüye girdiğinde konuşmayı ben başlatacaktım.

"Diğer kanalda av belgeseli vardı, istiyorsan onu aç."

Konuşan babama baktım. Gözlerini ekrandan ayırmamış ama kumandayı bana uzatmıştı.

Gülümsedim. Uzattığı kumandaya aldım, bir kanal ilerideki av belgeselini açtım.

"... keklik ve bıldırcın içinse bu çalılıkta bekleyeceğiz..."

Göz ucuyla babama baktığımda onun da gülümsediğini gördüm.

Hayat...

Asla denilen ne varsa muhtaç bıraktırabiliyordu. Tahmin edilemeyen her türlü keşfi, buluşu, yaratılışı izletebiliyordu. Zaman öyle farklı işliyordu ki, insanı kökten değiştirebiliyordu. Bir defter de böyle kapanmıştı, yeni açılacak olanda sayfalar ancak öncekinden daha güzelleri olabilirdi.

Araba Nil'in arabası olduğu için onu direkt eve uğurlamak onun için en mantıklı rotaydı. Annemlerden direkt olarak kendi evime dönebilirdim ama onunla babamla geçirdiğim saati anlatmak istiyordum. Hem, o da dinlemek için can attığını söylemişti. Evine kadar giderken ona arabasında eşlik etmeye karar verdim. Saat geç oluyordu, aynı gün içinde o kadar çok yer değişikliği yapmış ve yoğun duygular yaşamıştık ki ikimiz de yorgunduk. Herhangi bir kafeye gidip oturmak ikimiz için de acı verici olacaktı. Yol esnasında yaşadıklarımızın üzerine konuşup,

ardından onun evinin önünden taksiye binme kararı almıştım.

Yıllardır geçirmediğimiz o baba oğul vaktini geçirmemiş olsak da yan yana oturup televizyon izlemek bizim için çok büyük bir gelişmeydi. Dürüst olmak gerekirse bu kadar iyi geçmesini bile beklemiyordum.

Çılgın bir gün geçirmiş, sabahtan akşama kadar bana eşlik eden biri olması hoşuma gitmişti. Üstelik bu kişi sıradan bir kişi de değildi.

"Annemin adını nereden hatırlıyorsun?"

Gülümsedi. Direksiyonun başında, bu sefer bildiği yolu gidiyor olmanın rahatlığını yaşıyordu. "Görene kadar hatırladığımı bile bilmiyordum" dedi.

İnsan aklı çok ilginçti.

Yol sona ermiş, Nil'in evinin önündeydik. Apartmanın girişinde iki yorgun savaşçı olarak dikiliyorduk. Onu daha fazla tutmadan söylemem gereken şeyi söylemek istiyordum.

"Senden güç almasaydım, babamı görmeye gitmezdim" dedim.

Başını utanarak öne eğdi. Yeniden beni görebilmek için yüzüme bakmaya karar verdiğinde veda vakti gelmişti.

"Biliyorum" dedi. "Biliyorum, çünkü sen olmasaydın ben de Bahar'ı görmeye gitmezdim" dedi.

Gülümsedim.

Onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum.

"İyi geceler avukat hanım."

Gözleri gözlerimdeydi. Hiç de veda etmek ister gibi değildiler.

"Gel" dedi. Elimden tutup beni apartmanın girişine götürmeye başladı.

Gülümseyerek "Hiç gitmek istemesem de saat geç oldu. Yorucu bir haftaydı" dedim. Dinlenmesi gerekiyordu.

Çantasından çıkarttığı anahtarla kapıyı açtı.

"Sana göstermem gereken bir şey var" dedi.

Kapıyı itmesine yardım ettim. O içeri girdi ama ben hâlâ dışarıda duruyordum. Gelmediğimi gördüğünde o da bekledi. Aceleci davranmamaya karar verdiğimizi sanıyordum. Bazı şeyleri ağırdan almamız gerektiğine inanan oydu ve işin sinir bozucu yanı, haklıydı da. Beni ikna etmişti. Yukarı çıkarsam neler olabileceğini biliyordum. İhtimalinde bile utanıp kendini suçlu hissedebilirdi. Buna izin veremezdim.

"Başka zamana diyelim, dinlenmen gerekiyor."

Heyecanlı bir şekilde kapıyı benim geçebilmem için daha çok açtı. Elimden tuttu. "Gel şuraya, gerçekten göstermem gereken önemli bir şey var. Hediyenle alakalı" dedi.

Bu garipti işte.

Bedenim onun emrine uyan bir asker gibi Nil'i takip etti. Asansöre vardık. Buraya ilk kez geliyordum. Evinin nasıl olduğunu merak etmeye başlamıştım ama tam bir tura varamadan, onun göstereceği şeyi görüp çıkmayı planlıyordum. On dakikadan

daha fazla kalmayacaktım.

Apartman dairesine girdik. Parke zeminde ilerleyerek salona geçtik. Burası çok güzel bir evdi. Estetik açıdan doğru köşelerde doğru miktarda bitki vardı, duvarlar beyazdı. Koltuklar da öyle. Yemek masasının üzerinde bir tabaklık yer dışında ne kadar alan varsa hepsi karman çorman kâğıt yığınlarıyla doluydu. Duvarlardan ikisi, iki Van Gogh tablosuyla süslenmişti. Hani şu ay çiçekli olan ve gece vakti bir kafenin dışını resmettiği tablolardı. Salonun diğer iki duvarı geniş pencerelerden oluşuyordu. Pencereler, ahşap kahverengi pervazla İstanbul şartlarında özlenen balkonlardan birine açılıyordu.

"Zevk sahibisin" dedim.

Salonun köşesinde yerden yükselen gri, ince lambayı yaktı. Ev loş bir aydınlatma ile aydınlanmış, etrafımı incelerken bana kolaylık sağlamıştı.

Yarın cumartesiydi, istediği gibi uyuyabilirdi. Bu sebeple on dakikalık ziyaretimi belki on beş dakikaya çıkarmayı düşünebilirdim.

Sehpanın üzerindeki boş üç kahve bardağını kaldırıp toparlamakla uğraşır sanıyordum ama yapmadı. Lambayı yaktıktan sonra normal şartlarda bir televizyonun durması gerektiğini düşündüğüm boşluğa gidip bana pikabını gösterdi. Ona aldığım plak hali hazırda takılı duruyordu. Çıkartıp yerine yerdeki hasır plak sepetinden başka bir tane taktı. Diğer plakları neredeydi? Burada sadece iki tane vardı.

"Sana göstermek istediğim şey bu" dedi. Yeni plaktan Amy Winehouse'un Valerie şarkısı çalmaya başladı. Plağın kabını bana getirdi. "Sana yalan söyledim, plak koleksiyonum yok. Aslında, senin hediye ettiğin The Beatles'a kadar hiç yoktu." Arkasını dönerek pikabı işaret etti. "Şu alet yıllardır orada bomboş oturuyordu. Onu her gördüğümde fırsat bulduğumda gidip kendime birkaç 33'lük plak alacağım söylemiş olsam da bir kez bile yapmamıştım." Yeniden bana tuttu. Elinde tuttuğu kaba bakıyordu. "Sonra sen geldin, hayatımda ne eksikse doldurmaya başladın. Bir şekilde yolunu buldun, kalbime kadar ulaştın. İlk plağım senin hediyendi. Neyde geç kaldığımı düşünmüşsem aksini kendime gösterebileceğimi ispatladın. Ertesi günü gidip bunu aldım. Artık iki plağım var. O kadar değerli ki benim için bu." Gülümseyerek başını kaldırdı. Onu onayladığımı görmek istiyordu. Onu anladığımı, kendini geliştirdiğini görmemi istiyordu. Bir çocuk annesine çizdiği resmi neden gösterirse, bir sevgili neden sevdiği için en güzel hediyeyi almayı düşünürse o yüzden bana bunları anlatıyordu. Sevgimin karşılığını vermek için. Onun sevgisinin karşılığını da benden alabilmek için. Babamla görüşmeyi kabul etmemiş olsaydım beni buraya getirir miydi diye düşünmeden edemiyordum ama bugünün çok şeyi değiştirdiğinden emindim. Bana yalan söylemiş ve aslında eviyle ilgili hayallerinden bahsetmişti "Mutluluk nedir?"

dediğimizde. Led ışıklar yoktu henüz belki ama ilk iki plağı tamamdı. Bilmeden etmeden nasıl olmuştu da gidip onun için en anlamlı olabilecek hediyeyi seçebilmiştim? Sadece içimden gelmişti. Onu mutlu etmek için yapmıştım ama gördüğüm üzere çok, çok daha fazlasını yapmıştım.

Elindeki kare kartonu aldım ve kenara bıraktım. Nil'in saçlarının kokusunu duyabileceğim kadar ona yakındım artık. Bir elimle onu belinden tuttum. Diğer elim ise boynunun yanındaydı. Işığın yüzüne bıraktığı gölgeleri izliyordum. Ben onu izlerken, oysa benim bir sonraki adımımı tahmin etmeye çalışıyordu. Aldığı kararlara her şeyden çok saygı duyuyordum. Beni itmesi için bekledim. Yakınlığımdan rahatsız olmasını, bir şeyler söylemesini ve olacaklara engel olmasını istedim. Olmadı. Hiçbir şey söylemedi.

Ona bir fırsat daha tanıdım. Herhangi bir şey söylemek için son şansıydı. Nil'e karşı kendimi tutmak çok zordu. Her şeyi beni cezbediyor, kendimi yeniden yaşayan bir erkek gibi hissetmeme sebep oluyordu. Hisseden, arzulayan, hoşlanan, yorulan, heyecanlanan, bekleyen, sabırsızlanan...

"Öp beni" dedi.

Beklemeden boynunun yanında duran elimi ensesine götürdüm ve onu kendime çektim. Dudaklarımız buluştu. O an her şeyi unuttum. Bizim dışımızda insanların yaşıyor olduğunu, dünyanın döndüğünü ve yuvarlak olduğunu, sayıları, harfleri... Bildi-

ğimi sandığım ne varsa yanılmıştım şu koca sahte hayatımda ama sadece tek bir kadında emin olmuştum.

Gözlerimi açıp onu görmek istiyordum ama yapamadım. Hiçbir şeye bir daha asla fırsatım olamayabilirmiş gibi hissediyordum. Nil'i bugünden sonra bir daha öpebilecek miydim? Yeniden bu kadar yakın olabilecek miydik yarın? Tüm belirsizliklerin bilincinde, anın tadını çıkarmaya adadım kendimi. İşte bu yüzden açmadım gözlerimi. Onu tatmin etmek, benimle paylaştığı ne varsa minnettarlığımı göstermek istiyordum. Öpüştüğümüz için pişman olacaksak en azından tadını çıkartmak istiyordum.

Hissettiklerim tarif edilemezdi. Belindeki elimi yukarı çıkararak Nil'in yüzünü iki elimle tuttum. Öpüşü beni yirmi iki yaşıma götürüyordu. Yeniden gençtim, her şeyi yapabilirdim ve dünya ayaklarımın altındaydı. Her şey daha da ateşlenirken beni geriye doğru ittiğini fark ettim. Beyaz koltuğa düştüm. Kucağıma oturdu. Birbirimize daha yeni kavuşmuştuk. Kaybedecek tek bir saniyemiz daha yokmuş gibi bastırıyordu kasıklarıma. Gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Nil'i dünyadaki her şeyden çok istiyordum ama içimde daha ne zamandan beri orada olduğunu bilmediğim irade, ona vazgeçebilmesi için zaman tanımayı bir zorunluluk olarak görüyordu. Düğmeler sona yaklaşırken onu düşmemesi

için kollarımla sırtından destekledim. Boynunu öpmeye başladım. Kokusu beni mahvediyordu. Dudaklarım sıcacık boynundan köprücük kemiğine ulaştı. Omuzlarına doğru ilerlerken elbisenin askılarını indirirken buldum kendimi.

Hani vakit tanıyorduk Kaya?

Bir eliyle kucağımdaki yerinde sabit durmaya çalışırken diğer eli saçlarımda geziyordu. Her dokunuşu beni daha çok cezbediyordu. Heyecanını boynundaki atardamarda hissedebiliyordum. Daha fazla dayanamayacaktım.

Nil'i bacaklarından ve kalçasından tutarak ayağa kalktım. Bacaklarını belime doladı. Salondaki kâğıtlarla dolu masaya götürdüm. Onu masaya oturtmadan önce tek kolumla tüm kâğıtları yere attım. Nil'i nazikçe oturttum. Bacaklarıyla beni kendine çekti. Tüm düğmeleri açılmış gömleğimden tek harekette kurtuldum. Pantolonumun cebinden cüzdanımı ve anahtarlarımı çıkarttım, masaya bıraktım. Artık hiçbir ağırlık olmadan devam edebilirdim. Yarı oturur şekilde bana bakıyordu. Elimi ensesine götürüp yüzünü kendime çektim. Yeniden öpmeye başladım. Onu öpmek o kadar güzeldi ki sabaha kadar hiç durmadan devam edebilirdim. Bacaklarını gevşettiği anda diğer elimi kullanarak bacaklarını araladım. Birden kendini çekti. Öksürmeye başladı.

Nefes nefese kalmıştım. Öksürdüğünü görünce onu masada doğrulttum. "İyi misin?"

Eliyle karnını tuttu. Başını olumsuz anlamda salladı. "Midem çok bulanıyor" dedi.

Elbisesinin askılarını eski yerlerine kaldırdım. Yüzüne düşen saçları omuzlarından geriye atmasına yardım ettim. "Su? İçebilecek gibi misin?"

Acı çekiyordu.

"Evet. Mutfakta masada."

Duyduğum anda hızlıca mutfağa gittim. Masanın üzerinde içi dolu bir sürahi ve yanında da büyük bir su bardağı vardı. İkisini de kaptığım gibi salona döndüm.

Nil masadan inmiş, sandalyelerden birine geçmişti. Alnını ve karnını tutuyordu. Bardağı yarısına kadar doldurdum, ona uzattım. Birazını içti. Nefesini düzenlemeye çalışıyordu.

"Başın da mı ağrıyor?" diye sordum.

"Vertigo."

"Ciddi misin?"

Başını salladı.

"İlacın var mı? Ya da ne alınması gerekiyor?"

"Şu an sadece beş dakika burada oturmak istiyorum" dedi zar zor. Onun için tüm oda dönüyor olmalıydı. En yakın sandalyeyi çektim, yanına oturdum. Keşke elimden su getirmek dışında daha faydalı şeyler de geliyor olsaydı. Lanet olsun. Onu böyle görüyor olmak çok kötüydü.

Biraz bekledi. Daha iyi gibi hissettiği ilk anda yavaş hareketlerle ayağa kalktı. "Yüzümü yıkayacağım, bir yere gitme" dedi.

Hastalıkla yeni mi uğraşıyordu, önceden beri mi vardı, nasıl başa çıkıyordu? Dediğini yaptım. Masada, beni bıraktığı yerde onu beklemeye başladım. Salonun kapısını açık bırakıp gitmişti. Kustuğunu duydum. Hole geçip banyoyu buldum. Vardığımda çoktan sifonu çekmiş, musluğun yanındaydı. Acele hareket etmeden yüzünü yıkadı. Aynadan bana gülümsedikten sonra eline diş fırçası ve diş macunu aldı.

"İyiyim" dedi.

Dişlerini fırçaladı. İşi bittikten sonra yanıma, banyonun kapısına geldi. Hâlâ çok sempatik gözüküyordu. Işığı kapattı. Birlikte salona döndük. Koltuklardan birine oturdu.

"Rica etsem hatun bir kez daha you know I'm no good demeden pikabın iğnesini kaldırır mısın?"

Gülümseyerek dediğini yaptım. Dönüp yanına oturdum.

Her şey daha sakindi artık. Kolumu koltuğun üstüne koyup başımı yasladım. O da gülümseyerek bana bakıyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Bacağının üzerindeki elimi tuttu. "Hayır, muhtemelen on beş yirmi dakika kadar daha bu böyle devam edecek" dedi. En azından vurduğu anda ben yanındaydım. Yalnız yaşıyordu ama bu işkencenin üstesinden tek başına gelmesine gerek yoktu.

"Hangi sıklıkla oluyor?"

Gözlerini kapatıp eliyle beni susturdu. "Şu an hiçbir şey bilmiyorum" dedi. Güldü sonra.

Uzanmak istermiş gibi koltukta sırtını geriye yasladı. Bunu fark ettim, bacaklarını toplayıp üzerime doğru uzatmasını sağladım. Koltuğun koluna asılı pikeyi açtım. İkimize birden örttüm. Oda sıcaktı. Üşümesinin imkânı yoktu. Yine de gece uyandıkça bakar, kontrol eder, ona göre içeriden bir şeyler bulmayı denerdim.

Saatler önce titreşime aldığım telefonum yemek masasında hareket etmeye başladı. Cızırtısı buradan duyuluyor, rahatsız ediyordu. Nil'se koltuğun yastıklarına iyice gömülmüş, bacaklarını iyice benim olduğum tarafa uzatmış, son derece rahat gözüküyordu.

Duvardaki saat gecenin biri olduğunu gösteriyordu. Cuma gecesi bu saatte beni kim arıyorsa yarına kadar beklemek zorundaydı. Yerimden bir milim bile kıpırdamayacaktım.

5. Kisim

Güzel anların üstünden bir hafta geçti.

Hâlâ güzel anlar yaşamıyorum demiyorum, farklı açılardan hayatım hiç beklemediğim kadar iyi gidiyor.

Uzun yıllardır birlikte çalıştığımız İngiltere'deki bir bürodan teklif aldım. Altı aylığına oradaki bir şirketin Türkiye ile yaptığı işlerde kadrolu avukat olmam isteniyordu. Pozisyonda gözü olan kim varsa kıskançlığından çatlıyordur muhtemelen. Bu durum büronun prestijini arttırdı. Müvekkil sayımızda bir artış da görmüyor değilim, bu haberin ardından üç farklı şirketten e-posta aldım. Oyun yazmaya başladım. Evet, hayal değil, rüya da görmüyordum. Bilgisayarımdaki binlerce gereksiz dilekçenin olduğu Word klasörlerinin arasında parlayan bir yıldız var artık. Güzel gider mi, sahnelenir mi bilmiyordum. Yine de yeniden yazıyor olmak şimdilik yeterliydi benim için. Kaya... Her zamanki gibiydi. Birlikte geçir-

diğimiz günlerin hepsi bir öncekinden daha özel olmaya devam ediyordu. Kısa zamanda çok şey paylaştık. İşte, oyunumun ana fikri de bu olacaktı. Birlikte ne kadar vakit geçirildiği değil ne kadar paylaşıldığıydı önemli olan. Birçok kilometre taşını saatler içinde aşmıştık biz onunla. Ruhuma iyi gelen bir yüzü vardı onun. Güler yüzü, düşünceli yanı, açık sözlülüğü, saygılı oluşu... Bir kadın olarak kendimi kaptırmamak elimde değildi. Yerimde kim olsa, onu düşünerek uyanır, kahvaltı eder, yürüyüş yapar, akşam da onu düşünerek uyurdu. En güzel şeyleri hak eden iki insandık. Mutlu olmayı, sevmeyi ve sevilmeyi en derinden yaşamalıydık. Zaman bugüne kadar yüzümüze gülmemişti, şimdiyse her şey farklıydı.

Her ne kadar iyi giden şeyler çoğunlukta olsa da içimi kemiren karanlığı söküp atamıyordum.

Geçen hafta bana geldiği akşam Kaya'ya yalan söylemiştim. Vertigo ile hiçbir alakam yoktu. Annemden gördüğüm ne kadar semptom varsa sergilemeye çalışmıştım. İnandı. Ona yalan söyleme ihtiyacı duyabileceğimi düşünmedi bile. Bana işte o kadar güveniyordu. Bense bu yüzden suçluluk duygusu içinde kıvranıyordum.

Kaya ile birlikte olmayı çok istiyordum ama bu onun hâlâ evli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Öpüşürken, sarılırken, elimi tutarken hâlâ bir yerlerde bir eşi olduğunu bilmek çok ağırıma gidiyordu.

O akşam aramızdaki çekime yenik düşüp sınırlarımızı aşmak üzereydik. Hissettiğim her güçlü duyguda bu gerçekler gözümün önüne gelip başımı ağrıtıyordu. Onu başka biriyle düşünmek, en ufak bir kıvılcımda yeniden barışabilecekleri ihtimali midemi bulandırıyordu. Bir şeyi bu kadar çok isterken bir o kadar da iğreniyor olmak çok zordu. O gün hissettiklerimiz gerçekti, bense gerçekliği yalanlarımla kirletmiştim. Şimdi ise yüzüne bakamıyor, kafamı allak bullak eden pişmanlığımı ona belli etmemeye çalışıyordum. Kaya'nın dertleri zaten kendisine yeterdi. Benim endişelerimde boğulan tek kişi ben olmalıydım. Onu kendimle birlikte aşağıya çekemezdim. Boşanma davasının son celsesi olacağını tahmin ettiğim celse, bu haftaya alınmıştı. Sonucun nasıl olacağı hem beni hem de onu geriyordu. Gerçekten de tek ihtiyacım olan, bu haftanın bir an önce yaşanıp sona ermesiydi. Ne olacaksa artık olup bitmesiydi. Sonrasında doğru bir vakitte ona neden geçen hafta yalan söylediğimi açıklayacaktım.

Kaya hayatıma yeniden girdiği andan beri bana hem en büyük güzellikleri hem de daha önceden tatmadığım endişeleri getirmişti. Başka bir adamın evliliğinin akıbetini düşünüyor olmak ve bu çerçevede kendime yer biçiyor olmak aşağılık hissetmeme sebep oluyordu. Onun hiçbir suçu yoktu. Başta bana olan yaklaşımının sahici olmadığını, yerimde kim olsaydı aynı şekilde davranacağını düşünüyordum

ama birlikte vakit geçirdikçe onun da beni seviyor olduğunu anlamıştım.

Ben Kaya Altınoğlu'na yine, yeniden âşıktım.

Ama...

Yıllar önce beni bir başıma nelerle bıraktığını unutmamalıydım.

Ayrılığımızın tek sebebi onun Amerika'ya gitmesi değildi. Bunu ikimiz de çok iyi biliyorduk, bilerek konusunu açmamıştık. Ertelenen meselelerin ne zaman masaya yatırılacağını kestiremiyordum. Kapısını kapatıp kilitlediğim ne varsa yeniden gelip beni bulabilirmiş gibi hissediyordum. Hayatım boyunca hissettiğim eksiklik yeni yeni doldurmaya başlamıştı kendini, elimden alınmasına izin veremezdim ki! Ona tekrar güvenebilmeyi her şeyden çok istiyordum. Kolay değildi. Beni soktuğu ikilem çok acımasızdı. Bir yanım da bu yüzden çok kızgındı. Bu hayat bana bir başıma yeterince çektirmişti. Kaya'nın sebep olduğu ya da olmadığı bir ton yalnızlığı taşımıştım omuzlarımda.

Bugünse yeniden ikinci bir şans sunulmuştu bize.

Bir şans daha...

Onun da hislerinin karşılıklı olduğundan hiçbir şüphem kalmamıştı.

İşte, durumu kolaylaştıracağı yerde tamamen zora sokan da buydu. Eşiyle evliliklerinin düzelme ihtimalinde Kaya'yla aramdaki bu gerçeklik tüm umudunu yitirecekti. Kendimi kötü düşünmeme konu-

sunda ikna etmeye çalışıyordum ama baş ağrıları ve mide bulantıları durmak bilmiyordu. Soluğu doktora gitme fikrinde aldım ben de.

"Nil Özer?"

Hastane koltuklarındaki diğer herkes gibi ben de ismimi söyleyen hemşireye baktım.

"Buyurun."

"Doktor Bey sizi çağırıyor."

Gülümseyerek teşekkür ettim. Ayağa kalktım ve birkaç tahlil öncesinde ziyaret ettiğim odaya tekrar girmek üzere hazırlandım.

"Sonuçlarım nasıl? Sorunun kan değerlerimde olabileceğini düşünüyorum. Genç kızken de demir eksikliğim vardı" dedim otururken. Hemşire hanım doktorun odasında bizi yalnız bıraktı.

Gözlüğünü takmış, elindeki kâğıtları inceleyen doktor birkaç saniye sonra kâğıtları bırakıp gülümsedi.

"Demir ile ilgili canınızı sıkacak hiçbir sorun yok Nil Hanım" dedi. Bu garipti. "İş yoğunluğu, stres?" Son zamanlarda yaşadığım stresi yazmaya kalksam ancak bir roman olabilirdi çünkü.

"Tebrik ederim, hamilesiniz."

Ne?

"Hayır" dedim.

"Canınızı sıkabilecek durumun demir değerlerinizle ilgili olmadığını söylemiştim" dedi yüzümün aldığı ifadeyi gördüğünde.

Deja vu.

"Emin misiniz?" diye sordum kelimelerim birbirine karışmışken.

Ellerim ve bacaklarımın hissiyatını kaybetmiş gibiydim. Yüzüm yanıyordu. Yanaklarım birazdan alevler içinde kalacakmış gibiydi. Karnım ağrımaya başlamıştı. "... emin misiniz?" diye sordum ikinci kere. Ne yapacağımı bilemiyordum.

"Evet. Tebrik ederim. Dokuz haftalık. Buyurun bu da raporunuz."

O raporu ayağa kalkıp almak, hayatımda yaptığım en zor şey olmuştu.

Kâğıdı alır almaz tekrar oturdum. Kendi gözlerimle görmek istedim. Herhangi bir yanlışlık olup olmadığını bir an önce öğrenmem gerekiyordu. Kâğıdın sol üst köşesinde yazan isim, benim ismimdi. Kan grubum doğruydu. Test tarihim bu sabahı gösteriyordu. Sonuç pozitifti. Arka sayfada kan değerlerim, idrar testim ve diğer tahlil sonuçlarım vardı.

Sonuç pozitifti.

"Pek beklediğiniz bir haber değildi sanırım" dedi. Panik atak geçirip geçirmemek bir insanın kontrol edebileceği bir şeyse eğer, tam şu esnada geçirmemek adına dünyanın en büyük çabasını sarf ediyordum.

"Değildi" dedim yarım yamalak. Ayağa kalktım. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Elimdeki kâğıtla ne yapacağımı bilmiyordum.

Kapıya yöneldim ve sonrası çok gürültülüydü.

Bekleyen hastaların konuşması, susmayan telefonlar, ağlayan bebek sesleri, ne varsa hepsi başımın etini yiyordu. Hızlı adımlarla asansörlerin olduğu boşluğa yürüdüm. Aşağı inmek için düğmeye bastım. Gelmedi. Bir kez daha bastım. Hâlâ gelmiyordu. Defalarca basıp lanet asansörün neden gelmediğine dair olay çıkarttım. Daha fazla beklemeden vazgeçtim. Gürültüye dayanacak halim kalmamıştı. Merdivenlerden inmeye başladım. Dört katı kaç saniyede indiğimi bilmiyordum. Elimdeki kâğıt, tutmayan ellerimde hissizleşmeye başlamıştı. Hâlâ elimde miydi, yoksa değil miydi? Yoksa hayal mi görmüştüm? Demir eksikliği olamaz mıydı? Başka bir doktora daha gitmeliydim. Testlerde bir karışıklık olmalıydı. Hamile bir kadın benimle aynı saatte gelip aynı testleri yaptırmıştı. Başka açıklaması olamazdı.

Avluya çıktım.

Peki şimdi?

Gidebileceğim neresi vardı ki?

Konuşabileceğim kim vardı?

Kaya'ya ne diyecektim?

Derin nefesler alıp verdim. Kendimi sakinleştirmeyi denedim. Yapamadım. Hayatımın en güzel dönemi başlamak üzereymiş gibi hissederken bir anda tüm dünyam başıma yıkılmıştı. Ne yapacağımı bilememenin çaresizliğini oksijeni kabul etmeyen ciğerlerimde yaşıyordum. Ağzımda metalik bir tat vardı. Dudağımı ısırıyordum. Boştaki elimi saçlarımın arasında ge-

çiriyor, kendimi bu rüyadan uyandırmak için çimdiklemeyi düşünüyordum. Volta atmak iyi bir fikir miydi? Neyi değiştirecekti? Vazgeçtim. Annemi arasam, o hangi ülkede meditasyon yaptığı belli olmayan hippiyi nasıl evine alabiliyorsun diye bağırırdı. Bebeğin babası oydu. Hakan'a söylemem gerekiyordu. Kim bilir neredeydi? Hâlâ Çin'de miydi? Çoktan dönmüş olması gerekiyordu. Buraya dönüp beni bu karmaşanın içinden kurtarması gerekiyordu.

Hayatımda ilk kez eksik hissetmemeyi öğretmiştim kendime. Şimdiyse yalnızlık hiç bu kadar soğuk olmamıştı. En dolu halimde en yalnızdım. Evi olmayan bir çocuk gibiydim. Parkta diğer çocuklarla oynamış, kahkaha atmış, hayatının en eğlenceli gününü geçirmiş, herkesin annesi akşam yemeğine çağırdığında oracıkta yapayalnız kalmış...

Avludaki insanların bana baktıklarını fark ettim.

Sakin olmalıydım. Yapacağım hiçbir paniğin karnımın içindeki dokuz haftalık bebeğin varlığını değiştirmeyeceğini kabullenmeliydim. Ambulansla gelen, sedyedeki yaşlı bir adamı gördüm. Az önce çıktığım kapıdan içeri giren engelli bir çocuğu, onun ailesini. Etrafımdaki insanları inceledim. Herkesin ne kadar zor hastalıkları vardı. Benim bu kadar panik yapıyor olmam, onlara yaptığım bir haksızlıktı. Son bir kez derin bir nefes alıp verdim. Avludaki plastik masa ve sandalyelerden boş olduğunu gözüme kestirdiğim bir tanesine oturdum.

Birkaç dakika bekledikten sonra daha iyiydim. Bacaklarım hâlâ titriyorlardı ama ellerimin ve kollarımın kontrolünü yeniden ele alabilmiştim. Kendimi iyi hissettiğimi düşündüğüm ilk anda ortadan ikiye katlanmış raporu tekrar açtım. Üstünde yazılanların doğruluğu son kez daha kontrol ettim.

Pozitif.

Bir elimi ağzıma götürüp şaşkınlık içinde gülümsedim. Gözlerim doldu. Hem gülüyor, kahkaha atıyor hem de ağlıyordum.

Hamileydim ve bir bebeğim olacaktı.

Dünyanın en güzel hediyesi, hayatıma girebileceği en ters zamanda karnımdaydı. Anneliği, bir çocukla ödüllendirildiğim için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. İçinde bulunduğum durum kolay bir durum değildi. Hukuki açıdan Türkiye'de kürtajın mümkün olabilmesi için bebeğin maksimum on haftalık olması gerekiyordu. Dokuz haftalık hamile olduğum gerçeği de beni daha fazla paniğe sokuyordu.

Karar verme süresi çok azdı. Ayrıca bebeğin babası Kaya değildi, eski nişanlımdı.

Baba olmak için değil, eş olmak için bile hazır değildi o adam. Her şeye rağmen bunu bilmeye hakkı vardı.

Ya Kaya?

Tepkisi ne olacaktı? Benden tamamen uzaklaşıp her şeyi mahvettiğimi düşünür müydü? Suçlanacak bir durum yoktu. Şu saatten sonra artık hiç kimse hiç kimseyi suçlayamazdı.

Karnımı tuttum. İçimde harika bir dünya taşıyor olduğumu bu kadar geç fark edebilmiş olmama şaşırıyordum. O kadar şarap içmiştim, sigara içmiştim, tüm bunlar için özür diledim. Haberim yoktu ki! Varlığını bilseydim, böyle mi yapardım?

Çantamdan cep telefonumu çıkarttım. Rehbere girdim.

Elim öncelikle Kaya'nın numarası üzerinde durdu.

Onu aramayı çok istedim ama yapamadım. Hiçbir şeyin aynı olmayacağını biliyordum o yüzden o krizi en azından kendi içimdeki krizi çözdükten sonra yaşayabilirdim. Kaya'nın benden kopup gidecek olması ihtimali kalbimi paramparça ediyordu. Bir bebek taşırken bebeğin sağlığından önce, hatta yaşayıp yaşamayacağı kararını vermeden önce Kaya ile olan ilişkimi düşünüyor olmak da beni karakterimi sorgulamaya itiyordu.

Telefonu masaya attım.

"Lanet olsun" dedim. Konuşabileceğim kim varsa hepsinin cevabını şimdiden duyar gibiydim ve hiçbiri hoşuma gitmiyordu.

Cüzdanımı çıkarttım. Kredi kartlarımın arkasındaki kartvizitlikten en üstte duran beyaz kartı çıkarttım.

Bahar Ceylanova

Organizasyon Yöneticisi

Tarihin tekerrürü diye bir tabir vardır.

Başıma geleceğini hiç tahmin etmemiştim.

Kartta yazan numarayı aradım. Açması için dua ederken bir yandan da aramak için neden on yıldır hayatımda olmayan eski bir arkadaşımı seçtiğimi sorguluyordum. O kadar mı yalnızdım?

"Alo!.."

Bahar'ın sesi telefonun diğer ucundan bana ulaştı. "Benim, Nil."

Biraz bekledi. "Aa, Nil, merhaba. Nasılsın?"

Yutkundum. Bunu yapmak benim için de zordu.

"İyiyim, iyiyim. Müsaitsen kahve içebilir miyiz diye soracaktım" dedim gözlerim dolarken.

Kabul etmesi için yalvarıyordum adeta içimden.

"Olur, tabii olur, neden olmasın? Çocukları anneme bırakayım, sonra seni ararım."

Gözlerimi kapatıp başımı yukarı kaldırdım.

"Harika" dedim konuşmakta bile artık zorlanmaya başlamışken.

"Bir saate Zorlu Center uygun olur mu senin için? Uzak mı sana?"

Burnumu çektim. "Hayır" dedim gözlerimi silerken. "... hayır, yakınım. Anlaştık" dedim.

Telefonu kapatmadan önce biraz duraksadı. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Aynı şey üniversitedeyken başıma geldiğinde Bahar, ne yazık ki yanımda olmayı reddetmişti. Önyargılarını kırmamıştı. Beni o hastane koridorlarında yalnız bırakmıştı.

İkiye katlanmış kâğıda bakıyordum. Kaya, Ha-

kan, İngiltere... Sadece bunlar değil, artık her şey çok farklı olacaktı. Vereceğim kararlar ne olursa olsun hepsinin birer sonucu ve sonuçlarının uzun vadeli etkileri olacaktı. Artık tek bir kişi için yaşamıyordum bu hayatı. Kendim için ve bebeğim için yaşıyordum. Kürtaj söz konusu ise buna da ikimiz için karar vereceğim gibi diğer ihtimale de yine ikimiz için karar verecektim. Omuzlarımdaki yükü, sorumluluğu hissedebiliyordum. Doktorun odasından çıktığımdan beri, son dört dakikada hayatım baştan aşağı değişmişti.

"İyi olacağım" dedim Bahar'a.

Telefonu kapattık. Arabayı park ettiğim yeri hatırlamaya çalıştım. Hastanenin karşı sokağı olmalıydı. Acil girişinin hemen karşısına geçmem gerekiyordu. Girişe doğru ilerledim.

"Nil!"

Başımı çevirip sesin geldiği yöne baktım.

Kaya, elinde bir kâğıt koşarak bana geliyordu.

"Bitti" dedi büyük bir sevinçle. "İstediği anlaşmayı imzaladım. Şirketi ona bıraktım ve bitti. Artık bekâr bir adamım" dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerim buğuluydu. Benimle bir daha asla zaman kaybetmemek için şirketini bile o kadına bırakmıştı. Gülümsemeye çalıştım, sahip olabileceğimiz ve birlikte yapabileceğimiz tüm o güzel şeyleri düşündüm. Hayallerini kurdum. Evlendiğimizi, birlikte yaşlandığımızı, ta-

tillere gittiğimizi, bir sürü yemek yaptığımızı... Bunların hiçbiri yaşanamayacaktı.

Yanaklarıma süzülen gözyaşlarımı gördüğünde kendi heyecanını bir kenara bıraktı. "Ne dedi doktor?"

Söyleyemezdim.

Başımı iki yana sallıyordum. Beni bırakıp gitmesi için yürümeye devam ettim. Peşimden geldi, kolumdan tutup beni kendine çevirdi. "Kontrole geldin, biliyorum, o yüzden çıkışına yetişmeye çalıştım. Ne dediler?"

Ağzımı açtım. Söyleyebilirim sandım.

Yapamadım.

Endişeli gözlerle iki omzumdan beni tutmuş, yanıt vermemi bekliyordu.

"Söylesene Nil" dedi. Gözleri kıpkırmızıydı artık. "... neyin varmış?"

Başımı öne eğdim. Elimdeki kâğıdı açıp ona verdim.

Okuduğu satırlardan sonra bana baktı. Gözleri kan çanağı, dudakları dümdüzdü. Bakışları artık çok soğuktu. Benden nefret ediyor muydu? Edemezdi. Etmesi için hiçbir sebep yoktu. Ondan çok önce olmuş bir şey için hesap soramayacağını o da biliyordu. Sessiz kaldı. Kâğıdı indirdi. Artık sadece birbirimize bakıyor, hiçbir şey söylemiyorduk. Bana öyle bakmasına dayanamıyordum.

"Bir şey söyle Kaya" dedim tuzlu dudaklarımdan çıkan kelimelerle. Gözlerim yanıyordu. Kendimi bı-

raksam bin nehir ağlarmış gibi hissediyordum. "Konuş, bir şey söyle! Herhangi bir şey, lütfen" dedim.

Kaya kâğıdı sakince bana verdi. Son bir kez daha gözlerime baktıktan sonra arkasını döndü. Yürümeye başladı.

"Kaya!" Hızlanarak ona yetiştim. "Bekle lütfen, Kaya!"

Durmadı. Yürümeye devam etti. Bu hayatta neleri farklı yapabilirdik, çığlık çığlığa dolaşıyordu düşüncelerimiz. Onda da bende de.

Onu tutup çeviremezdim. Çevirseydim, yolunu kesip önüne geçseydim, ne diyebilirdim ki?

Gidişini izledim.

Hayatımın en güzel kısmının ellerimden ikinci ve son kez kayıp gidişini izledim.

Bahar'la görüştükten sonra eve döndüm. Görünen o ki çocuklarını yalnızca iki saatliğine annesine bırakabilmişti çünkü ikisinin de saat altıda basketbol antrenmanı vardı. İyi olmadığımı gördüğü için nazikçe bir teklifte bulunup onlarla gelmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Dürüst olmak gerekirse düşüncelerimle yalnız kalmamak adına her şeyi yapmaya razıydım. İkinci saatin sonunda kendimi bir ilkokulun spor salonundaki tribünlerde otomattan aldığım Kitkat'ı yerken bulmuştum.

Bahar'la yaptığımız buluşmanın sonucunda Kaya'nın davranışının doğal olduğuna karar vermiştim. Onun yerinde ben olsaydım, muhtemelen has-

taneyi yakardım. Bahar'ın öncelik vermemi istediği konu annemin ve Hakan'ın durumu öğrenmesi gerektiğiydi. Bebek kalacaksa da aldırılacaksa da Hakan'ın bunu bilmeye hakkı vardı.

Elime telefonu aldım.

"Bu numarayı kendi arzum ve isteğimle çevireceğim aklımın ucundan bile geçmezdi" dedim rehberdeki numarasına tıklarken.

Telefon dört kere çaldı.

"Günaydın dedi güneş sana bugün, iyi uyudun mu?"

Adamı iki aydır görmemiştim, Çin'e gittiğinde ölüp ölmediği belli değildi ve söylediği ilk şey buydu.

"Hiç değişmeyeceksin, değil mi? Saat dokuza geliyor" dedim. Söyleyeceğim şeyleri hazırlamıştım. Onu buraya çağıracak, konuşmamız gereken şeylerin olduğunu söyleyecektim. Uzatmadan.

"Ben yeni uyandım. Dün gece yıldızların haritasını çıkarıyordum."

Tanımayan biri Hakan'ın konuşma tarzını ve söylediklerini duysa, kesinlikle dalga geçtiğini düşünürdü. Oysa ne yazık ki bu onun gerçek haliydi.

"İstanbul'da mısın? Neredesin?"

Bir yandan bir şeyler yiyordu. Çiğneme sesleri buraya kadar geliyordu. "Aslında hangimiz neredeyiz ki? Bulunduğumuz şehirlere, köylere, evlere isim takmamış olsaydık onların isimleri olur muydu? Her yer aynı yer olmaz mıydı?"

İtiraf ediyordum, bir zamanlar bu tarz şeyler hoşuma gidiyordu ki ben bu adamla nişanlanmıştım.

"Hakan seninle konuşmam gerekiyor, bana gelir misin? En kısa zamanda hem de."

Ne çiğniyordu gerçekten? Ne çiğniyor olabilirdi bu kadar?

"İki gün sonra Şirince'de bir kampa gidiyorum, hazırlanmam lazım" dedi. Sahip olduğu tüm malvarlığı iki şalvar bir de düz beyaz tişörttü. Hazırlanması kaç saniye sürebilirdi?

"Bu akşam gelebilir misin?"

"Güneş ışığım, söyledim ya, yıldız haritası çıkarıyorum."

Kafayı zaten yemiş bulunduğum için söylediği hiçbir şey beni çileden çıkartmıyordu.

"Yarın? Olur mu?"

"Hımm, bak o olabilir."

Ne yiyorsan yut artık!

"İlk iş olarak kalkıp buraya geliyorsun, tamam mı?"

Güldü. "Birileri özlemiş sanırım" dedi.

Özlediğim tek şey akıl sağlığımdı.

Evet, geriye annemi aramak kalmıştı. Saati bir kez daha kontrol ettim, uyumamış olması gerekiyordu, geç değildi.

"Anne?"

"Nil, napıyorsun kızım?"

Hayatımın en zor kararlarıyla cebelleşiyorum.

"İyiyim, evdeyim, oturuyorum. Sen n'apıyorsun?"

Televizyon sesleri geliyordu. "Ben de oturuyorum. Hayırdır bu saatte aramazdın sen"

Elimi yumruk yapıp alnıma götürdüm. Bu, tahmin ettiğimden de zor olacaktı çünkü annem Fethiye'deydi. Ona yüz yüze söyleme şansım yoktu ve Hakan'la nişanı attığımızdan beri iki üç kez görüşmüş olduğumu bilmiyordu. Kaya'yla aramdakileri bilmiyordu.

Bebek adımları ile gidelim.

"Evet, seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Arkadan gelen televizyon sesi kesildi. "Bir şey mi oldu Nil?"

Eyvah. Annem iyice pimpiriklenmiş ve ta oralardan kafasında kurmaya başlamıştı.

"Yani, bir şey oldu evet. Sana söylemem gerekiyor, önemli."

Annemin evin içinde kırk takla attığını hissediyor gibiydim.

"Ne oldu? Çabuk söyle bak endişeleniyorum."

Hamile olduğumu bilmesi gereken üç önemli kişi içinde kendini kaybedeceğinden en çok korktuğumdu annem.

Sanırım yapamayacaktım.

"Aaa, Bahar'ı hatırlıyor musun? Üniversiteden..."

Biraz düşündü. "Evet, evet, hatırlamaz olur muyum? Çok samimiydiniz bizim yazlığa gelir kalırdınız."

Annemin sağlığını ve ne kadar uzakta oluşunu hesaba katınca, şimdilik bu önemli gerçeği sakla-

mamın daha mantıklı olacağına karar vermiştim. "Evet, yeniden görüşmeye başladık. Onu haber verecektim anneciğim" dedim.

"Çok sevindim, çok sevindim. Ne yapıyormuş peki? Evlenmiş mi?"

Ve televizyon sesi geri geldi.

Derin bir nefes alıp verdim.

"Evlenmiş anne, iki tane oğlu var."

"Allah bağışlasın, bak gör millet evlendi çoluğa çocuğa karıştı. Fena mı olurdu torun sevmek?" Kahkaha attım.

"Olmazdı anne, hiç fena olmazdı."

Ertesi sabah uyandığımda gözlerimin altı mosmordu. Uyumak hiçbir gece benim için bu kadar zor olmamıştı. Bir ara kendimi uyumak için zorlamayı bırakıp sabaha kadar dilekçe yazmayı bile düşünmüştüm ama hayatım zaten yeterince karmaşık hale gelmişken bir de nefret ettiğim mesleğimle kendimi boğmak istememiştim. Kahvaltı için çok çaba sarf etmeyip bu sabahı kaşarlı sucuklu tost ile geçiştirecektim, lakin madem iki can taşıyordum, basit kahvaltı planından vazgeçip iki yumurta kırdım tavaya.

Dün geceye göre daha iyi hissediyordum. Dinlenebildiğim söylenemezdi ama en azından Hakan gelince omzumdaki yüklerin birazından kurtulacağımı düşünüyordum.

Yumurtayı tabağa koyarken kapı çaldı.

Bu sefer hayatımın asla ihtiyaç duymayacağım

hangi hippi cümlesiyle karşılaşacağımı merak ederek kapıyı açtım.

Gelen kişi Hakan değildi. Bir kadındı. Sarı, uzun saçları vardı. Modern kesim mor bir elbisesi, topuklu ayakkabıları ve marka bir çantası vardı. "Nil Özer, değil mi?" diye sordu. Ses tonu çok resmiydi. Ne gülüyor ne de somurtuyordu. Aslında, suratında hiçbir mimik yoktu.

"Buyurun?" diye sordum sanki karşımdaki kadını tanımıyormuş gibi. Daha önce internetten fotoğraflarına bakmıştım. Aynen dergilerdeki gibiydi. Alımlı, bakımlı ve güzeldi. Fiziği harikaydı. Pilates veya sıkı bir diyet vazgeçilmezleri arasında olmalıydı. Kaya'nın evlenmek için zamanında tercih ettiği kadındı.

"Ben Filiz Altınoğlu. İçeri girmemde bir sakınca var mı?"

Ellerimi mutfak önlüğüme sildim. Kapının önünden çekilerek içerisi girmesi için yer açtım. "Tabii, buyurun lütfen" dedim başıma gelecekleri az çok tahmin ederek.

Filiz Altınoğlu, hâlâ Altınoğlu soyadına sahipti çünkü henüz yalnızca aralarında anlaşmışlardı. Her ne kadar imzalar atıldığı ve devirler yapıldığı için boşandıklarını söylemek mümkün olsa da teknik anlamda tüm süreç henüz sonlanmadığı için hukuki olarak hâlâ evli oldukları da doğruydu.

"İkram edebileceğim herhangi bir şey var mı? Su, kola, şarap da var?"

O kendi yüzünü benim kapıma kadar gösterebilme cesaretini bulabiliyorsa ben de Avukat Nil Özer kimliğimle onun karşısındaydım o zaman. Mutfak önlüğümü çıkardım, bir sandalyenin üstüne astım.

"Hayır, çok kalmayacağım" dedi politik bir gülümsemeyle.

Politik gülümseme, cümlenin söylendiği anda parıldayan ve yine aynı cümlenin son harfi ile sönen o gülümsemelere taktığım isimdi. Filiz Altınoğlu ise o anda bunun en büyük temsilcisiydi.

Ellerimi ovuşturdum. "Harika, benim de çok vaktim yok zaten. Misafirimi bekliyorum" dedim.

Çantasını beyaz tekli koltuğa koydu.

"Misafirim derken kocamı mı bekliyorsun yani?" dedi.

Demek o yolu tercih edecektik. Gülümsedim. "Hayır, kendisini dünden beri görmedim ve uzunca bir süre daha göreceğimi sanmıyorum" dedim. İstediği ne varsa bana sorabilir, öğrenebilirdi. Saklayacak hiçbir şeyim yoktu. İçimdeki bir ses ayrıca, soracağı ne varsa zaten çoktan bildiğini de söylüyordu.

Bu kadın normal şartlarda zaten korkutucu bir etkiye sahipti. Minik sohbetimizin konusu Kaya olunca, ekstra bir sertlik hâkimdi duruşuna. Yine de sağlam duruşunu takdir ediyordum. Gerçekten kendi işinde iyi bir yönetici olmalıydı.

"Biliyorum" dedi. Hah, ne demiştim? Bu kadın soracağı her şeyi önceden bilenlerdendi. "... Bilmedi-

ğim şeyse şu, sen benim kocamdan iki haftada nasıl çocuk peydahladın?"

Gözlerim kocaman açıldı. Bunu gerçekten ima ediyor olamazdı.

"Kocandan çocuk peydahlamadım" dedim. Her şeyi biliyor olduğunu düşündüğüm tespitimi geri çekiyordum. Kendi sanrılarında mı yaşıyordu? Ne Kaya öyle bir şey söylemiş olabilirdi ne de ulaşabileceği herhangi bir hastane raporum.

"Ben bu tarzı çok iyi bilirim. Yıllar sonra ayarlanan bir buluşmaya karşılaşma süsü verilir, bitmek üzere olan ilişkilerden faydalanılır... Bir bakmışız ki eski bir lise-üniversite aşkı çıkar ve zengin adamdan hamile kalır."

Duyduklarıma yüksek ihtimalle daha büyük tepkiler vermeliydim ancak bunu yapmakta bir anlam görmüyordum. Sakinliğimi korudum. "Tekrar söylüyorum Filiz Hanım; bebeğin babası Kaya değil, eski nişanlım Hakan. Kahvaltıya eşlik etmeyi düşünürseniz, kendisiyle tanışabilirsiniz." Hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değildim.

"Birbirimizi kandırmayalım Nil Hanım" dedi. "Çocuk peydahlamak"tan Nil Hanımlı konuşma tarzına çok keskin bir geçiş yapmıştık. Uyum sağlamakta zorlanıyordum. "... sizle biz aynıyız aslında."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Başımı yana eğdim. "Lütfen açıklar mısınız? Nasıl aynıyız, cahilliğimden soruyorum" dedim. Benim evimde, benim

çatımın altında, bu üslupla karşımda dikiliyordu... Çok yanlış kişiye çatmıştı.

"Kaya'nın kadınlar üzerinde bıraktığı etkiyi en iyi ben bilirim diye düşünüyorum, nasılsa en yakınıyım, karısıyım yani. Bunun yanı sıra sahip olduğu malvarlığı da bonus olarak geliyor. Fırsatçı sinek çok var etrafta."

İşaret parmağımı çeneme götürüp düşünüyormuş gibi yaptım. "Son baktığımda boşanıyordunuz" dedim. Bu konuşma çok çirkinleşecekti. "... Ayrıca birbirimize benzediğimizi söylerken kendinizin de bir fırsatçı sinek olduğunu ima etmiş olmuyor musunuz?"

Bir elini beline koydu. "İdealleri olan iki kadınız. Sağlıklı iletişim kurabileceğimizi düşünüyorum. Başarılı Avukat Nil Özer... Özgeçmişe bakıldığı zaman dört dörtlük bir profil görüyoruz fakat arkasında otuzlarında, bekar bir depresif... Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Ben de kariyerimi ön plana koyup çok şeyden fedakârlık ettim."

Sormamı bekliyordu. Gözlerimi devirdim.

"Nelerden?" Ona istediği konuşmayı yapması için fırsat vermek istedim. Buraya gelip her söylemek istediğini sisteminden atabilirse en azından kapıdan çıktığında pişman olmazdı.

Sahip olduğum duygusal zekâmın tamamını onunla empati kurabilmek için harcıyordum. Elimden gelen en iyi şekilde sakin kalacak ve ne söyle-

mek istiyorsa ne biliyorsa üstüme kusmasına izin verecektim.

"Çocuk sahibi olmaktan" dedi.

Çocuk mu?

Cevap veremedim.

Şimdi, her şeyin anlamı değişmişti.

"... Kaya'yla birlikte son üç senedir tüp bebek için çabalıyorduk. Kavramın ne kadar zor olduğunu aklında canlandırabilmen için şöyle söyleyeyim; sayısız hayal kırıklığı ve iki apartman parası... Üç kez düşük yaptım. Evliliğimizi zedeleyen şeyin benim cadılığım olduğunu düşünmüş olabilirsin ama görünenin arkasında çok farklı sebepler de vardı, en büyüğü de buydu ne yazık ki."

Çantasını koltuktan geri aldı.

"... Evliliğimizin üç senesine Kaya'yla birlikte olduğumuz diğer yılları da ekleyip ekleyip duruyorum kafamda. Onca zamandır yapamadığımı şimdi ortaya çıkan alelade birinin iki haftada yapmış olması..."

Bebeğin Kaya'dan olmadığını neden ısrarla kabullenmek istemiyordu? Hamile olduğumu ve ev adresimi öğrenebilmişse esas önemli detayı, belki de tek önemli detayı da biliyor olması gerekmez miydi?

"Son kez söyleyeceğim ve ardından gitmenizi rica edeceğim. Dediğim gibi; bebeğin babası eski nişanlım Hakan. Beklediğim misafir de o" dedim en azından bu sefer her şeyi değiştirmesini umarak.

Umursamadı. Yere bakıp gülümsedi. "İdealleri uğruna yapamayacağı şey olmayan kadınlara saygı duyarım. Peki sen benim ideallerim için neleri göze alabileceğimi biliyor musun?" dedi az önce söylediğim şeyi duymazlıktan gelerek. Neden bana inanmıyordu? Bebeğin kaç haftalık olduğu raporda yazmıyor muydu?

Ben kime neyi kanıtlama çabasındaydım?

Salondan çıkıp hole geçti. Kapıyı açmadan önce bana baktı.

"İngiltere'den gelen teklifi kabul etmelisin bence" dedi.

Gülümseyerek yere baktım, ardından onun suratına. Teklifi onun göndertmiş olduğuna inanamıyordum.

"... Araya birkaç tanıdık sokmam gerekti ama, sonuçta herkesin hak ettiği yerde hayatını sürdürmesi gerekiyor. Senin bizden uzakta olarak mesela."

Başımı iki yana sallıyordum. "Başka bir şey yoksa gitme vaktiniz gibi gözüküyor" dedim. Hak etmediğim suçlamalara maruz kalmaya bir noktaya kadar dayanabilirdim çünkü kendimi bilirdim. Aldığım iş teklifini kendi emeğimle değil türlü oyunlarla aldığımı duymak ise bambaşkaydı. İşte şimdi aptal yerine konmuştum.

"Boşanıyor olduğumuza bakma. Kaya'yla aramızda bilmediğin kadar çok iş ilişkisi var. Birlikte kazandığımız hiçbir şeyi o çocuğa yedirmem."

Kapı gürültülü bir şekilde kapandı.

Bir elim belimde, yere bakıyordum.

Birkaç saniye kendime az önce olanları idrak etme müddeti tanıdıktan sonra mutfağa döndüm.

Hakan geldiğinde eli boş değildi, tatlı bir şeyler de getirmişti. Çay demledim. Çin'de gördüğü yerleri ve yanında kaldığı insanların kültürlerini anlatmaya başlamıştı bile. Onda değişen hiçbir şey olmamış gibiydi, benimse hayatım baştan aşağı farklıydı artık. Arkada topladığı uzun kumral saçları, değişik iplerden koluna taktığı bileklikleri ve aynı dünya görüşüne sahipti.

"... beni dinliyor musun sen?" diye sorduğunda yalan söylemek istemiyordum.

"İngiltere'den gelen teklifi kendim hak ederek elde ettim sanıyordum" dedim. Bir anda kelimeler ağzımdan dökülüvermişti.

Hakan benden İngiltere lafını duyduğu anda yüzünü ekşitti. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Kaç dakikadır normalmişim gibi rol yaptığımın haddi hesabı yoktu. Düşüncelerim daha fazla dayanamayıp kendiliğinden dökülmüşlerdi.

"İngiltere mi? Sen orada yapamazsın ki, sıkılırsın. Daha sıkıcı bir yer bilmiyorum" dedi. Ona fikrini soran yoktu aslında. Evet, bu ufacık konuşmamızdan bile anlaşılabildiği üzere eski nişanlımla aramızda dağlar kadar fark vardı. Ne o beni anlıyordu ne de ben onu ama bir şekilde birbirimizi sevebilmenin yolunu bulmuştuk bundan üç dört yıl önce.

"Hiç gittin mi ki?" diye sordum yanıtını bilerek.

"Hayır ama..."

"Aması falan yok, gitmedin. Yeterince 'ilginç' değilse senin için, ne zaman bir yere gittin ki?"

Elindeki tabağı sehpanın üzerine bıraktı. Oturduğu koltuğun ucuna gelerek dizlerimin üstünde endişeli şekilde duran ellerimden birini tuttu. "Bir sorun mu var?" dedi.

Elbette vardı. Onunla eski arkadaşlar gibi konuşabilmek için nelerimi vermezdim. Her gelişinde beni bastırıyor, anlatacağım şeylerin hiçbirinin onunkiler kadar ilgi çekici olmadığına inanıyor ve susmak bilmiyordu.

"Biz yalnızlığımızı kabullenmemek için mi nişanlandık Hakan?"

Aklımda bir sürü düşünce vardı. Annem, Kaya, sabah evime gelen kadının tehdit dolu sözleri, bebek... Korktuğumdan dolayı endişeli değildim hiçbiri için. Her şey çok yoğundu sadece. Durağan hayatıma bir anda dahil olan farklı gerçekliklerdi. Bir bir çözülmesi gereken problemler zinciri olarak benim parçam haline gelmişlerdi ve ne yazık ki birini hallederken diğerlerini kırmamak elde olmayacaktı.

Üzülen mutlaka biri, hatta en az birkaç kişi olacaktı.

Tuttuğu elimi avuçlarının içinde ısıttı. "O nasıl söz?" dedi. "Biz seninle böyle mi anlaştık? Sarılarak ayrılabilecek kadar olgundu ruhlarımız. Birbirine

güzel şeyler söyleyerek kavga eden bir çifttik biz."

Gözlerimi devirdim. "Sorun da oydu zaten, çok kavga ederdik. Hem, lütfen her cümlenin arasına ruhlarımızı falan eklemeyi keser misin? Lütfen..." Burası dünyanın başka ucundaki diğer bir absürt arınma merkezi değildi.

"Her insanın kendini bulma yolunda karşılaştığı engeller farklıdır. Sen aşmak istemedin, o kadar. Başka bir sorunumuz yoktu."

"Engel mi? Sorunlarım mı? Hakan, işimi gücümü bırakıp tek bir çantayla oradan oraya yaşamak istemediğim için kusura bakma. Birimizin para kazanması gerekiyordu" dedim ellerimi çekerek. Eğer pisleşeceksek, bunu o istemişti.

"Para kazanarak geçinemeyiz ki, ruhumuzu besleyerek geçiniriz biz insan olarak..."

Eğer bir kez daha ruh kelimesi duyarsam...

"Hakan!"

"Pardon." Ellerini ağzına götürerek susuyormuş gibi yaptı.

Ayağa kalktım. Kime neden kızdığımı unutma lüksünü kendime vermedim. Salonun içinde volta atıyordum.

"Neden bu kadar endişelisin? İngiltere'ye gitmek istemiyor musun yoksa?"

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Hayır! Yani, evet. İstediğimi sanıyordum. Bilmiyorum, her şey çok karışık."

Üç adım öne, diğer tarafa...

"O zaman neyi bu kadar dert ediyorsun ki kendine? Çok düşünüyorsun yine, çok kuruyorsun kafanda. Bırak. Akışına bırak ve içinden ne geçiyorsa onu yap."

Hakan ne anlardı ki? Otuz beş yaşına gelmiş ve hâlâ işi olmayan bir avareydi gözümde. Oradan oraya savrularak yaşadığı hayatını başkalarının hikâyeleriyle dolduruyordu. Kendi beceriksizliğini, iç dünyasında güya kat ettiği yollarla örtbas etmeye çalışıyordu. Ne kadar realistsem, o kadar uçuktu.

"Yapamam! İçimden ne geçiyorsa onu yapamam!" Her şey için çok geç kalmıştım.

Ellerim titriyor, nefesim daralıyordu. Dünden beri ertelediğim krizlerin hepsi aynı anda boğazıma oturuyordu. Hakan yanıma geldi. Beni koltuğa yönlendirerek oturmamı sağladı. Koltuğun başına çökerek gözlerime, titreyen ellerime ve hissizleşen bacaklarıma bakıyordu. Midem bulanmaya başlamıştı.

"Hiçbir şey için geç değil, neden bu kadar kafana takıyorsun güzelim sen her şeyi?" Yanaklarım alev alevdi. Bir eliyle yüzümün ona yakın tarafını okşamaya başladığında fark etmiştim. "Gel buraya" dedi, beni kendine çekti. Kollarını etrafımda birleştirerek sarıldı bana. O an fark etmiştim Hakan'a kapıdan içeri girdiğinden beri ilk kez sarıldığımı. Ne hoş geldin demiştim ne de halini hatırını sormuştum.

"Özür dilerim" dedim. Gerginliğimi onun üzerinden çıkartmamın hiçbir anlamı yoktu.

"Özür dilenecek bir şey yok güzelim, hem ne öğretmiştim ben sana? Altı kere derin nefes alıp vereceksin."

Sarıldığı yerden kendini geri çekti. Hâlâ oturduğum koltuğun yanında, bir dizi yerdeydi. Başımı salladım ve dediğini yaptım. Kalp atışlarım düzene girdiğinde artık ona hamile olduğumu söyleme vaktinin geldiğini biliyordum.

"Özür dilemek için sebeplerim var çünkü dünden beri hiçbir şey aynı değil."

Sakalları uzamış, güneşin altında kaldığı açıkça belli olacak şekilde bronzlaşmıştı. Döndüğünden beri onun yüzüne ilk kez gerçekten bakıyor olduğumu fark ettim. İyi değildim.

"Ne oldu? İşi mi bıraktın?"

Güldüm. Beni bu hale düşürebilecek tek şeyin işimle ilgili olabileceğini düşünmüş olması... Ona hak veriyordum. Kaya hayatıma girene kadar beni temelimden sarsabilecek tek şey mesleğimdeki değişimler olurdu.

"Hayır, dün hastaneye gittim" dedim. Vereceği tepkiyi kestirmek mümkün değildi. Evli değildik, artık nişanlı da değildik. Nereye giderse gitsin her İstanbul'a döndüğünde beni ziyaret ederdi ve son ziyaretinde şarabı biraz fazla kaçırmış olabilirdik. Gözleri kocaman açıldı. "Hasta mısın?" diye sordu. Eğer

hasta olsaydım yüzde doksan ihtimalle onun dolaştığı yerlerden getirdiği mikropları suçluyor olurdum tabii ki. "Hayır. Hasta değilim. Hamileyim."

Çömeldiği yerden ayağa kalktı. Bir elini başına götürüp gülümsemeye başladı. "Nasıl yani şimdi... Baba mı oluyorum?" En azından omzumdaki yüklerden biri hafiflemişti. Havayı yumrukladı. "Baba oluyorum!" Ani bir hızla dönüp bana baktı. Gülümseyişini durdurup işaret parmağıyla kendisini gösterdi. Evet, babası sendin Hakan. Emin olduğuna göre sevincine kaldığın yerden devam edebilirsin. Kahkaha atmaya başladı. Evin içinde dört dönüyor, içi içine sığmıyordu.

Onun bu halini gördükçe ben de gülümsemeye başlamıştım. Balkonun kapısını açtı, dışarı çıktı.

"Duyuyor musun İstanbul? Ben baba oluyorum!"

Arkama yaslanmış, deli bir çocuğun sevincini izliyordum. Balkondan çıkıp bana geldi. Ellerimden tutarak beni ayağa kaldırdı. Kollarımı hareket ettiriyor, dansına eşlik etmemi sağlıyordu. Beni etrafımda bir kez çevirdi ve sonra bana sarıldı.

Birkaç saniyeliğine de olsa bu yeni haberden mutlu olabilen birini görmek çok güzeldi.

"Neden durgunsun?" diye sordu.

"Mutsuz değilim, yanlış anlamanı istemem, yalnızca böyle bir haberi beklemiyordum" dedim.

"Mutsuzluğunla ilgili bir şey demedim ki."

Haklıydı.

Tekrar koltuğa dönmedim. Belimi yemek masasına yaslamış, düşüncelerimi doğru sıraya koyup ona aktarmak istiyordum.

"Beni yanlış anlamanı istemiyorum. Elbette harika bir şey bu, küçük bir kızken bile hep bunun hayalini kurardım. Durgunluğumun sebebi henüz bu fikre adapte olamamam. İş güç derken aklımın ucundan geçmezdi hamile olabileceğim. Birilerine söylemek istiyorum ama önce kendime itiraf edebilmem gerekiyor, ardından ilk olarak bilmesi gerektiğini düşündüğüm kişilere söylüyorum ama tepkilerinin bıraktığı enkazı toparlamaya çalışmaktan kendime vakit ayıramıyorum. Aklım çok karışık Hakan, seninle konuşmam gereken şeyler var."

Tam bu noktada bana "diğer insanların tepkilerinin enkazı"nı sorması gerekiyordu ki ben de Kaya'dan bahsedebileyim... Fakat Hakan kendi düşüncelerine dalmış, iç dünyasını ve o çok sevdiği ruhunu da alıp bambaşka diyarlara doğru yola çıkmıştı bile.

"Hakan" dedim elimi yüzünün önünde sallayarak. Daldığı yerden onu geri çektim.

"Nil" dedi. Kaya'yı soracaktı ve ardından bana hayatımı yeniden oturtmamda yardım edecekti. Bunu borçluydu.

"Evet, istediğini sorabilirsin. Ben de başlayabilirim."

Sonunda mantıklı iki yetişkin gibi konuşup ortak noktalarda karar kılacaktık. Kendimi dün geceki ka-

dar endişe ettiğim için azarladım. Ortada korkulacak bir şey yoktu. Hepimiz yetişkin insanlardık. Sırasıyla Hakan, annem ve Kaya ile her şeyi yoluna koyabilirdim belki de.

"Nil... Bebeğimizi Hindistan'da doğurmaya ne dersin?"

Kulaklarıma inanamadım. "Ne?"

"Evet evet, Hindistan. Doğduğu anda hiçbir aşısını yaptırmayız. Oradaki bebekler gibi olur, bağışıklığı sapasağlam." Nutkum tutulmuştu. "... Baharatlarda yıkayabiliriz. Dini veya kültürel bir şey midir bilmiyorum ama oradaki arkadaşları arayıp soruşturabilirim." Konuşmak istedim ama bana izin vermedi. "... Belki kuzey kutbuna gidebiliriz. Hatta şimdiden yerleşelim. Şirince'deki kampı iptal ederim, hiç sorun değil. Direkt kuzeye... Sen ve ben... En düşük sıcaklıklarda dünyaya gelen bir bebek. Eskimoların yaptıkları gibi karın içinde yıkarız onu, böylece hayatı boyunca hiç üşümeyen bir insan olur. Hangisi? Nereye gidelim?"

Benim ona anlattığım hiçbir şeyi dinlememişti.

Bahsettiği her uçuk fikirde son derece ciddiydi ve onu zerre tanıyorsam bunların hepsini yapardı.

Tam da Hakan'a olan düşüncelerimde yanıldığımı ve bir şekilde de olsa sağlıklı iletişim kurabileceğimize beni inandırmaya başlamışken her şeyi yerle bir etmişti.

"Ben anladım, evliliğe dair ne düşündüğümü bildiğin için böyle yapıyorsun değil mi?"

Elimi şakaklarıma götürmüş, masaj yapıyordum. "Ne demek o Hakan?"

"Evliliğe artık inanmıyorum. Çin'den önce İtalya'nın şehirden uzak bir kesimindeydim. Orada tanıştığım, bir süre aralarında kaldığım topluluktaki gibi düşünüyorum işte! Hani sana anlatmıştım. Ne değişik isim demiştin, hatırlamıyor musun? Neyse, önemli değil. İki insanın üreyebilmesi ya da aşk yaşayabilmesi için evliliğin şart koşulduğu her kültüre karşıyım. Sevgi sınır tanımamalı. İnsan hissettiğini yansıtabilmeli. Kapitalist engellerle insan doğasının önüne geçilmemeli."

Kan şekerim düşüyordu. "Ne demek evlenmem Hakan? Aptal mısın sen? Soy bağı, babalık, çocuğun tanınması, aile kurmak... Bunların hiçbirini mi anlayamıyorsun sen?"

Normal bir günde normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi davranıyordu. Oradan oraya dolanıyor, ağzına gelen ne varsa söylüyordu. Ülke isimleri, felsefi yaklaşımlar, dün öğle yemeğinde ne yediği...

"Hakan, benim çocuğumun evlilik birliği içinde büyümesini istiyorum ben. Bir anne figürü gördüğü gibi baba figürünü da tanımalı hayatında. Ne kadar anlamsız ve boş şeyler söylediğinin farkında mısın şu anda?"

Evlilik birliği derken Hakan kendisiyle yapacağım bir evlilikten bahsetmediğimi anlıyordu, öyle değil mi? Anlıyordu umarım.

"Evlilikten daha önemli önceliklerimiz var Nil. Afrika'ya dair yorum yapmadın. Düşüncelerini merak ediyorum. İngiltere olmasın da neresi olursa olsun değil mi?" gülmeye başladı.

Kafam patlamak üzereydi. Daha fazla dayanamayacaktım.

"Hayır."

Beni dinlemiyor, her saçma fikrinin üstüne başka bir saçma fikir daha ekliyordu. Teklif etmediği dağ, tepe kalmamış, doğum için en doğal yöntemlerin her birini saymış ve bana bir tanesinde dahi söz hakkı tanımamıştı.

"Yeter!"

Bağırmamla birlikte durdu. Kafasındaki hayallerin benim soğuk bakışlarımda eridiğini izledi.

"Hiçbir şey senin istediğin gibi olamaz. Anlıyor musun beni? Hiçbir şey." Geçen sene ziyaret ettiği, teknolojinin olmadığı Afrika'daki kolonisine geçmeden onu susturmam gerekiyordu. "... Bu bebeğin babası sensin. Bilmen gerekiyordu, öğrendin. Eğer doğarsa, tabii ki babası olarak onun hayatında yer almanı istiyorum. Aksini asla düşünmedim, böyle bir kötülüğü ne ona ne de sana yapabilirim" bakışlarındaki endişeyi görmüştüm. "... evet, aldırabilirim de henüz karar vermedim."

"Ama Nil, bebek çok kutsal bir..."

İşaret parmağımla Hakan'ın dudaklarını susturdum.

"Aması yok. Henüz karar vermediğimi söyledim" Seçtiğim kelimeler en sonunda Hakan'ın odağını bende toplayabilmişti ancak onu çok iyi tanıyordum ve topladığı tüm dikkati bile maksimum üç yaşındaki bir çocuğunki kadardı. "Bebeğimizin babası sensin, evet, ama unutma ki ben de annesiyim."

Bu konu hakkında bu kadar ciddi olabileceğim aklıma gelmemişti. Ses tonum o kadar sert ve oturaklıydı ki Hakan'ın benden korktuğunu gözlerinde görebiliyordum. Ortamı ısıtmak için yaklaşıp elimi tutmak istedi, izin vermedim.

"Eğer doğarsa, annesi ben olduğum sürece benim kurallarım ile, benim yanımda büyüyecek."

Karşımdaki adam, ailesinden miras kalan tüm malvarlığını şu an adını bile hatırlayamadığı bir tapınağa bağışlayacak kadar plansız yaşayan biriydi. Hayatı kendi balonunun içinde yaşıyordu. Dış dünyanın nasıl olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Çok saftı. Defalarca dolandırılmıştı. Henüz kendi hayatında bile geçinemeyen birine babalık sorumluluğu yüklenemezdi.

"Pekâlâ" dedi. Sırt çantasını, ceketini topladı. Mutluluğunu tek sözle hiç etmiştim ama onu gerçeklerle yüzleştirmem gerekiyordu, kaybedecek vakit yoktu. "... canın isterse, telefon numaramı biliyorsun."

Bugün suratıma çarpan ikinci kapıydı, acaba üçüncüsü de gelecek miydi diye merak ettiriyordu.

Evimin dört duvarı içinde yine yalnız kalmıştım.

"Evlilikten daha önemli önceliklerimiz var Nil. Afrika'ya dair yorum yapmadın. Düşüncelerini merak ediyorum. İngiltere olmasın da neresi olursa olsun değil mi?" gülmeye başladı.

Kafam patlamak üzereydi. Daha fazla dayanamayacaktım.

"Hayır."

Beni dinlemiyor, her saçma fikrinin üstüne başka bir saçma fikir daha ekliyordu. Teklif etmediği dağ, tepe kalmamış, doğum için en doğal yöntemlerin her birini saymış ve bana bir tanesinde dahi söz hakkı tanımamıştı.

"Yeter!"

Bağırmamla birlikte durdu. Kafasındaki hayallerin benim soğuk bakışlarımda eridiğini izledi.

"Hiçbir şey senin istediğin gibi olamaz. Anlıyor musun beni? Hiçbir şey." Geçen sene ziyaret ettiği, teknolojinin olmadığı Afrika'daki kolonisine geçmeden onu susturmam gerekiyordu. "... Bu bebeğin babası sensin. Bilmen gerekiyordu, öğrendin. Eğer doğarsa, tabii ki babası olarak onun hayatında yer almanı istiyorum. Aksini asla düşünmedim, böyle bir kötülüğü ne ona ne de sana yapabilirim" bakışlarındaki endişeyi görmüştüm. "... evet, aldırabilirim de henüz karar vermedim."

"Ama Nil, bebek çok kutsal bir..."

İşaret parmağımla Hakan'ın dudaklarını susturdum.

"Aması yok. Henüz karar vermediğimi söyledim" Seçtiğim kelimeler en sonunda Hakan'ın odağını bende toplayabilmişti ancak onu çok iyi tanıyordum ve topladığı tüm dikkati bile maksimum üç yaşındaki bir çocuğunki kadardı. "Bebeğimizin babası sensin, evet, ama unutma ki ben de annesiyim."

Bu konu hakkında bu kadar ciddi olabileceğim aklıma gelmemişti. Ses tonum o kadar sert ve oturaklıydı ki Hakan'ın benden korktuğunu gözlerinde görebiliyordum. Ortamı ısıtmak için yaklaşıp elimi tutmak istedi, izin vermedim.

"Eğer doğarsa, annesi ben olduğum sürece benim kurallarım ile, benim yanımda büyüyecek."

Karşımdaki adam, ailesinden miras kalan tüm malvarlığını şu an adını bile hatırlayamadığı bir tapınağa bağışlayacak kadar plansız yaşayan biriydi. Hayatı kendi balonunun içinde yaşıyordu. Dış dünyanın nasıl olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Çok saftı. Defalarca dolandırılmıştı. Henüz kendi hayatında bile geçinemeyen birine babalık sorumluluğu yüklenemezdi.

"Pekâlâ" dedi. Sırt çantasını, ceketini topladı. Mutluluğunu tek sözle hiç etmiştim ama onu gerçeklerle yüzleştirmem gerekiyordu, kaybedecek vakit yoktu. "... canın isterse, telefon numaramı biliyorsun."

Bugün suratıma çarpan ikinci kapıydı, acaba üçüncüsü de gelecek miydi diye merak ettiriyordu.

Evimin dört duvarı içinde yine yalnız kalmıştım.

Hakan ona ağır konuştuğumu ve düşüncesizlik ettiğimi sanıyordu, oysa ne yapıyorsam herkesin iyiliği içindi. Karakteri sakin konuşmaları kayda alabilecek gibi bir karakter değildi. Kendi kafasında kurduğu hayallere kimsenin laf etmesine izin vermezdi, o yüzden sert çıkışmalarla aklına girmek gerekliydi onun.

Karnımda gerçek bir bebek vardı ama yine büyütmeye çalıştığım asıl çocuk aynı kişi olmuştu.

Çabalamaktan vazgeçtiğim günden itibaren hayatım daha kolay hale gelmişti ama sanırım büyük konuşmuştum. Eğer bebek doğarsa, Hakan hayatımdan asla çıkaramayacağım büyük bir parça haline gelecekti. Yeniden birlikte olmak isteyeceğini biliyordum, muhtemelen yeniden yüzük takacağımızı ve hatta bu sefer işine evliliğe kadar gideceğini düşünüyordu. Hatasından döndükten sonra yine bocalayan insanlardan değildim. Evlenebileceğim türden bir adam değildi. Ne olursa olsun, hayatımdaki yeri ancak çocuğumun babası olarak kalabilirdi.

Bir bebeğe bunu yapmak çok mu acımasızcaydı? Ona mutlu aile tablosu sunamamak bir haksızlık olur muydu? Şartları düşündüğümde diğer alternatiflere nazaran çok daha sağlıklı olacağından emindim ama kendime kurduğum geleceğin içinde Hakan yoktu. Kaya vardı.

Kaya'nın hakkımda ne düşündüğünü az çok tahmin edebiliyordum ama emin olmak imkânsızdı. Beni bir daha görmek istemiyor olabilir miydi? Sevgisi-

nin solup gittiğini kendi avuçlarımda görmek istemiyordum. Onu aramayı düşündüm. Dünden beri düşünmek için ikimize de ayrı ayrı zaman tanımış, önceliğimi Hakan'a söylemeye vermiştim. Listemdeki bu maddeyi geçtiğime göre Kaya'yı aramamak için hiçbir sebebim yoktu.

İlk aradığımda açmadı. Şansımı tekrar denemek için bir kez daha aradım. Meşgule aldı. Huzursuz bir ifadeyle telefonu yemek masasına bıraktım. Belki işiyle meşguldür diyerek vazgeçecektim ki mesaj geldi.

Kaya gönderdiği mesajda bir süreliğine konuşmak istemediğini, kafasını toplamak için zamana ihtiyaç duyduğunu yazmıştı.

Okuduğum kelimeler beni üzmeye yetmişti. Her şeyi çözebileceğime olan inancım Kaya'nın dedikleriyle sekteye uğramıştı. Hiçbir şeyin aynı olmayacağını biliyordum. Kendi karmaşamı hallettikten sonra her şeyi adım adım çözebileceğime inanmıştım ama sanırım tahmin ettiğim kadar kolay olmayacaktı.

Hayatımın bundan sonrası için yeni bir karar aldım. Hiç kimseyi kendi kararları için suçlamayacaktım. Kaya benden giderse, ikimize dair çizdiği çerçeveye uygun olmadığım için bunu yapacaktı. Hamileliğim yalnızca beni ve Hakan'ı değil, Kaya'yı da etkileyecekti. Ortada suçlanabilecek kimse yoktu çünkü önceden de düşündüğüm gibi, suç teşkil eden bir durum yoktu. Bazı şeylere yanlış zaman, yanlış in-

sanlar gibi isimler koymaya biz karar verebilir miydik? Neyin kim için doğru ya da yanlış olabileceğini bir tek zaman gösterebilirdi. Fedakârlıkta bulunmam gereken şey bu yaşta yeniden karşıma çıkmış olan aşk bile olsa, yapmam gerekenleri yapacaktım.

"Onun bunun için değil, kendin ve çocuğun için en mutlu olacağınız hayatı seç" demişti Bahar dün.

Masada duran kâğıtlardan arkası boş olan bir tanesini bulmak için çabaladım. Sonunda elime kullanabileceğim bir kâğıt geçince ikiye katladım ve önüme koydum. Mavi pilot kalemlerin durduğu kalemlikten bir kalem aldım. Kapağını açıp kenara bıraktım. Bir avukat olarak, yapmayı bildiğim en iyi şeyi yaptım.

Duygusallığıma dün ve bu sabah yeterince izin vermiş, tüm sinirlerini ve gerginliğini boşaltması için fırsat tanımıştım. Gözyaşları ve panik atak krizleri artık sonlanmıştı. Sırada mantığımın bana yardımcı olmasını sağlamak vardı.

"Öncelikle bugün günlerden ne?" dedim masa takvimine bakarken. Kâğıdın sağ üst köşesine tarih attım. Sola bir sütun halinde birden ona kadar sayıları yazdım.

10 haftalık kürtaj süresi geçmeden bir karara varmak.

Kalbimi dinlediğimde kararım çoktan hazırdı. Bana verilmiş bu güzel hediyeyi elimin tersiyle itmemekten yanaydı. Mantığım devreye girdiğinde önüme sunacağı artı ve eksi tablosunu görmekten

korkuyor olsam da bu tabloyu kafamda tartmak için yalnızca bir haftam vardı.

Anneme haber vermek.

Kaçmak için değil, kendi ruh sağlığım içindi. Bahar'ın tavsiyesine uymaya çalışıyor ve kendimi ön plana koymak için yapmam gerekenleri sıralıyordum. Gerekirse Fethiye'ye dönüp onunla yüz yüze konuşacaktım. Telefondan asla yapabileceğim bir şey değildi. Bu maddeyi gerçekleştirdiğimde metaforik de olsa bir kalp kriziyle karşılaşma olasılığımız vardı. "Yoga dersinde tanıştığın hippiyle nişanlanmak ne demek" diye bağıran sesi dün gibi kulaklarımdaydı. Şimdiyse bu haberin ardından ne diyeceğini gerçekten çok merak ediyordum. Kendimi psikolojik olarak hazırlamalı ve annemin karşısına öyle çıkmalıydım. İşin aslı, diyecek hiçbir cevabım yoktu. Bekar ve otuzlarında bir kadın olarak yalnız kalmak daha kötü olur gibi gelmişti. Hakan çok değişik bir insandı. Onunla tanıştığım veya hayatımızın belli bir kısmını birlikte paylaştığımız için pişman değildim, yine de her şeyin çok daha farklı olmasını tercih ederdim. Annem de keza aynı şekilde, memleketten bana ayarlanmaya çalışılan herhangi bir erkek ile nişanlanıp, evlenip çocuk sahibi olmamı bu olasılığa tercih ederdi.

Ne yazık ki artık pek de bir tercih şansımız kalmamıştı.

İngiltere olayını araştırmak.

Üzerinde çok durmuyor gibi gözüküyor olsam da Filiz Altınoğlu'nun söyledikleri bana ağır gelmişti. Kaya ile aramızdaki şeylere dair söylediği asılsız şeylere değil, mesleğimle ilgili tehdidi ne ve aşağılamasına takılıyordum. Sahip olduğum her şeyi bileğimin hakkıyla elde etmiştim. Söz konusu iş teklifinin kendi başarım sayesinde bana geldiğini bilmek istiyordum. Herhangi bir torpil veya zorlamayla aldığım teklifi almış sayılmazdım. Prensiplerim vardı. İş etiğim genelde her şeyden daha ağır basıyordu. Olayın aslını araştırmak, bir iki telefon görüşmesi yapmak istiyordum. Aslında son durumları da hesaba kattığımızda hayatımı bir süreliğine İngiltere'ye taşınmamı gerektirecek şekilde değiştirmek mümkün olabilir miydi, emin değildim. Buradaki meseleler istediğim gibi gitmezse açtığım felaketlerden uzaklaşmak adına gidebilirdim. Sorunlarından kaçan bir insan hiç olmadım ama belki de bir kez olsun hayatımda kaçmak kalmaktan daha kolay geliyorsa tercih edebilirdim. Belki de her şey o kadar karışacaktı ki uğraştığım ne varsa vazgeçip sadece gitmeyi, çocuğuma iyi bir gelecek sunmayı düşünecektim. İşte o zaman torpilli olsun olmasın, gitmeyi düşünebilirdim işte.

İşi ayarlayan kişinin kim olduğunu hesaba katarsak, önerilen pozisyonun gerçek olup olmaması da teyit edilmesi gereken bir konuydu. Kendi bilgi ve tecrübelerime göre gerçek bir fırsattı. İletişim kurduğum kişiler tanıdığım insanlardı. O açıdan bir sıkıntı çıka-

cağına çok ihtimal vermiyordum ama eğer İngiltere benim için bir opsiyon olacaksa, her şeyden emin olup pasaportu yeniletmek daha doğru olacaktı.

O esnada hangi gezegendeyse Hakan'ı bu dünyaya döndürmek.

Bugünkü konuşmanın yalnızca bir başlangıç olduğunu biliyordum. Daha ciddi bir konuşma elbette yakın zamanda gerçekleşmek zorundaydı. Alacağım kararlara dair onu bilgilendirmem ve onun üstüne düşen/düşmeyen noktaları anlatmam gerekecekti. Gerçekçi olursak alacağı sorumluluklarla yükümü hafifletmesini değil, daha da ağırlaştırmasını bekliyordum. Ona laf anlatmaya çalışmak çok zor olacaktı. Hiçbir şeyin basit bir oyun olmadığını öğrenme zamanı gelmişti. Eğer hâlâ oyun olarak görmeye devam ederse, o zaman defolup gitmek zorunda kalacaktı.

Kaya.

Adını söylemeyi bile özlediğimi fark ettim. Kesişen hayatlarımız bir anda nasıl iç içe geçtiyse aynı hızla birbirinden ayrılmıştı. Kendimi ona hiç bu kadar uzak hissetmemiştim. Duygusal olarak durumu ele almaya kalktığımda listemin en başında olduğunu biliyordum ama telefonlarımı açmayışı ve benimle konuşmak istemiyor oluşu, mantığımın savaşı devralması için gereken fırsatı vermişti.

Benim istediğim neydi peki?

Önümdeki listenin beş maddesinde, dışarıda, aynaya baktığımda... İstediğim neydi?

Derin bir nefes alıp verdim. Çelişkilerimin hiçbiri tek kalemde çözülebilecek sorunlar içermiyordu. Yine de eğer oluşabilecek tüm yan etkileri bir kenara bırakırsam, istediğim şey bu bebeği Kaya ile birlikte büyütmekti. Ne kadarı mümkündü hayalimin, bilmiyordum. Bilmemeye alışkın değildim. Kontrolümün dışında olan hiçbir şeyle karşılaşmamıştım yıllardır. Karamsarlığım keskin bıçak darbeleriyle netleştirdiğim kararlarla son bulurdu her zaman. Kaya'yı nasıl ikna edebilirdim bilmiyordum ama ondan olmayan bir bebeği kabul etmesini beklemek gibi bir şeyi yapamazdım. Ağırbaşlılığındaki zarafetiyle, samimiyetindeki gülüşüyle, gözleriyle, yüzüyle, düşünceleriyle muazzam bir insandı. Hakan'ın karakteri ne kadar uçuk kaçıksa Kaya'nınki de bir o kadar oturaklıydı. Duygusal bir tarafı da vardı ama iş disiplinini kendiminkine benzetiyordum. Ne kadar harika bir insan olursa olsun, başkasının çocuğunu büyütmek isteyeceğini sanmıyordum.

Kaya'nın bize dair kurduğu hayallerin farkındaydım. Her birinin suya düştüğünü izlemek onun için de çok zor olacaktı.

Belki de son bir iki haftayı unutup hayatıma kaldığı yerden devam etmek daha mantıklı olacaktı. Burada kalıp Hakan'ın bir sonraki Çin macerasından gelişini beklemek veya hiç kimseyi beklemeden İngiltere'ye taşınmak daha sağlıklıydı. Kaya'dan yana herhangi bir beklenti içinde olmamak beni çok

üzecekti ama en azından bazı şeyleri netleştirirdi. Net olarak ortada olan bir şeyi insan kafasında kurmazdı. Zamanla iyileşirdik ikimiz de. O da ben de.

Filiz Altınoğlu'nun Kaya'dan istediği her şeyi alamadığı belliydi. Bir şekilde yolunu bulup aralarını düzeltebilirlerdi, kim bilir? Benden aldığı darbeyle evine dönen Kaya'nın yeniden mutluluğu bulabilmesi için bunu yapması gerekiyorsa eğer, hiç düşünmeden yapmalıydı. Affetmeliydi. Ne kadar kavga gürültü kopmuşsa birbirlerini affedebilirlerdi.

Düşündükçe kendimi kafese kıstırılmış gibi hissediyordum. Ellerimi yemek masasının iki yanına koyarak masayı sıkmaya başladım. Olasılıkları tek tek değerlendiren beynim, sunduğu her görüntüyle beni paramparça ediyordu. Beynim sağlıklı düşünüp her bir olasılıktaki hasar kontrolünü yapıyor, şimdiden her şeye hazırlıklı olmamı sağlıyordu. Kalbimse televizyonda gösterilen her kanalda yeni acılar tadıyordu. Kaya'yı bir başkasıyla hayal etmeye alışmak zorundaydım. Henüz hiçbir şey kesinleşmemiş olsa da olacaklar az çok belli gibiydi.

Yatak odasına döndüm. Yatağın içine girdim, üstümü örttüm. Dün gecenin uykusuzluğu vurmaya başlamıştı bile. Biraz dinlenmek istiyordum.

Yaşadığımız her şeye müteşekkirdim. Bana damarlarımda hızla dolaşan kanı, canlılığımı, yaşadığımı hissetmeyi hatırlatmıştı. Öpüşünde, ellerimi tutuşunda, saçlarımı okşayışında nefes almıştım.

Kendimi yeniden sevdim. Plak aldım. Sahaf gezdim. İşten erken çıktım. Bunların hepsini ilk kez yaptım.

Her şey çok güzeldi Kaya ama şu var ki, biz gerçek olamayacak kadar güzeliz.

6. KISIM

Filiz on dakika önce girdiği apartmandan çıktı.

Sakin adımlarla arabaya yürüyordu. Nil'in camdan bakma ihtimaline karşılık başka arabam ile gelmiştik. Kapıyı açtı, yanıma oturdu. Motoru çalıştırdım. Hatasını düzelttiğini duyana kadar ona bakmayacaktım.

"Bitti mi?"

Aynayı indirdi, kendine baktı. "Evet, konuştum. Umarım şimdi daha rahat hissediyorsundur" dedi. Yola çıktık.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama nereden gittiğimi biliyordum.

"Ne dedin?"

Filiz'in Nil'den haberdar olmasını beklerdim, ancak onu denklemden çıkartmak için bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Dün hastanedeki konuşmanın ardından şirkete döndüğümde Filiz ofisimde beni bekliyordu. İmzalanması gereken son

birkaç belgeyi kendi getirmek istemişti. Şirketi devretmeyi kabul ettiğimden beri bana daha ılımlı davranıyordu. Zihnimin korkunç boşluklarında oradan oraya savrulurken gördü. Neyim olduğunu sordu. Birileriyle bir an önce konuşmam gerekiyordu ve Filiz oradaydı. Bebekten bahsettim. Aldığım haberin beni ne kadar etkilediğini fark ettiğinde itiraf etti.

"Anlaştığımız gibi, seni kötü gösterecek hiçbir açık kapı bırakmadım. Evinin adresini benim bulduğumu, senin hiçbir şeyden haberdar olmadığını sanıyor."

Bu noktaya kadar Filiz'in yaptığından haberdar değildim ama öğrendiğim andan itibaren düzeltmesi için derhal harekete geçmesini sağlamaya söz vermiştim. "Teklifin senin aracılığınla ona geldiğini biliyor artık, değil mi?"

"Evet."

Doğru olan buydu.

Çok daha sonradan öğrenmek Nil'i yıkardı. Onun ne kadar azimli ve başarı odaklı bir insan olduğunu biliyordum. "Ne kadar üzülmüştür, kim bilir" dedim. Filiz'in deliliğine ve istediğinde herkesin sınırlarını nereye kadar zorlayabileceğine alışkındım. Alışkın olmadığım ve asla alışmak istemediğim yegâne şey ise Nil'in üzüldüğünü görmekti.

Bu saçma oyunun içinde hiçbir şekilde yer almadığımı da bilmesini istiyordum. Bu yüzden Filiz'i Nil'in evine götürmüş ve ona kendi yaptığını itiraf ettirmiştim.

Peki şimdi?

"Nasıldı peki?" diye sordum Filiz'e sessizce. Âşık olduğum kadını eski karımdan dinlemek ne kadar sağlıklıydı? Gerçekleşmesi için alelacele davrandığım bugünkü konuşmaları normal şartlarda çok garip hissettirmesi gerekirken neden her şey normal geliyordu? Normalimi kaybetmiştim dün. Arayıp bulmakla uğraşmanın da sırası değildi.

İşin gerçeği, elim ayağım birbirine girmiş vaziyette bundan sonra ne olacağını düşünüyordum. Hesaplamalarımın tutmadığı zamanlarda doğru ve yanlış olarak adlandırdığım değerlerime göre hareket etmeye çalışıyordum.

"İyi gibiydi. Biraz uykusuzdu, gözlerinin altı mosmordu. Dün onun için de çok zor olmuş olmalı" dedi Filiz tepkilerimi ölçerek.

Cevap veremedim.

"Hey, bana bak."

Kırmızı ışık yanıyordu. Arabayı yavaşça durdurdum.

"Kaya."

Yana döndüm.

"Kafanın ne kadar dolu olduğunu görebiliyorum. Merak etme, her şey düzelecek" dedi. İnanmak istedim.

Başka bir kadını seviyor olduğum için bana bağırıp çağırmıyor, aksine, destek oluyordu. Yaptığı yanlışı düzeltmek için Nil'e gidip bizzat söylemesi gerek-

tiğini dile getirdiğimde de hemen kabul etmişti. Hepimiz gibi, Filiz de değişiyor olabilir miydi?

Belki de sadece iyi tarafından kalkmıştı bugün. Umurumda değildi, benim bugün yalnız kalmamaya ihtiyacım vardı. Eğer yalnız kalırsam olabileceklerden korkuyordum.

Nil'den nefret etmek istemiyordum.

"Misafir bekliyordu. Bebeğin eski nişanlısından olduğunu söyledi o da."

"Dün söylemiştim sana bunu."

Filiz omuzlarını silkti. "Yine de inanmamıştım sanırım" dedi.

Hamileliğine hiçbir söz söyleme hakkına sahip değildim ama tebrik edip gülümseyemezdim. İkimize kurmak için hayal ettiğim o gelecek daha hiçbir anlam kazanamadan suya düşmüştü. Ona çok alışmıştım. Ailemle arasının iyi olmasına, beni güldürmesine, dinliyor olmasına, mantığına, sohbetine, yanımdaki varlığına bir anda yeniden ısınmıştım. Bu kadar kısa sürede bile bana çok şey katmıştı.

Şimdi ise misafirini bekliyordu. Tabii ki çocuğunun gerçek babasını bekliyordu. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Ben ondan nasıl vazgeçecektim?

Yalnızca birkaç saat geçmişti ki Nil'in adı telefonumda belirdi. Salonda uzandığım koltukta doğruldum. Cam sehpada titreyen telefonu elime aldım.

Karşı koymak çok zordu. Sesini duyup hiçbir şey

olmamış ki devam edebilmeyi çok isterdim ama ikimize de bir yalanı yaşatamazdım.

O anda sürekli unutmaya çabaladığım acı geçmiş, üzerime çullandı. Üniversiteden mezun olup Amerika'ya gidecekken neden Nil'den ayrıldığımı hatırladım.

Paylaşılan şey ne kadar güzel olsa da koşullar değiştiğinde her iki tarafı yıpratırdı yetişememek. Önemli günlerimize, kahkahalarımıza, gözyaşlarımıza eşlik edememek bitirirdi asıl ilişkiyi. Okyanus aşırı hiçbir şey yürümezdi. Sevgi ağır bassa bile orada olmanın hissini hiçbir şey veremezdi. Eğer ben ayrılmasaydım, birkaç ay daha devam ederdi. Belki yılbaşı tatilinde Türkiye'ye dönerdim, sonra yeniden Amerika'ya gittiğimde biterdi. Milim milim koparırdık birbirimizden hislerimizi. Nil kıskanç bir kadın hiç olmamıştı ama kendi ideallerinin onu burada kalmaya zorladığını gerçeğini kabul etmek istemeyecekti. Yanıma gelemediği her gün kendini yetersiz hissedecekti. Bense Nil'in aksine sevdiğini kıskanan bir adamdım. Abartılı değil, yeterli ve gerekli olduğu kadar kıskanırdım, sakınırdım Nil'i. Onun kadar güzel ve akıllı bir kadını Türkiye'de tek başına bırakmak beni paramparça ederdi.. Ne yapıyor, nereye gidiyor, güvende mi diye düşünmekten hiçbir derse odaklanamazdım. Babama karşı koyarak bölüm değiştirmeyi de planladığım için iyi bir ortalama yapmak zorundaydım. Hiçbir psikolojik çalkantıyı riske atmamıştım.

Diğer meseleyi ise düşünmek dahi istemiyordum. Hâlâ sinirliydim. Hâlâ acıyordu yüreğim.

Ayrıldığımız için pişman olmamıştım ama onu o halde tek başına bırakıp gittiğim için kendimle yıllarca kanlı bıçaklı kalmıştım. İyi bir doktor bulabilmiş miydi? Bahar yanında olmuştur muhtemelen. Ben olmasam bile etrafı ona destek olacak insanlarla çevriliydi giderken. Evet, evet. İyi olmuştu. Büyümüş, mesleğini eline almış ve kendine yepyeni bir hayat kurmuştu.

Benim gibi korkup kaçmamıştı.

Yüzleşmişti.

Üstesinden gelmişti.

Tarihin kimi noktalarda tekerrür ettiğini görmek alaycı bir gülümsemeyle hâkim oldu yüzüme. Sonra birden silindi, dümdüz oldu dudaklarım. Sinirliydim. Bir tek kendime. Aptal çocukluğuma ve genç-ken yaptığım hatalara. Ekrandaki ismi yok olana dek sehpaya geri bırakmadım telefonu.

Tekrar aradı. Benim kadar çabuk pes etmeyecekti ama umarım bir gün benim yaptığım şeyin pes etmek olmadığını da anlardı.

Telefonu meşgule atıp mesaj kısmına geçtim. Düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu yazdım, gönderdim. Cevap vermedi. Vermeyecekti zaten. Birbirimizi çok sevdiğimiz kadar saygı da duyuyorduk. Bizi güzel yapan en önemli şeylerden biri de buydu zaten. Bir daha ben arayana, onunla ile-

tişime geçene kadar bir şey yapmayacaktı. Bunu biliyordum. Bir şeyleri yoluna koyabilmek ve kafamda oturtabilmek adına rica ettiğim zamana benden çok onun ihtiyacı olacaktı. Aslına bakarsak, benim hayatımdan Nil'in gitmesiyle, eğer giderse, değişen tek şey mutluluğum olacaktı. Oysa o, hayatına yepyeni bir sayfa açmak durumundaydı. Bildiğini sandığı ne varsa değişecek, zorlu bir döneme girecek ve artık geçindirmesi gereken tek kişi kendisi olmayacaktı. Yalnız yaşayan bir kadındı. Evli değildi, sevgilisi yoktu, ben de yoktum. Tek başına çocuk büyütmek kadar zor bir şey yoktu.

Ama evet, eski nişanlısı bugün onun evine ziyarete gidecekti. Nil ona bir bebekleri olacağını söylediği andan itibaren belki de hiçbir şey tahmin ettiğim gibi olmazdı. Adam kendine çeki düzen verir, Nil'in elinden tutar ve onun yanında yer alırdı belki de. Olması gereken buydu! İnsanlar bir çocuk sahibi olmak için dağları aşmaya, her şeyini vermeye hazırdı ama bu öyle bir şeydi ki herkese bahşedilmiyordu. Çocuk sahibi olmak bir lütuftu. Bu dünyada tadılabilecek en güzel hislerden biri anne-baba olmaktı. Nil için mutlu olmalıydım.

Emindim ki, annelik ona çok yakışacaktı.

Yumruklarımı sıktım. Nil'i karnı burnunda, yanında saçma sapan bir herifle canlandırıyordu aklım. Görüntüyü silmeye çalıştım. Nil'in üzüldüğünü, yalnız bırakıldığını, onu mutlu edecek şeylerle ilgi-

lenmesi gerekirken sırf zorunda kaldığı için devam edeceği mesleğini düşündüm. Ağladığını, bir elinde ağlayan çocukla gecelerini uykusuz geçirdiğini, hastalandığını, istemediği bir evlilik yaptığını hayal ettim.

Hayır.

Hiçbirine izin vermiyorum.

Ayağa kalktım. Arabanın ve evin anahtarlarını aldım. Ayakkabılarımı buldum. Şimdi oraya gidecek ve her şeyin altından kalkabileceğimizi söyleyeceğim. Onu bir kez yalnız bırakmıştım ve bunun bedelini ikimiz de yeterince ödemiştik. Sahip olduğumuz hiçbir şeye sırtımı dönmeyeceğim. Bir daha asla.

Nil'i her şeyden çok seviyorum.

Hamileliği de, geçmişi de onu o yapan şeyler artık. Sevdiğim kadından bu kadar kolay gidemem. Kafasında ne kadar karanlık düşünce vardır kim bilir? Yanına gideceğim ve onu kollarımla saracağım. Başını göğsüme yaslayacak. Hiçbir şey için endişe etmesine gerek yok artık. Ben varım. Eğer bebeği doğurmaya karar verirse ona da babalık yapmaya hazırım. Nil'in bir parçası, benim de bir parçam.

Hava kararmaya başladı. Nil'in yanına gitmeden önce halletmem geren iki ufak şey var.

Nişantaşı'nda park yeri bulamayacağımı biliyorum o yüzden arabayı güvendiğim bir otoparka bırakıyorum. Ailemin yıllardır ahbap olduğu kuyumcuya uzun zamandır uğramamıştım. Küçük bir çocukken

annemle gelirdim, büyüdükçe hediye meselelerinde kendim de gelir olmuştum. Vitrindeki takılara bakmadan içeri giriyorum. Elimden gelen en hızlı sürede Nil'e yakışacak bir yüzük seçip halletmem gereken ikinci işe koyulmak istiyorum.

"Ooo Kaya Bey, hoş geldiniz. Hangi rüzgâr attı?"

Mavi gözlü orta yaşlı adama gülümsedim. "Hoş buldum Bahadır Abi, nasılsın?" Gözlerim etrafı inceliyor, ne kadar çok seçenek olduğunu gösteriyordu. "İyiyim, aynı tas aynı hamam. İşler nasıl gidiyor? Kime hediye bakıyoruz bugün?"

Tek taş yüzüklerin bulunduğu vitrini keşfetmiş, adayları tek tek değerlendiriyordum. "Hediye değil, inanır mısın?" Başımı kaldırıp Bahadır Abiye baktım. "... Çılgınlık diyebilirsin, yüzük alacağım."

"Filiz Hanıma öyle değil mi? Yeni koleksiyonda ona uygun bir parça var. Beni takip edin."

Gülümsedim. Gözlerim hâlâ yüzüklerin arasında geziniyordu. Dükkânın diğer tarafına gitmedim. "Hayır, boşandık biz. Getirmedi mi hâlâ yüzüklerini değiştirmeye?" Filiz'i biraz tanıdıysam şirketi üzerine alışının hırsıyla gelip tüm yüzükleri vermiş olmalıydı. "Evet, dün öğleden sonra getirdi hepsini." Parmağımı şıklattım. Şaşırtmamıştı.

"Alacağım yüzük başka biri için. Çok özel bir kadına evlenme teklif edeceğim."

Bahadır Abi güldü. Çılgınlık derken ne demek istediğimi şimdi anlıyor gibiydi. "İşte o zaman şu an

önünüzde duran modellere bakabiliriz" dedi benim tarafıma dönerken.

Bin bir türlü model vardı. Karar vermek çok zordu. Onun seveceği bir şey almak istiyordum. Bunun için giyim tarzını, taktığı kol saatini ve takılarını gözümün önüne getirmeye çalıştım. Renkli ama sade şeylerden hoşlanırdı. Üniversitedeyken de aynıydı. Kelebek kolyesi vardı, boynundan hiç çıkarmazdı. Ufak, nokta, gri küpeleri vardı. Yerine göre giyinmeyi bilirdi. Gösterişten uzaktı. Süslenip göz boyamaya ihtiyacı olmayan bir kadındı. Karakteri onun yerine konuşurdu. Sol kolundaki saat de gümüş renkli, basit tasarımı olan bir saatti ama kaliteli bir markaydı. Mesleğinden dolayı parmağında kocaman, ışıl ışıl parlayan bir yüzükle gezmek istemeyeceğini biliyordum. Sevmeyeceği bir şey alırsam değiştirmek yerine onu takmaya devam edeceğini biliyordum, o yüzden hata yapmak istemiyordum. Utanıp sıkılmamalıydı, elini saklamamalıydı, benden çekinmemeliydi insanların içinde. Seçim yapmak zordu! Buradaki seçenek fazlalığı bir erkeği boğmak için yeterliydi. Başımı kaşıdım.

"Ben o tektaşı ne zaman almıştım, oldu mu beş yıl?"

"Olmuştur. Çıkarayım diyeceğim ama aynı yüzük uğursuzluk getirir" dedi gülerek.

Güldüm. "Unutmuşum nasıl seçildiğini. Ya, Filiz neler geri getirdi, gösterebilir misin?" Aynısını al-

mak için değil, zamanında kime neyi yakıştırdığımı görmek için istiyordum. Vitrindeki yüzüklerin hepsi her geçen saniye daha aynı gözüküyordu bana. Bir ipucuna ihtiyacım vardı.

Bahadır Abi Filiz'in getirdiği takıları içerideki odadan çıkarttı. "Yeni koleksiyondaki bir gerdanlık ile değiştirdi Filiz Hanım" dedi. Gerdanlık mı? "... ee, Kaya Bey, sizin yüzükleriniz değer kaybetmeyen taşlara sahipti. Pahalı parçalardı hepsi."

İddialı takılardı bunlar. Nil'in sevmeyeceğini tahmin ettiğim türdendi hepsi. Gözlerim vitrine döndü. Daha sadece ama daha alımlı bir şeyler aramaya başladım. "Şu sıralar hanımlar hep tek taş mı tercih ediyor?"

"Yoo, hayır, desenli elmaslara sahip yüzükler de çok moda. Evlilik tekliflerinde mutlaka tek taşın tercih edildiği dönemi geçtik artık. Daha modern, minimal ama aynı değere sahip yüzükler revaçta. Sağınızdakiler gibi mesela."

Yönlendirme doğrultusunda sağa ilerledim. Yüzüklerin etrafına belli aralıklarla yerleştirilmiş mavi taşlar gayet sade ama bir o kadar da güzel gözüküyorlardı. Nil'in gözlerinin renginde bulmak istiyordum. "Lacivertin bir ton daha maviye yakın olan taşlısı var mı?" diye sordum.

Camekanlı vitrinin arkasından çıkıp dükkânın dışarıya gösterilmek üzere sergilenen vitrinine doğru ilerledi. "Elinizdeki gibi sıralı yuvarlak taşlı olan

maalesef yok ama bir tane desenli var. Hoşunuza gider mi bilmiyorum, evlilik teklifi için pek tercih edilen bir model değildir."

"Görebilir miyim?"

Vitrine dizilmiş diğer takılara dikkat ederek en önlerden bir parça çıkarttı. Önümdeki cam masaya bıraktığı anda almam gereken yüzüğü bulduğumu biliyordum.

Gümüş halkanın ortasında, minik, mavi kelebek vardı. Çok şık duruyordu. Taşı ne çok parlak ne de çok sönüktü. Nil'in gözlerinin rengi ışıltılı birkaç beyaz elmasın eşliğiyle ön plana çıkıyordu.

Buna bayılacaktı.

"Ne kadar? Ya da boş ver, fark etmez. Alıyorum. Lacivert ufak bir kutuya koyabilir miyiz lütfen?"

Arabayı çalıştırmadan önce aldığım yüzüğe bir kez daha baktım. Yüzümde aptal bir gülümsemeyle Nil'in gördüğü andaki tepkisini hayal etmeye başladım.

"Yüzük olmazsa gelip genişletebiliriz, değil mi?"

"Tabii ki. Güle güle kullansın hanımefendi, birlikte uzun ömürlü birlikteliğinize inşallah."

Tamam, yüzüğü almıştım. Ya evlilik teklifi?

Kaybedecek daha fazla vaktimizin olmadığı konusunda kararlıydım ancak şöyle bir gerçek vardı ki bu Nil'in ilk evliliği olacaktı. Ona yakışır bir şekilde teklif etmek istiyordum. İleride hatırladığında dudaklarını yukarı kıvırması için yeterli olacak, arkadaşlarına anlatırken herkesin onu kıskanacağı bir

şeyler planlamalıydım. Şarap kadehine mi atmalıydım? Hamileydi. Şarap içemezdi. Osman Abinin kurukahvecisindeki çikolatalı pastaya mı saklamalıydım? Bizim için özel ne varsa hepsini plana katmak isterken bulmuştum kendimi. Önceden aklımda olan yalnızca basit bir teklifken şimdiyse yüzük elimde, içimden daha fazlasını yapmak geliyordu. Onun için çok daha fazlasını yapacağım pek çok şeyin habercisi olmalıydı bu teklif. Önceden nişanlanmış olduğuna göre alacağı ilk evlilik teklifi değildi belki de ama sonuçta o ilişkisi evlilikle devam etmemişti. Nil ve ben bambaşkaydık. Herkesten ve her şeyden farklıydık. Ona benim için ne kadar özel olduğunu göstermek istiyordum.

Koşullar uygun olsaydı, yıllar önce yapmam gereken şeydi.

Lakin o da çok iyi biliyordu ki o yaşta evlenip çocuk sahibi olamazdık. Üniversite yıllarındaki iyi aylak gençtik! Nasıl aile kurabilirdik? Daha kendimizi tanımıyorduk. İkimiz için de en doğru karar bebeği aldırmak ve eğitim hayatımıza devam etmekti.

Bu hayattaki en büyük pişmanlığım; Nil'i o halde terk edip kaçmaktı.

Onu ne kadar çok seviyor olsam da yaptığım şeyin sorumluluğunu alamayacak kadar çocuktum. Aptaldım. Zayıftım.

Nil ise güçlüydü. Zekiydi. Anlayışlıydı. Sorumluluğu birlikte paylaşıyor olduğumuzu tekrar tekrar fısıl-

dardı kulağıma. Bense arkama bakmadan hem bebeğimizden hem de ondan uzaklaştırmıştım kendimi.

Geçmişi değiştiremezdim ama geleceğimizi en baştan, en güzel renklerle çizebilirdim.

Birbirimiz için yaratılmıştık. Bunu yeniden görebildiğimiz için de çok şanslıydık.

Küp, kadife lacivert kutuyu montumun iç cebine kaldırdım. Heyecanlı planlarıma bir an önce devam etmek istiyordum ama şimdi sırada halletmem gereken başka bir şey vardı. Gideceğim ikinci ve son yer, hayal kurmaya devam edebilmem için çok önemliydi. Bunu halletmeden yapacağım hiçbir şeyin anlamı olmayacaktı.

Tanımadığım bir adamın karşısına henüz doğmamış bebeği için babalık yapmak istediğimi söylemek her gün yaptığım bir şey değildi. Oturup biraz düşünüp sözlerimi seçmem gerekiyormuş gibi bir his vardı içimde ama aslına bakacak olursam, düşünecek çok da fazla bir şey kalmamıştı artık. Kalbimin sesini dinlediğimde bir tek Nil'in adını duyuyordum. Hayatımı bu ses etrafına şekillendirecek olmaktan korkmuyordum. Bunun için yalnızca şanslı hissedebilirdim. Hakan Arif isimli adam, Nil'le ikimize yakıştırdığım gelecekte teşkil edebilecek ilk ve son engeldi. Belli gereklilikler göz önüne alındığında hayatlarımızdan tamamen kopmasını tabii ki beklemiyordum ama benim adıma her şeyin yolunda gidebilmesi için Nil'e evlenme teklif

etmeden önce onunla konuşmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Doğrular ve yanlışlar...

Sadece dün değil, tüm bu olaylar patlak vermeden önceki hafta Nil ile ikinci buluşmamızda öğrenmiştim soyadını. O gün internette girmediğim delik kalmamıştı. Çok aktif bir sosyal medya kullanımı olmasa da, adı soyadı Google'da aratıldığında ulaştığım bilgiler bugün için bana yeterli olacaktı. Önümde onunla konuşabilmek için iki fırsatım vardı: Birincisi iki gün sonra Şirince'de gerçekleşecek çakra açma kampıydı, ikincisi ise bu akşamdı ve gideceğim yoga akademisindeydi. Geçen hafta bulduğum, İstanbul'daki bir yoga akademisinin paylaştığı afişe tekrar ulaştım. Üzerinde yazanlara göre bu akşam saat dokuzdaki seansa çok sevilen eski hocalarından Hakan Arif misafir olacak ve Çin'deki astral seyahat eğitiminden bahsedecekti. Adresi kopyalayıp navigasyona girdim. Hayatımda daha önce bir kez bile yoga yapmamıştım. Nasıl bir yere gidiyor olduğumu gerçekten merak ediyordum. Yara bandı çeker gibi içeri girip seans, toplantı, antrenman artık ne deniyorsa bitmesini bekleyecektim. Son olayların ışığında iptal edip yoga akademisine gitmeme ihtimalini de hesaba katıyordum ama sanırım Nil'le birlikte Bahar'da yakaladığımız şansın aynısına sahip olduğumuza inanmak istiyordum.

Kendi otoparkları vardı. Stresli değildim ama karşımda normal bir adam olmayacağını biliyor-

dum. Her türlü tepkiye hazırdım. İstediğini söyleyebilir, bağırabilir, yumruk atabilir, beni oradan attırabilirdi. Onun yerinde olsaydım saydığım her şeyi aynı anda yapardım çünkü. Hazır olmak zorundaydım; vazgeçmek veya beklemek benim için bir opsiyon değildi.

"Merhaba, Hakan Arif ile görüşmek istiyordum" dedim girişteki hanımefendiye. Burası bir apartmanın ikinci katıydı. Çok kalabalıktı. Kişi kapasitesinin üstünde bir daireye girdiğimi görebiliyordum. Her şey beyazdı. Duvarlar, mobilyalar, resepsiyondaki telefonun rengi bile beyazdı. Herkesin kıyafeti diğer tüm renkler yasakmış gibi yine bembeyazdı. Lobide beklemem gerektiği söylendiğinden beri etrafımdaki herkes bana bakıyordu. Yaşlı bir teyze karşımdaki koltukta oturuyordu. Elindeki SAĞLIKLI YAŞAM İÇİN YOGA dergisini okumayı bırakıp kıyafetlerimi incelemeye başlamıştı.

Siyah pantolon, spor ayakkabılar, kahverengi montum vardı. Teyzeye işaret parmağımı bir dakika beklemesini söylemek için kaldırdıktan sonra montumun fermuarını tam bir şekilde açtım. İçimdeki beyaz kısa kollu bisiklet yaka tişörtü göstererek gülümsedim.

Yaşlı teyze üzerimde aradığı beyazlığa sonunda kavuştuktan sonra başını memnun bir şekilde salladı ve dergisine döndü.

Burası çok ilginç bir yerdi. Duvarlarda iki yıl-

lık üyeliğimi istediğim kadar kullanamadığım spor salonumun duvarlarındaki esneme hareketleri yer alıyordu. Lobideki masa bile beyazdı. Çiçekler beyazdı. İzlediğim bilim kurgu filmlerindeki bir simülasyona alındığımı düşünmeye başlamıştım ki kendime geldim. Buraya neden geldiğimi çok iyi biliyordum.

"Hakan Bey'in seansı az önce bitti. Biraz dinlendikten sonra odasında sizi ağırlayacak Duygu Hanım" dedi burada çalıştığını tahmin ettiğim biri. Sonra bana döndü. "Ardından sizi Kaya Bey." Başımı olumlu anlamda salladım. Kimin çalışıyor kimin müşteri olduğunu ayırt etmek zordu. Herkes aynı kıyafetleri giyiyordu. Çok geçmeden Hakan, karşımda oturan teyzeyi karşılamaya geldi. İnternette bulduğum fotoğraflardan çok daha farklı gözüküyordu. Kısa birini bekliyordum, oysa boyu en az benimki kadar uzundu. Çok mu zayıftı yoksa bana mı öyle geliyordu bilmiyordum. Daha tatil sezonu açılmadan teni bronzlaşmıştı. Kolyeleri, kolundaki ipler, yüzündeki gamzeli gülümseme, ses tonu... Bir şeyler gözüme hoş gelmiyordu bu adamda. Arada Nil olduğu için objektif bakmak zaten imkânsızdı ama Nil olmasaydı bile yine gözüme batacak türden bir tipe benziyordu.

"Duygucuğum" dedi dergiyi sehpaya bırakan teyzeye. Kadın gülümsedi. Az önceki halinden eser yoktu. "Hakan'ım..." Yüzünde güller açıyordu sanki! Bir centilmen gibi elini uzattı Hakan. Kadın elini tuttu

ve ayağa kalktı. "... Peşini bırakmadı değil mi içeridekiler?"

Hakan güldü. "Tahmin ettiğimden uzun sürdü. Çok soru vardı, kusura bakma seni beklettik" dedi.

Adeta bir genç kız gibi kıkırdadığını gördüm yaşlı kadının. "Amatörler" dedi. Birlikte el ele, kalabalığı yararak içinden geçtiler ve arkadaki bir odaya girdiler. Kapı kapandı.

Tamam... Bu çok garipti.

İş hayatımda birbirinden değişik insanlarla çalışmıştım. Her defasında beni şaşırtan ve insanlığı sorgulatan karakterlerle karşılaşmıştım ama az önce gördüğüm şey hepsini silip atmaya yetmişti.

Büyük odadan çıkan kalabalığın bir kısmı ayakkabı ve kıyafetlerini değiştirmiş, çıkış kapısına ilerliyordu. Aralarında konuştukları şeyleri duydukça kafayı yiyordum.

Bu adama tapıyorlardı! Hakan için kullandıkları sıfatların onu tanrı katına çıkartmakla bir olduğunu düşünmüyordum ama onun dünya üstü güçlere sahip olduğunu ve ona dokunabildikleri için ne kadar şanslı olduklarından bahsediyorlardı.

Dokunabilmek mi?

"... Evet evet! Ben de koluna dokundum. Çok iyi bir insan. Saf bir ruh."

Şaka yapıyormuş gibi bir halleri de yoktu. Korkmaya başlamıştım.

"Özletme kendini" dedi lobiye dönen teyze. Ha-

kan "Söz vermiyorum, Şirince'den sonra Arjantin veya Şili... Kulağa o kadar güzel geliyor ki" dedi kadını çıkışa geçirdi.

Ellerini ovuşturarak birkaç onu durduran kişiyle de sohbet etti. Kendi camiasında saygı duyulan biri olduğunu anlamıştım ama bizim konuşmamız için her beklediğim süre benim canımdan gidiyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Ayağa kalktım. Konuşmasını bölüp kendimi tanıtmak için adım atmıştım ki bana döndü.

"Kaya Bey, öyle değil mi?"

"Evet, çok vaktinizi almayacağım" dedim. Kendimi tanıtmak, Nil ile birlikteliğimizin ciddi olduğunu ve hamileliğin onunla evlenmemde benim açımdan bir engel teşkil etmeyeceğini söyleyecektim.

"Buyurun, arkaya geçelim."

Boynumu çıtlattım, yürüyerek onu takip ettim.

Arka oda dediği yerin bir ofis olmasını bekliyordum ama bir mutfak tezgâhının önüne atılmış iki beyaz sandalyeden ibaret bir aralıktı. Kapıyı arkamdan kapattım, karşısındaki sandalyeye geçtim. Söze girecektim ki o konuşmaya başladı.

"Hayat ne kadar garip değil mi?" dedi gülümseyerek. Nereye bakıyordu o? Arkamı dönüp boş duvarın köşelerine baktım. Hiçbir şey yoktu. Döndüm. Hâlâ aynı yere sabitlenmiş, dalıp gitmişti. Ağzından kelimeler dökülüyordu ama bakışları o kadar boştu ki dinlemekten başka bir şey yapmak mümkün değildi.

"... Deneyimler gerçekten de paylaştıkça çoğalıyormuş. Anlatacak hikâyelerimiz olmadan kimiz ki biz? Karıncaların bile anlatacak hikâyeleri, taşıdıkları yükler var. Arıların matematiğine ayak uydurabilir mi sanıyoruz kendimizi?" Başımı arkaya yatırıp bir elimle gözlerimi ovuşturdum. Bacak bacak üstüne atmış, duvarda kilitlendiği yerden bir şeyler sayıklıyordu bana. "... doğayla yarışabilir miyiz? Doğa bizi kontrol eder. İliklerimize işler. Bizi doğuran topraktır. Besler, büyütür, öldürür. Çin gerçekten benim için bir aydınlanmaydı. Geldiğiniz için her birinize teşekkür ederim" dedi. Orada olmadığımı bile fark edemeyecek kadar dikkati dağınıktı. Bahsettiği şeylerde bir konu bütünlüğü vardı ama içinde bulunduğumuz andan bağımsızdı.

Öksürerek bana bakmasını sağlamaya çalıştım. İşe yaramadı. Şimdi yalnızca susuyor ve aynı yere bakmaya devam ediyordu. Bir kez daha öksürdüm.

Gülümseyerek bana baktı. "Ne diyorduk?" dedi.

O kadar değişik bir tipti ki Nil'in böyle bir adamla ne düşündüğüne hiçbir anlam verememiştim. "Ben Kaya Altınoğlu. Nil'in üniversiteden arkadaşıyım" dedim.

Başlangıcı yaptıktan sonra gerisi gelir sanıyordum, yanıldığımı fark etmem beş saniyemi almadı.

"Ah Nil! Güneşin dünyama bıraktığı iz, renklerin tek bir insanda toplanmış hali... Biricik nişanlım... Üniversiteden arkadaşlarıyla arası kötü sanı-

yordum ama hâlâ görüşüyor olması ne güzel!"

Bir dakika...

Biricik nişanlım mı?

"... keşke benim de eski dostlarım olsaydı ama farklı bir yolu tercih ettim tabii" dedi gülerek. "Şimdiyse dünyanın her yerinde yüzlerce kardeşim var. O kadar büyük bir aileyiz ki, bunu fark ettiğimiz zaman tüm savaşlar duracak." Neden nişanlım diye tanıtmıştı Nil'i? "... Savaş demişken, nükleer silah karşıtı yeni bir yürüyüş planlıyoruz. Bu organizasyon şimdiye kadarki tüm eylemlerimizden daha büyük olacak." Hızla ayağa kalktı. Kapıyı açtı. "Güzel insan, bana oradan yürüyüş için hazırladığımız isim listesini atsana." Geri geldi. Elinde bir kâğıt yığını tutuyordu. Kalem getirmeyi unutmuştu. Acaba bana imzalatmayı hedeflediği kâğıtları imzalayabileceğim herhangi bir araca sahip olmadığını ne zaman fark edecekti? Tüm kâğıtları karıştırdı. Üzerindeki isimleri anımsadıkça gülümsüyor, o insanın nasıl iyi bir insan olduğundan birkaç kelimeyle bahsediyor ve sayfayı değiştiriyordu. "... aramızda görmekten son derece mutlu olacağız. İsim neydi?"

Aklımda şimşekler çakıyordu.

"Kaya" dedim.

Adımı bilmiyordu, dolayısıyla buradan çıkarılması gereken şey Nil'in benden bahsetmediğiydi.

Kâğıtları elime tutuşturdu. Suratına bakarak tam yirmi yedi saniye hiçbir şey yapmadan bekledim.

"Ah! Ne kadar aptalım, kalem yok tabii. Bir saniye lütfen."

Odadan çıktığında şakaklarım ağrımaya başlamıştı. Nil'in benden bahsetmemiş oluşu, sormaktan kaçtığım pek çok sorunun yanıtıydı. Beni Hakan'a anlatacak kadar önemli görmemişse o zaman bebeği ve kuracağı aile için kendi kararını çoktan vermiş demekti. Çıkıp gitmek şu dakikadan itibaren erkeklik gururum ve yitip giden hevesim için çok yerinde bir hareket olurdu ama yapmadım. Hakan'ın dönmesini bekledim. Nil'e ve kararlarına duyduğum saygıyı yitirmeden yalnızca tahmin ettiğim şeylerin teyidini almak istiyordum. Getirdiği kalemlerden biri yazmıyordu. En azından iki adet getirmeyi akıl edebilmişti.

Diğerini alarak kâğıtlarda boş gördüğüm bir sıraya adımı soyadımı yazdım. İmzaladım. Hakan'a uzatırken hayal kırıklığımı yansıtmamak için gözlerimi ondan sakladım. "Nil diyorduk, nişanlın... O nasıl? Avukatlık yapıyor mu hâlâ?" Kelimelerin hepsi boğazımda düğümlenmişti. Onu başka bir erkekle yan yana hayal etmek midemi bulandırıyordu. Yapabileceğim herhangi bir şey olmalıydı, herhangi bir şey...

İmzaladığım yeri kendi gözleriyle gördükten sonra bir zafer gülümseyişi verdi izleyenlerine. Küçücük mutfak aralığındayken sanki başka bir ülkede, şehirde, sokakta gibi davranıyordu. "Evet, hatta aramızda kalsın, ben de yeni öğrendim ama, hamile. Bir

bebeğimiz olacak" dedi. Gayet normal bir ses tonuyla konuşuyordu. Ne karşısında oturan kişinin Nil'e ne ifade ettiğini biliyordu ne de benim o anda aklımdan geçenleri. "... Yıllar boyunca çalkantılarımız oldu ama ben onu ilk gördüğüm andan beri birlikte olacağımızı biliyordum. Bebek ise yalnızca bir işaret! Evren bir araya gelmemizi söylüyor. Bundan sonra her şey çok güzel olacak. Onun istediği şekilde evlenmeye karar verdim. Birbirimizi kırmanın bir faydası var mı şu saatten sonra, ne dersin dostum?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım.

"Şimdi buradaki işim bittiğine göre birkaç balon alıp eve gitmeyi planlıyorum. Selamını da ileteyim mi? Kaya... neydi soyadın..." Az önce okuduğu ismi unutmuştu. Elinde tuttuğu kâğıdı imzaladığımı ve yeniden bakıp hatırlayabileceğini bile akıl edemiyordu.

Ayağa kalktım. "Önemi yok" dedim. "Aramız kötüydü zaten, haklısınız. Şimdi adımı duyarsa üzülür, yok yere üzülmesin Nil."

Sandalyeyi kenara iterek kapıyı açtım.

"Doğru. Tat kaçıracak hiçbir şey istemiyoruz hayatımızda artık. Bebeğin iyiliği için ne gerekiyorsa o bundan sonra..."

Gözlerimi yere indirerek çıkış kapısına gittim.

"Teşekkürler."

"İyi günler Kaya Bey! Yürüyüşte görüşmek üzere." Bunu derken arkamdan el salladığına yemin edebilirdim ama bakmadım.

Bakamadım.

Başım aşağıda, merdivenlerden iniyordum. Her basamakta biraz daha hızlandım. Nereye, kime yetişiyordum? Sadece yalnızlığıma...

Dışarı çıktım. Pantolonumun ceplerinde veya montumda bir sigara paketi aramadım çünkü Nil'le görüşmeye başladığımızdan beri yeni bir paket almadığımı biliyordum. İlerideki bir büfeyi gözüme kestirdim. Hızlı adımlarla karşıdan karşıya geçerek verdiğim nikotin arasını bitirmek istiyordum. Yağmur yağıyordu. Saat geç olsa bile trafiğin sıkışık olduğu aptal İstanbul semtlerinden biriydi burası. Sahi, benim burada ne işim vardı?

"Bir paket Marlboro Touch Blue ve arkadaki çakmaklardan alabilir miyim?"

Cüzdanımdan nakit çıkartmak için ceketimin iç cebine elimi attım. Hissettiğim küp, kadife kutu içimde tarif edemediğim bir soğukluk bıraktı. Kutuyu olduğu yerde bırakıp elimi yavaşta ceketimden dışarı çıkarttım. "İki paket olsun" dedim. Pantolonumun arka cebindeki elli lirayı satıcıya verdim. Sakızların üzerine bıraktığı paketleri aldım ve arkamı döndüm. Arabada içmeyi planlıyordum ama ne İstanbul trafiğinin ne de yağmurun bir yere gideceği vardı.

Büfenin tentesinin altında, yağmurdan korunduğum tek yerde bir sigara yaktım.

Yine kalmıştık baş başa.

Gri dumanı ciğerlerimden geceye bırakırken aklımı yiyip bitiren çok düşünce vardı. Sonra tek bir yağmur damlası beni adliyedeki güne döndürdü. Yaşadığım hayal kırıklığının ötesinde hiçbir şey deneyimleyemeyeceğimden eminken yaktığım sigara, bugünküne dönüp göz kırptı.

Hayat öyle ters köşe yapmıştı ki, biten evliliğimin yaşattığı hüsranı bugüne tercih ederdim.

Ortada tartışılacak hiçbir şeyin kalmadığını biliyor olsam da bir yanım bu hippi herife güvenmemem gerektiğini söylüyordu. Nil'e uygun değildi. Hiçbir hayat görüşleri tutmuyordu. Bir bit yeniği olmalıydı diyen tilkilere kulak verdikçe yine ümide kapılırken buluyordum kendimi. Susturuyordum hepsini sonra. Güçlü bir adamdım ama ben de insandım. Ümide kapılmak artık hayatımda kendime karşı kullandığım en büyük silahtı.

Son bir kez, her ihtimali susturmak adına yapmam gerekeni yapacaktım.

Yarıda kalan sigarayı büfenin yanındaki çöpte söndürdüm. Tek tük ilerleyen arabaları elimle durdurarak aralarından geçtim. Binanın otoparkına vardım. Arabayı çalıştırıp içinde beklemeye başladım. Doğru ve yanlış değerlerim kafamın içinde birbirleriyle kavga ediyordu. Hakan montu ve şemsiyesiyle binadan çıktı. Otobüs durağına ilerledi. Onu takip etmek kesinlikle yanlıştı. Kendimden emin olmak için doğruları uygulamak yetmişti. Bir başka-

sından emin olmak içinse ancak yanlışlar yapılarak gerçekleşebilirdi. Bindiği otobüs Nil'in evinin istikametindeydi. Takip ettim. İnmesi gerekenden iki durak önce indi. Bir parti dükkânına girdi. Yaklaşık üç dakika sonra şemsiyesinin altına sakladığı üç gazlı balon vardı. Nil'in apartmanına kadar yürüdü. Şemsiyesini kapattı ve zile bastı.

Açma Nil.

Uzun ceketi, sırt çantası, balonları, saçları, her şeyi sırılsıklamdı. Gecenin bu saatinde açık bir parti dükkânı bulmuş olduğuna dua etmeliydi. Adamın her şeyi spontaneydi. Nil'in kendine yakıştırdığı hayatın bu olduğunu kabullenmek istemiyordum.

Kapıyı açma Nil. Lütfen açma.

Balonları elinden kaçıracak gibi oldu ama son anda tuttu.

Onu istemediğini göster. Evine alma. Lütfen.

Kapı açıldı. Hakan içeri girdi. Belki gelen kişiyi gördükten sonra onu kapı dışarı eder diye bekledim ama olmadı. Kırk yedi dakika boyunca yağan yağmurun altında, duran bir arabada bekledim. Çıkan hiç kimse olmadı. Nil'in evinde tüm ışıklar söndü. Benim de umudum...

Motoru çalıştırdım.

Radyo kendiliğinden açıldı. Sertab Erener'in *Olsun* şarkısı çalıyordu.

Onlar için nasıl uyku vakti gelmişse, benim için de artık gitme vaktiydi.

7. KISIM

Günler, haftalar, aylar geçti.

Kaç güzel espri, kaç endişe bitip gitti önümüzden...

Kaç yolculuk, kaç kilometre eşlik etti heyecanlarımıza...

Değişen çok şey oldu. Hayatımı yeni seçimlerime uyarlamam zaman aldı. Katı kurallarımı esnetmeye çalıştım. Hatalı olduğumda özür diledim, uzatılan her ele teşekkür ettim. Büyüdüm. Artı eksi tablolarımın önemi bazen arttı bazen azaldı. Kayboldum, tekrar bulundum. Her şeyi kaybettiğimi sandım ama bir şekilde parçalarımı yeniden topladım.

"Ee kızım hani iki hafta vardı? Bak şu Allah'ın işine! Hemen geliyorum. İlk uçakla geliyorum oraya."

Annemin sesini duymak, telefondan bile olsa iyi gelmişti. Bürodan çocuklar sağ olsun, hastaneye tam vaktinde yetişmiştim. Acil girişindeki doktorlardan önce Bahar beni karşıladı. Hastaneye yakın oturuyordu, çabucak gelmişti.

"Kasılmalar kaç dakika aralıklarla?" diye sordu stajyer avukata.

"Altı-yedi."

"Tamam ver bana çantayı. Siz dönebilirsiniz, teşekkür ederim" dedi Bahar.

Tekerlekli sandalyeye oturtulmuştum. Ben ne olduğunu anlamadan bir yerlere taşınıyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

Dürüst olmak gerekirse kalbim göğsümden her an fırlayacakmış gibiydi. Uzun zamandır bu anı bekliyordum. Buradan çıktığımda kollarımda bebeğim olacaktı.

"Çok heyecanlı" dedim. Yanımda iki kez doğum yapmış bir anne vardı. Kendi annem Fethiye'de olsa bile Bahar'ın varlığı kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Beni bir odaya aldılar. Gelen doktora kasılmaların altışar dakikalık aralıklara indiğini söyledik. Doktoruma haber verildi. Kaç santimetrelik bir açılma olduğunu görmek için gelip beni muayene etti. Biraz daha bekledikten sonra doğumhaneye alınabileceğimi söyledi.

"Hey, sakin ol. Her şey yolunda gidecek. Planlandığında iki hafta önce doğacak olması seni endişelendirmesin. Çok sağlıklı olacağını biliyorum."

Yanıma bir sandalye çekmişti. Gülümsedim. "Acaba kız mı erkek mi?" diye sordum.

"Aylar boyunca sürpriz kalsın diye öğrenmedin, şimdi mi merak ediyorsun?" diyerek dalga geçti. "... Bence erkek olacak."

Omuzlarımı silktim. "Sağlıklı olsun o yeter bana ama, içimden bir ses kız olacağını söylüyor." Konuşmak iyi geliyordu. Sohbet halinde kalırsak her şey daha kolay olacaktı benim için.

Heyecanlı olduğum kadar endişeliydim de. Karnımdayken onu korumak çok kolaydı. Asıl tehlike doğduktan sonra başlayacaktı. Dünya çok güzel olduğu kadar kötü de bir yerdi. Savunmasız bir bebek için acımasız, soğuk ve yabancıydı. İyi bir anne olmak kolay mıydı? Ya başına kötü bir şey gelirse veya biri bir kötülük yaparsa? Doğumda ters giden şeyler olur da onu daha kollarıma alamadan kaybedersem ne yapardım ben?

"Çok uzun zamandır bekliyorum gelmesini" dedim tebessümle.

Bahar elimi tuttu. "Bitti artık. Kavuşuyorsun! En az senin kadar güzel bir bebeğin olacak. Sağlıklı, mutlu, annesini çok seven..."

Sıkıca kavradım onu. "Teşekkür ederim" dedim.

Hepimizin bir zamanlar olduğu gibi Bahar da genç olmuştu. Henüz hayatın ne olduğunu, getirdiği saçmalıklarla nasıl baş edileceğini çözmeye çalışan bir başka yansımamızdı sadece. On dokuz yaşındayken ona hamile olduğumu söylediğimde içinde bulunduğum durumu aptallık olarak görüp elimi bırakmıştı. Arkadaşlığımız da onun bu davranışıyla sona ermişti. Aradan yıllar geçti. Hayatlarımıza giren çıkan çok insan oldu ama hiçbir zaman onun yerini bende, be-

nim yerimi onda tutabilen olmadı. Şimdiyse yanı başımda, ona en ihtiyacımın olduğu anda ellerimi ısıtıyordu. Hastanede. En yakın arkadaşım olarak. Olması gerektiği gibi.

O anda vücudumdaki tüm sinirleri geren bir kasılma daha gelip çattı. Kendimi istemsiz bir şekilde sıkarak bu sancı dalgasının geçmesini bekledim. Heyecan ve endişelerin acıya dönüştüğü bu saniyeleri atlatmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Bebeğim için dayanmam gerekiyordu. O, bunu ve dünyadaki tüm güzellikleri hak ediyordu. Dişlerimi sıktım. Ebe geldi. Serum bağlandı. Kaç santimetre genişlediğim sürekli olarak kontrol ediliyordu. Normalde sezaryen ile doğumu gerçekleştirmek üzere mutabık kalmıştık ancak bu iki haftalık süre farkı bizi hazırlıksız yakalamıştı. Normal doğuma dair kendimi psikolojik olarak hiç hazırlamamıştım. Bu sabah bürodayken suyum geldiğinde ofisimdeki kitaplıkta karşılaştırmalı Türk Ticaret Kanunu'nu arıyordum. Doktorumdan son ana kadar çalışabileceğime dair iznimi almış, kafamı meşgul edecek her şeyi yapmayı düşünüyordum.

"Bir tane daha geliyor" konuşabileceğim son şeyi söyledikten sonra artık kendimi yalnızca sancıların üstesinden gelebilmeye adadım. Ebe rahim açıklığını son bir kez daha kontrol ettikten sonra yanındaki hemşireye doğumhaneyi hazırlamalarını söyledi. Bacaklarının yanından bana baktı, "Hazır mıyız?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım ama aslında içimde kopan fırtına öncelikle bir tsunami, sonra deprem, ardından da hortum formatında kendini gösterme kararı almıştı. Bahar'ın elimi bırakmasını istemiyordum. İki kişinin yardımıyla tekerlekli sandalyeye döndüm.

"Aradın mı?" diye sordum.

Çantamı sırtlanırken beni yanıtladı. "Evet. Yolda."

"Yetişemeyecek" dedim.

Üzülemeyeceğim kadar acı çekiyordum.

Bahar cebindeki telefonu çıkarttı ve onu bir kez daha aradı. Hemşirelerden birinin ittiği tekerlekli sandalye ile koridorda ilerlerken meraklı insanların tüm ilgisi benim üzerimdeydi. Karnı burnunda, acı içinde kıvranan bir kadın vardı. Hayatının en önemli anlarından birinden yalnızca dakikalar uzaktaydı.

Telefonu kapattı. "On dakika dedi."

On dakika dayanabilir miydim?

Bacaklarımı uyuşturan ağrı dalgası bir kez daha tüm vücudumu ele geçirdi. İnleyerek doğumhaneye girdim. "Sen gir" dedim.

Bahar ona söylediğim şeyin şaşkınlığıyla bana baktı. "Emin misin?"

Açıklama yapmaya vakit yoktu. "Evet! Evet. Doğuma benimle gir."

Buradan sonrası çok hızlı geçti. Hayatım boyunca hep doğumun nasıl bir his olabileceğini tahmin etmeye çalışmıştım. Ağda yaptırmakla, diş çektirmek-

le, kırılan bir kolla kıyaslamıştım. Tahminlerimde ne kadar yanıldığımı o anda görüyordum. Doktorumun bağırmalarıyla itiyordum. Bahar'ın elini o kadar sıkı tutuyordum ki tüm kemiklerini kırabilirdim. Daha fazla dayanacak gücüm kalmamış gibi hissettiğim her an etrafımdakilerin söylediklerine kulak veriyordum.

"Bir kez daha."

"Son kez!"

"Geliyor. Hadi Nil! Son bir kez daha!"

Görüşüm kararacak gibi oldu. Yorgun düşmüştüm. Kendimi sırtımdaki yastığa iyice bırakarak dinlenmek istedim. Hızlıca uykuya dalacağımı sanırken bir ses duydum.

Ağlıyordu.

Duyduğum ses beni geri getirmeye yetmişti.

Gözlerimi açtım. Karanlıktan kurtulmak için ovuşturdum. Etrafıma bakıyor, bebeğimi bana göstermeleri için daha fazla bekleyemiyordum.

"Çok güzel" dedi fısıldayarak Bahar.

Gözlerim doldu. Neredeydi benim bebeğim? Bacaklarımın arkasında mıydı? Neredeydi?

"Sağlıklı mı?" diye sordum. Bağırdım hatta. Hemşireler tebrik ettiler. Doktor Bey "Sağlıklı bir kız çocuğu. Hem de üç buçuk kilo" dedi.

Derin bir nefes alıp başımı geriye yasladım.

Birkaç saniye sonra bana getirdiler.

Bir meleğin gökten inip kollarıma konması gibiy-

di. Kanatlarına zarar gelmesin diye çok narin davranmaya çalışıyordum. Hissettiklerimi tarif etmek imkânsızdı. Hangi kelimeyi seçersem seçeyim gerçek duygularımın yarısına bile yetmeyeceğini biliyordum. Çok güzeldi ve benim bebeğimdi.

"Merhaba" dedim gülümseyerek.

Onu daha net görebilmek için gözlerimi sıkça kırpıştırıyordum ancak gözyaşlarım bana engel oluyordu. Ufaklığın da gözleriyle ilgili problem yaşadığı ortadaydı. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu, demek ki muhtemelen o da mavi gözlüydü.

"... Seninle çok güzel şeyler yapacağız" diye fısıldadım.

Bahar "Arıyor" dedi. Telefonu kulağıma koyacakken hemşirelerden biri geldi.

"Eşiniz burada."

Kaya'nın sesini duydum. "Nil iyi mi? Karım iyi mi?" diye sordu doğumhanenin girişindeki doktorlara. Üstündeki gömlek ter içinde kalmıştı. Bahar'ın seslenmesiyle bizi gördü. Koşarak yanımıza geldi. Göğsümde yatan bebeğe bakıyor, gülümsüyordu. Gözleri kızardı. Yatağımın başından destek alarak bize doğru eğildi. Bebeğin minik, pembe parmaklarını işaret parmağının etrafına sardı.

Bana baktı.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şey" dedi. Yanağından süzülen gözyaşını gördüm.

Arkamdaki koluyla beni kendine çekip saçlarım-

dan öptü. Üç defa, dört defa, beş defa... Ensemin arkasına çekti elini. Beni rahatlattığını bildiği için masaj yapıyordu. "... İyi ki bürodaydın da oditoryumda değildin, düşünsene senin ekibin o kostümlerle seni hastaneye yetiştirdiğini."

Kahkaha attım. Harika bir insandı. Harika bir andı.

Hiçbir şey daha mükemmel olamazdı.

Kaya'nın yüzünü tuttum. Konuşmamıza gerek yoktu, her şeyi paylaşıyorduk o anda. Parmağımdaki mavi kelebek ışıl ışıldı. Geleceğimiz gibi, yalnızca çok az ötemden göz kırpıyordu bana. Ne istediysem sahiptim hayatta, hem de çok fazlasına. Bir zamanlar kendi dört duvarımın içinde yalnız geçirdiğim saatlerden eser kalmamıştı. Artık bir gün tek başına kalsam bile, sevildiğimi ve sevdiğimi biliyordum. İçimi dolduran kıpır kıpır bir duyguydu bu. İstenmek, arzulanmak kadar basit ve gelip geçici değildi. Sonsuza dek sürecek bir huzurdu benim için.

Hayatımızın yepyeni bir sayfasına geçiyorduk birlikte.

Doğru insanla ama yanlış zamanda olmanın kitabını yazmıştık belki de.

Doğru zamanlardaki yanlış insanlarda denemiştik şanslarımızı, ayrı ayrı.

Her çaldığımız kapıda mutluluk bizi karşılamamıştı, demek ki bir bildiği vardı.

Hepimizin unuttuğu ama gözlerimizin önünde olan

gerçekti; mutluluğun hep bildiği o yücelik. Vazgeçtiğimiz ne varsa, kaybettiğimiz tüm aşklarda, soğuk yağmurun altındaki pişmanlıklarda, peşinden gidilmeyen hayallerde ve tüm keşkelerimizde saklıydı izleri:

Hiçbir şey için çok geç sayılmazdı. Hele de sevmek için.

SON

